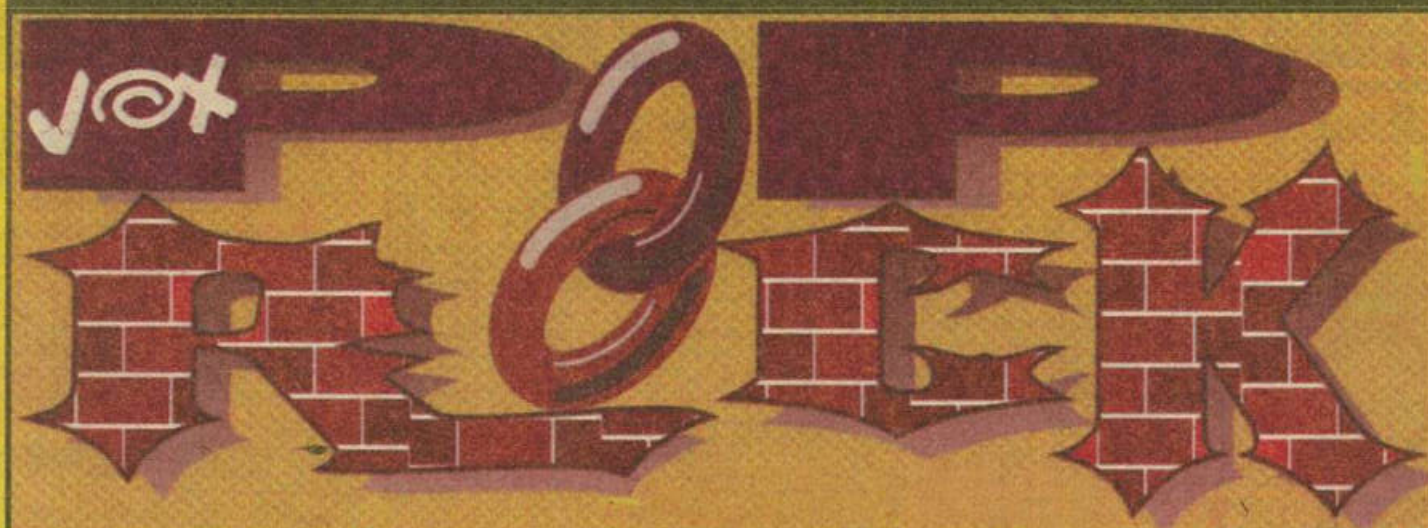

revistă dependentă de toți fanii

Anul III,
nr. 10 (59),
mai 1995
500 lei

"SECRETUL"
LOREDANEI

• John
Mayall
e cu noi!

• Pete
Townshend
la 50 de ani

• Maratonul rock povestit pas cu pas

• *Plouă cu discuri
și... cronici*

**Gala TELE 7 abc -
e bine să știți cu
cine vă-întâlniți!**

50

de bilete la fiecare
aparitie a revistei
până pe 16 iulie 1995
la

MARCEL AVRAM PREZINTA
UN CONCERT COCA-COLA LIVE!

**ROCK
MANIA**

AER LIBER

FESTIVAL

ALBUMUL TIMPURI NOI
"GUSTAT" DE CRONICARUL VPR

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE

TOP 20 V.P.R. - L.P.'s

Top 10 - Rom

- 1 (1). Mădălina Manole - Mădălina Manole
- 2 (5). Sweet Angel Child - Voltaj 88
- 3 (8). Armaghedon - Celelalte Cuvinte
- 4 (-). De regiune superior - Timpuiri Noi
- 5 (7). Quo Vadis/Floare Albastră
- 6 (-). Destin - Cargo
- 7 (2). Mașina cu jazzolină - I.G. Pascu
- 8 (3). Anomalia - Tectonic
- 9 (6). Provocare - Silvia Dumitrescu
- 10 (-). Dau viața mea... - Monica Anghel

Top 10 - S

- 1 (1). Live At The B.B.C - The Beatles
- 2 (8). Greatest Hits - Bruce Springsteen
- 3 (5). Sex & Violins - Rednex
- 4 (9). Balance - Van Halen
- 5 (2). Dookie - Green Day
- 6 (4). Unplugged In N.Y. - Nirvana
- 7 (10). Medusa - Annie Lennox
- 8 (-). King For A Day, Fool For A Lifetime - Faith No More
- 9 (-). MTV Unplugged - Bob Dylan
- 10 (-). Nobody Else - Take That

INFO-CONTEST DYNAMIC NR. 6

Răspuns corect: este vorba de The Who, cu Peter Dinklage (chitară, pian, orgă, sintetizator, voce), Roger Daltrey (voce), John Alec Entwistle (bas, voce), Keith Moon (tobe), urmat de Kenny Jones. Va primi premiul Eugenia Tudose, str. Baraolt nr. 15, bl. 48, sc. B, ap. 42, Ploiești, cod 2000, județ Prahova.

ROCK TIMIȘOREAN... LA CONSTANȚA

Casa de Cultură din Constanța a fost gazda unui nou concert organizat de Radio Sky. Au fost invitate formațiile Quo Vadis și Cargo, ambele reprezentând valorosul rock bănățean. A fost un prilej ideal pentru lansarea albumului "Destin" al celor de la Cargo. Lansarea tradițională a avut loc la clubul T & T (complexul Dacia) printr-o conferință de presă, organizată de Radio Sky, la care au participat ziariștii din localitate, membrii grupului Cargo și impresarul lor, Sorin Bocorean. Show-ul de pe scena Casei de Cultură a avut nerv și energie. Melodiile de pe "Destin" au trecut rampa cu succes! Quo Vadis i-a impresionat pe conștanțeni, obținând și bisul dorit de orice trupă. Horia Pătrășcu, inimosul inițiator, redactor la Radio Sky, a anunțat existența unui proiect privind un festival rock la Constanța.

Sponsorii serii din 5 mai au fost S.C. Marștefi S.R.L., S.C. Dobrogea S.A., Phoenix Audio-Video. Unul dintre corespondenții noștri consideră că sala n-a fost tocmai ideală pentru un astfel de eveniment, iar prețul biletelor (3000 lei) ar fi fost cam mare. Cu timpul, lumea va înțelege că muzica românească merită mai mult sprijin și poate bilete de 1,5 dolari vor părea ridicole!

Informații primite de la Adeline și Jean Lorin Sterian

Eurovision văzut din interior

Mariana Soitu (producător al festivalului "Cerbul de Aur"), Ovidiu Druga (director al Departamentului artistic al TVR, director de imagine al "Cerbului"), Doina Anastasiu și Daniela Mitache au fost cei patru reprezentanți ai Televiziunii Române la cea de-a 40-a ediție a festivalului Eurovision. Chiar dacă unora li se pare îndrăznească afirmația, există multe similitudini între festivalul nostru - "Cerbul de Aur" - și Eurovision. Amândouă sunt organizate de către o televiziune. În concurs sînt 23 de piese, cam cîte avem și noi la secțiunea interpretare. E adevărat, Eurovision se desfășoară live, dar noi avem recitările live. Plecînd de la aceste considerente, atenția delegației noastre a fost îndreptată în special asupra problemelor organizatorice și tehnice. Mariana Soitu ne-a împărtășit cîteva dintre impresii.

La Dublin am văzut cea mai performantă schemă tehnică. Totul era de ultimă oră. Am aflat că o mare parte din aparatură a fost închiriată special pentru acest eveniment. S-a filmat cu 11 camere. Sunetul era egal, se auzea perfect și la fel în orice colț al sălii te-ai fi aflat. M-a impresionat profesionalismul și concepția despre muncă ale celor implicați. Fiecare om era atunci cînd trebuia la locul lui și făcea exact ceea ce trebuia. Auzisem că la astfel de festivaluri există o deosebită restricție în ceea ce privește accesul în anumite zone. Acum m-am convins. La scenă nu aveau acces decît concurenții și echipa tehnică. Nici măcar însoțitorii concurenților nu aveau acces. Noi am avut privilegiul, printre puținele delegații de televiziune, să vedem ceva din spatele scenei. Acreditat (presă, reprezentanți televiziunilor) nu au avut acces de intrare în sală la spectacolul final. Se intra doar pe baza de bilete. Li s-a permis totuși să asiste la cele două repetiții generale. Repetiția generală la Eurovision înseamnă chiar spectacol. Nu doar cu decor, costume, lumini, orchestră, ci chiar și cu public plătit. Pentru spectacolul final au fost instalate monitoare în faoaier, explicîndu-ne că, fiind un spectacol de televiziune, transmita este importantă. Sigur, ne-am notat multe date tehnice. Unele se pot aplica și la "Cerb", altele nu, avînd în vedere că festivalul nostru se desfășoară în aer liber. Dar ceea ce ne-a impresionat cel mai mult au

fost reacțiile celor pe care i-am invitat la Brașov, fie în concurs, fie în juru, fie ca simpli invitați. "A, la «Cerb» de Aur? Unde a cîntat și Ray Charles? Sigur! Vă mulțumim". Ne-am întîlnit la Dublin, în diverse împrejurări, cu oameni care au fost la "Cerb". Vorbeau atît de frumos despre festival, despre români, povesteau tuturor despre noi, încît, la un moment dat, sincer, dîncolo de bucuria provocată, ne simțeam chiar... jenați. Și ne-am mai bucurat să auzim numai și numai cuvinte laudative vizavi de prezența României de anul trecut la Dublin. Se aprecia calitatea piesei, a interpretării. Am fost surprinsă să constat că nu doar cei implicați în festival reținuseră numele lui Dan Bittman, ci și oamenii de pe stradă. Unii chiar fredonau melodia "Dîncolo de noi". Așadar, prezența noastră a fost reținută, chiar dacă... (să-i zicem) soarta ne-a scos din joc. Tot la Dublin a avut loc și consiliul anual al Uniunii Europene de Radio și Televiziune, unde s-a prefigurat ediția următoare. S-au căutat soluții pentru integrarea în concurs a tuturor țărilor Europei de Est. S-a propus o preselecție egală pentru toată lumea, care să cuprindă toate țărilor Europei, indiferent din ce parte a bătrînilui continent, preselecție în urma căreia urmează să fie alese 23 de piese. Cel puțin se acordă, astfel, șanse egale pentru toți. Și... cine știe? (O.D.)

Mirabela și succesele ei

Chiar dacă cel de-al 14-lea disc al Mirabelei Dauer este unul de succese, apariția lui confirmă faptul că Mirabela rămîne fidelă profesiunii ei și că nu renunță la a cînta în favoarea afacerilor, așa cum afirma în urmă cu doi ani un ziar de mare tiraj.

Dar și participarea de anul trecut de la festivalul "Mamaia", cele două plecări în America, alături de Horia Moculescu, Dan Dimitriu, Marina Scupra, Marin Pechea Petreache, turneele de pe Litoral, ca și festivalul "Lăcașul de aur" (de la Pitești, din '94) întăresc afirmația artistei că "viața muzicală rămîne pe primul plan".

"Best Of" (L.P. și casetă) conține 12 dintre cele mai frumoase piese lansate de Mirabela: Noapte de mai, De ce nu-mi spui că mă iubești, Însingurare, Frunza mea albastră, Te aștept să vii, Măriașă, E bine, bine, Nopti albe, Bine te-am găsit, Revino, Mulțumesc, iubită mamă și Ioane, Ioane. Ideea de a edita un astfel de L.P. îi aparține în parte Mirabelei și în parte (chiar ceva mai mult) Electrecordului, acesta considerînd că e mult bine ca înaintea unui disc cu piese noi (al cărui titlu va fi - "Dacă nu te-ai iubi") să apară unul de succese. Lansarea "Best Of"-ului va avea loc la magazinul Yamaha, miercuri, 24 mai, la ora 14.00.

PROCESAREA FOTOGRAFIILOR PRIN

ORADEA DEVA
STR. REPUBLICII NR. 7 B-DUL DECEBAL NR. 22
BUCUREȘTI
STR. N. IORGA NR. 55
STR. G. ENESCU NR. 25

ABONAMENTE NOI - un număr gratuit

Pentru luna iunie prețul de vânzare va fi de 500 lei, iar cel de abonament 750 lei. În iulie vom avea două apariții de 600 lei și una (specială) de 1000 lei, iar pentru abonați suma lunii va fi de 1500 lei. În august revenim la 16 pagini (păstrînd cele patru color) și vom avea două apariții, după o scurtă vacanță, cu prețul/bucată de 600 lei. Pentru cele trei luni de vară, abonamentul va costa 3600 lei în loc de 4200. În plus, redacția va suporta și cheltuielile de expediție (aproximativ 300 lei în trei luni). Vă sugerăm să vă grăbiți cu mandatele poștale, rugîndu-vă să scrieți cu litere de tipar numele și adresa (nu uitați codul!). Bucureștenii sînt rugați să treacă pe la noi pentru a ne ajuta să fim mai operativi.

La vremuri noi, prețuri noi, prin grija celor care ne asigură o rată record a inflației.

TANGO MUSIC INTERNATIONAL,
PRIN SC PARTNER SRL,

vă oferă:

Casete audio înregistrate, sigilate, peste 500 titluri din toate genurile, de cea mai bună calitate, la prețuri deosebit de avantajoase. Pentru relații suplimentare, privind oferta noastră, vă rugăm să ne contactați la tel/fax (048) 644361

Artisti, producatori, V.P.R. vă poate ajuta!

Cei interesați să multiplice casete audio (46 și 60 de minute) în condiții deosebite din punct de vedere tehnic, mergînd pînă la realizarea casetei gata de vânzare (copertă, celofanare etc.), ne pot solicita sprijinul. Totul e ca artistul sau producătorul să dețină materialul master și să aibă sponsori în caz de nevoie. Costurile variază dependent de tirajul solicitat. Relații suplimentare obțineți dacă ne sunați.

Prin țară, cu morcovi și jazzolină

Allați în turnee, Ioan Gyuri Pascu & The Blue Workers au cîntat duminică 14 mai și la Suceava. În deschidere talentata trupă locală Help a interpretat pentru piese proprii. Apoi timp de aproape două ore Gyuri & Comp. i-au purtat pe cei prezenți în sala Casei de Cultură, din România postrevoluționară pînă-n Africa însoțită. Reușită deplină, lume fericită!

În cadrul unei manifestări studențești, timișoreni de la Quo Vadis au cîntat (pe 6 mai) pentru colegii lor suceveni. În deschidere a evoluat trupa locală Alpha. Din păcate, acțiunea n-a avut parte de promoție.

Florin Prodan

TOP SLOW - Radio Romantic ediția 12

1. Julia Says - Wet Wet Wet, 2. Perfect Day - Duran Duran, 3. High & Dry - Radiohead, 4. Learn To Be Still - Eagles, 5. Have You Ever Loved A Woman? - Bryan Adams, 6. It's Good To Be King - Tom Petty, 7. Secret Garden - Bruce Springsteen, 8. The Only One - Gun, 9. Back For Good - Take That, 10. I Live My Life For You - Firehouse.

Propuneri: Holding On To You - Terence Trent D'Arby, '74-'75 - The Connells.

Topul este realizat de Ioana-Laura Pașca și este difuzat în fiecare duminică de la ora 22.00.

TOP 5+5 Antena 1 - Ediția a XVI-a

1. O viață, un destin - Monica Anghel, 2. Pentru viața mea - Oana Sirbu, 3. I Still Love You - Mona Rosoga, 4. Coming Out Of The Maze - Floare Albastră, 5. Dragă vecină - Silvia Dumitrescu, 6. Peace - Mariana Turcanu, 7. Foo Lish Mind - Banana Taste, 8. Nu vreau - Corina Dogaru, 9. Oare de ce? - Georgeta Cernat, 10. Biografia unui derbedeu - Doru Tufiş.

Propuneri: Prizonieri pe planeta întunericului - Octave Realizatori: Dana Crivăţ & Florentin Micot
Clasamentele și propunerile dumneavoastră sînt așteptate la Antena 1, Sos. București-Ploiești nr. 25-27, sect. 1, București.

UN EXEMPLU DE URMAT

Radio-Televiziunea Etalon din Rîmnicu Vîlcea a organizat un concurs Coca Cola Is The Music, iar cîștigătorii au obținut abonamente V.P.R. pe trei luni. Îi felicităm pe Ana Maria Dinu, Oana Brustur și Claudia Popa, care de acum înainte devin clienții noștri.

Cine a lucrat în studioul TAURUS din Cluj-Napoca

Prin amabilitatea prietenului nostru Adrian Berinde, proaspăt solist și autor, am aflat cîteva nume care au înregistrat în studioul clujean: Adoram (Cluj-Napoca), Florin Săsarman (Bistrița), Faraon, Nightlosers, Semnal M., Ipse, Knock Out, Altar (toate din Cluj), Riff (Sibiu), Survolaj (Timișoara), Ura De După Ușă (Brașov), Salt (Canada). Au mai tras materiale integrale (de album) interpreți de muzică populară: Aurel Tamaș, Mariana Deac, Anghelina Timiș Lungu, Sava Negrean Brudașcu, Alexandru Pugna, Amalia Codorean și alții.

Mișcări de trupe la Bistrița

Două corespondențe scurte despre același eveniment. Ioan Bica și Leonard Muha ne anunță că, pe 10 mai, Fan Club "Radio Dicoteca în Blue-Jeans" a organizat la Casa de Cultură Apollo un concert heavy metal, doom, death. Cei aproximativ 350 de spectatori i-au urmărit pe Incantum Dilema și Balance din localitate, pe Gothic (hunedoreni au ridicat sala în picioare) și Kapela (Pitești). Alin Petruț (Gothic) și Roberet Turcescu (Kapela) au fost prezenți cu o zi mai devreme în studioul Radio Transilvania LBM răspunzînd întrebărilor ascultătorilor. Ei au promis că vor reveni oricînd vor fi invitați. Rokerii bistrițeni le mulțumesc sponsorilor pentru acest concert, motiv pentru care îi numim aici: Coca Cola Bihor S.A., Oblio Astrans Group S.A., Doboco srl, Elvira International, Aristocrat srl și Radio Transilvania.

SARMALELE RECI NU PREA BEAU

Sarmalele Reci vor avea lansare pe 27 mai, cu primul, dar nu cel de pe urmă, album al lor. În vederea acestui apropiat eveniment, ne-au vizitat într-o după-amiază la redacție, în formulă incompletă, adică fără textier și solist (de fapt, Zoltan a venit, dar a stat foarte puțin). Discuția a fost, oricum, fructuoasă și mozaică. ♦ Pe album sînt foarte cunoscutele melodii "Violeta", "Ea, studiază tantra", "Nicu Ceaușescu președinte" și "Țara te vrea prost". ♦ Textierul trupei este Florin, iar muzica este compusă de către Mihai, în colaborare cu ceilalți membri ai trupei. Excepție fac "Ea studiază tantra", "Vărsătorul" și "Bluesul băiatului sărac" la care Florin a venit și cu muzica. ♦ "Mă rog, spune Sorin, muzica a fost... decodificată. Adică Florin mai mult ne-a povestit-o, că el... nu prea le are, iar noi am reconstituit-o". ♦ "Noi, spune Emil, compunem foarte mult, sîntem prolifici... iar Florin primește caseta cu aberațiile noastre și scrie niște versuri". ♦ Mihai susține că, uneori, Florin îi mai întrebă "Da! la ce te-ai gîndit cînd ai compus piesa asta?". ♦ "Și dacă eu i-am spus că m-am gîndit că afara era soare, el a scris "Vărsătorul", fără absolut nici o legătură!". ♦ "Violeta" este o piesă cu un iz sud-american, o piesă atipică", zice Emil, chitaristul grupului. ♦ "Noi așa ne propunem mereu, să facem cîte-o piesă atipică grupului, drept pentru care, pînă la urmă, am ajuns să avem un repertoriu format numai din piese atipice. Nu urmărim aceeași rețetă, n-avem un stil bine definit. Avem piese spre rock, unele, altele spre funk, spre punk. Nu vrem să avem un stil anume". ♦ "N-ai nimic pe sub tricou" le place fanilor foarte mult, fiindcă "le creează o imagine erotică. E vorba despre o fată, o intelectuală, care-i povestește

unui băiat tot felul de chestii interesante, gen Noica, Gioran... Dar lui îi place mai mult ce are ea pe sub tricou, asta-l interesează!". ♦ La orchestrări, treaba se împarte: cînd sînt funk-uri, le orchestrează Zoli, cînd sună spre jazz, le face Mihai, la fel cînd sînt punk-uri, iar cînd sînt rock-uri Emil. ♦ Problema Sarmalelor e că nu au știut niciodată dacă publicul le agreează muzica sau versurile. N-au încercat niciodată să cînte, pe scenă, piese instrumentale, pentru că, spune Mihai, "e împotriva spiritului în care există și s-a format acest grup". ♦ "Noi am cîntat și mai cîntăm și jazz... deci, dacă voiam să cîntem piese fără text, cîntam în continuare numai jazz" a intervenit Lucian. ♦ La început

SARMALELE RECI

ȚARA TE VREA PROST

nu prea acceptau nici solouri. Ele erau atît de scurte, încît se pierdeau. Și uite-așa, am ajuns

la piesa "Gașca", cu 7 minute de solo de chitară, spune Emil. Asta pentru că în show se simțea acolo nevoia unui solo! Cu turneele, spectacolele prin țară, Sarmalele Reci nu se pot lăuda. Au mers doar la Cluj, la Buzău, la Satu Mare... și în Germania, unde au avut trei spectacole. "Acolo am fost chiar foarte bine primiți, și asta ne-a bucurat foarte mult" spune Mihai. "E clar că muzica le-a plăcut, că textul... Bine la primul spectacol, Zoli a avut ideea să atîmăm niște planșe mari, cu textele traduse de el în germană, așa că cine voia, putea să se ducă să citească despre ce e vorba, dar nu știu cîți au fost cei care-au făcut-o". ♦ La capitolul concerte stau mai prost, pentru că nu au un impresar, iar de chemat, zic ei, "nu prea ne cheamă nimeni". ♦ "În general, spune Emil, sîntem un pic cam izolați, colegii de breaslă ne cam ocolesc. Poate pentru că noi nu prea bem... Am vrea să fim în relații mai apropiate cu ei, dar asta e! Sîntem o specie mai ciudată pentru ei. Despre album, în jurul căruia a oscilat discuția, ne-au mai spus că a fost tras în studioul Magic Sound, în cam 150 de ore și că nu au avut un producător, lucru care nu l-a deranjat, pentru că au putut să facă ce-au vrut. Produsul rezultat însă este foarte aproape de produsul de scenă. Am vrut să realizăm un album curat, fără multe efecte" (Emil). În studio și-au dat seama că există foarte multe lucruri la care trebuie să mai lucreze, multe scapări și multe greșeli care trebuie corectate. ♦ Cei de la Vivo, care i-au editat, au selectat două piese de pe albumul Sarmalele Reci, pentru o compilație pe care urmează să-o realizeze. E vorba de "Gașca" și "Țara te vrea prost". ♦ Nu ne rămîne decît să vă invităm la lansarea albumului de debut al formației. ♦ Ne oprim aici pentru că reprimă a doua, la care vor participa și absenții de azi (Zoli și Florin) va urma. Deocamdată, notați în agenda voastră de lucru: 27.05 - Sarmalele Reci!

ZVONURI PENTRU CARE NU BĂGĂM MÎNĂ!

Vineri, 12 mai, George Stanca îl are ca invitat "La șuetă" pe Aurelian Temișan. Discuții. Povești, întâmplări, proiecte. O mărturisire: "Prietenia mea e la Craiova, e o fată drăguță, finuță, o brunetă cu părul lung, ochii negri, înaltă... Mă iubește, îmi face cadouri. Și eu o iubesc". Și... surpriza emisiunii: o filmare (cu o cameră ascunsă) într-un parc n-l arată pe Aurelian într-un moment de tandrețe cu o... blondă. Și parcă asta nu ar fi ajuns să tulbure apele. Blondă - Monica Davidescu - este invitată în studio. A auzit tot. Acum îi spune "adio" lui Aurelian; George pare încurcat, încearcă să treacă peste moment propunînd o piesă. "Nu, nu, nu" cîntă de Aurelian adîncește și mai mult prăpastia deschisă de George. Pare a fi un ultim strigăt de... durere. Lacrimi și... genericul. Emisiunea s-a sfîrșit. Încep însă telefoanele, Amenințări, injurături la adresa lui George. Că de la George Stanca te poți aștepta la orice, o știm. Dar chiar așa? Artiștii refuză să mai onoreze invitația la "Șuetă". Oricui i se poate face o astfel de farsă. Și totuși... Cine, cui i-a făcut o farsă? Tot Aurelian Temișan, descurcă ițele încurcate ale poveștii.

"A fost o farsă pentru George. M-am gîndit să-i fac un cadou de ziua lui (e "Taur"), o surpriză în genul celor pe care ni le pregătește el nouă. Cu acordul meu și al operatorului am pus la cale un scenariu. Banuim că mă va întreba de prietenă. Totul avea să se lege perfect. Eu - personajul negativ (infidelul), Monica - personajul pozitiv, iar George - intrigantul. Monica e studentă la actorie. Eu am apărut într-un film. De comedie, ce-i drept. Momentul trăit pe Canalul 38 - AMEROM era o dramă. Voiam deci să văd dacă pot face și alt... rol (chiar dacă sună pretențios). Apoi, mă gîndesc (doar mă gîndesc, nu m-am decis încă) să-mi încerc și eu norocul la teatru. A fost o probă de examen. Și pentru mine și pentru Monica. Îmi pare bine că am trecut amîndoi testul".

L-au trecut! Totul a fost jucat atît de natural, încît și eu am crezut că o frumoasă poveste de dragoste s-a sfîrșit doar din dorința lui George de a... surprinde interlocutorul în offside. (La mulți ani, George Stanca!)

Din cauza îmbolnăvirii solistei Sydney Ellis, cea care a colaborat cu The White Eagle Blues Band în ultimul an, o vom vedea la București pe Lily D. Adams, o vedetă de primă mînă a celebrei case de discuri "Motown" din Detroit, unde a reușit să înregistreze mai multe albume.

Originară din Chicago, Lily D. Adams a debutat, ca majoritatea cîntărețelor celebre de blues, cîntînd gospel și spirituals în corul bisericii din cartierul copilăriei. Primește o educație muzicală deosebită, mama sa fiind pianistă de jazz, iar o mătușă - o apreciată cîntăreață de blues. Așa cum au dorit părinții, urmează studii muzicale deosebite de serioase, cunoscînd de-a lungul timpului muzicieni celebri din toate genurile muzicale.

Se ocupă de muzica pop, apoi de rock și country, specializîndu-se în blues, boogie-woogie și stilul pianistic honky tonk.

Îl cunoaște pe marele compozitor, pianist și cîntăreț Stevie Wonder, care este impresionat de voce, cîntăreței Lily D. Adams compunîndu-i mai multe piese.

După ce semnează un contract cu "Motown", Lily D. Adams va apărea în multe show-uri televizate alături de Diana Ross, Aretha Franklin, Fred Wesley sau Maceo Parker, efectuînd în același timp zeci de turnee în SUA, Canada și țări din America Latină.

În 1995 efectuează primul său turneu european, fiind deosebit de apreciat în concertele susținute în Germania, Franța și Elveția.

Turneul european îi permite solistei americane colaborarea cu formația multinațională White Eagle Blues Band, alcătuită dintr-un american, un englez, doi

Schimbare de ultimă oră!

Nu a venit SYDNEY ELLIS, dar a fost LILY D. ADAMS & WHITE EAGLE BLUES BAND

sud-africani și un german. Vedetele incontestabile ale acestei formații sînt chitaristul englez John Etheridge și solistul vocal Ray Frick.

John Etheridge a fost component al celebrei formații Soft Machine și al grupurilor de acompaniament ale nu mai puțin celebriilor muzicieni Stephane Grappelli și Dizzy Gillespie. A apărut pe un album colectiv intitulat "Guitar Heroes" alături de Eric Clapton și Jeff Beck, precum și pe mai multe CD-uri realizate de violonistul Nigel Kennedy și fostul chitarist al grupului Police, Andy Summers. A efectuat de-a lungul anilor numeroase turnee în SUA, Japonia, Australia și în majoritatea țărilor din Europa.

Ray Frick s-a lansat alături de grupurile "Ray & The Wolf Gang" și "The Jumping Jivers" înregistrînd cinci albume rhythm & blues. Colaborează cu nume celebre ale jazzului și bluesului: Jimmy Witherspoon, Gene "Mighty Flea" Conners, Rick Margitza, Jim Pepper, Jeanne Carroll, B.B. King, Luther Allison, Alabama Red și Mal Waldron. A participat la numeroase turnee și festivaluri în Germania, Olanda, Polonia, Elveția, Iugoslavia, Spania și Anglia.

Ceilalți doi componenți ai grupului White Eagle Blues Band sînt originari din Africa de Sud: Michael Bailey - bass și Brian Abrahams - tobe. (N.Stratone)

RADIO 2M+
92,7 FM 2M+
București

ROM TOP SRL
ed. nr. 18 (21 mai)

1. Mugur de fluiet - Phoenix, 2. Călătorul prin nouri - Sfinx, 3. Ielele - Cargo, 4. Angel - Underground Bad Guys, 5. Joe - Crown, 6. Norul fragil - Compact Cluj, 7. Dusty Road Blues - Quo Vadis, 8. Așa e viața mea - Celelalte Cuvinte, 9. Bogdan Barosanu - Direcția 5, 10. One Love - Cristina Andrei, 11. Absent - Adrian Berinde, 12. Cui îi pasă - Laura Stoica, 13. Watch Out - Help, 14. Toți sîntem puțin luați - Pasărea Colibri, 15. Your Smile - Quartz

Stă să intre: Beast Of Burdon - Weinberger Blues Machine

Propuneri: Fără tine - Loredana, Dream Of Heaven/Les fleurs du mal - Rising Shadow, Milică - Timpuri Noi.

Realizator: Cristi Chirculescu
Popul se difuzează în fiecare duminică pe 92.7 MHz, între orele 18.00-20.00

CONCURS ROCKMANIA

Regulament: La fiecare apariție a V.P.R. veți găsi 4 întrebări legate de cei care vor cînta pe 16 iulie la București. Fiecare etapă de concurs beneficiază de 50 de bilete pentru acest eveniment. Numele cîștigătorilor, precum și răspunsurile exacte le veți găsi în numărul din 4/5 iulie (pînă atunci vom avea apariții în 13.06. și 27.06). Talioanele de concurs cu răspunsuri corecte se vor trage la sorți duminică 2 iulie.

1. Cum s-a numit primul grup în care a cîntat Joe Cocker?
2. Care este titlul albumului de debut al solistului britanic?
3. Numele "de buletin" și anul nașterii lui Rod Stewart.
4. În 1985 Rod Stewart a participat la Rock In Rio unde a cîntat și o piesă din repertoriul Free (ajunsă pe locul 72 în topul american). Cum se intitulează melodia?

MARCEL AVRAM PREZINTĂ
UN CONCERT COCA-COLA LIVE!

TALON nr. 1

Nume.....Prenume.....

Adresa.....

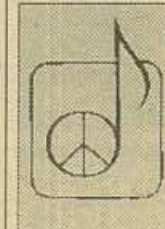
Răspunsuri:

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....

BUCUREȘTI
96,1 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

radio
CONTACT

PLIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

COMPANIA DE SUNET -
Studioul B'NISOR

București, str. Tîlsor nr. 8, sec. 2, tel.: 612 11 81

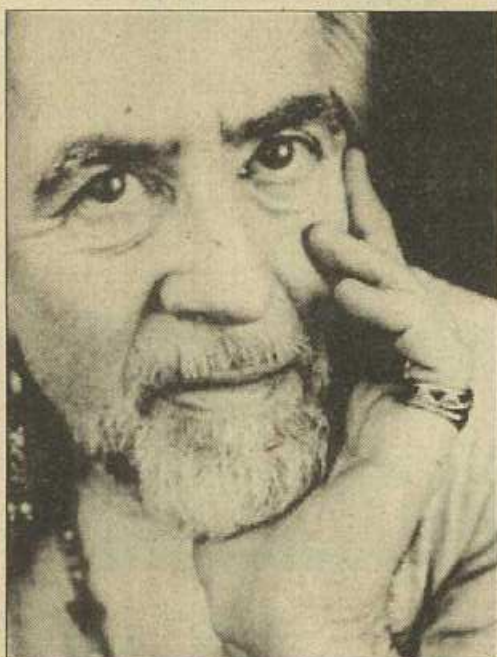
COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul B'NISOR:
- Înregistrări (demo, albume etc.)
- Spațiu de repetiții cu instrumente
- Producție de casete audio.
Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

Această pagină aparține
direct de proiectul

JOHN MAYALL: "Mă simt un om împlinit"

**"Am o singură problemă,
declara bluesmanul britanic spre sfârșitul interviului
pe care l-a acordat revistei MOJO... Vîrsta mea..."**

acum. Pentru el nu există, n-au fost și nu vor fi perioade "nefastă". Fiecare timp are un potențial nebănuț. Bineînțeles, acum. Mă bucur mult mai mult de ceea ce fac. Sunt pe deplin maturizat din punct de vedere profesional, am cea mai bună trupă din câte-am avut vreodată. Mă simt împlinit.

Sigur. Și-a spus vîrsta, adică a spus (singur) acest subiect în discuție, pentru că lui îi place să facă lucrurile de la cap la coadă, indiferent dacă-i vorba despre amănunte din viața sa personală sau despre ultimele aranjamente la un album. Mayall face lucrul întreg, în felul lui. "Felul" The Bluesbreakers.

Ultimul album Mayall a fost înregistrat, în stilul lui, în acel termen prestabilit, de 30 de zile. Fără aere, fără capricii de star, fără grupuri. Treaba e simplă: intri-n studio, faci ce ai de făcut, termini, ieși din studio. Apoi, fuga în Anglia (trăiește în Los Angeles), o săptămână, pentru promovarea discului și pentru a participa la căsătoria fiului său, Gaz, fondatorul celebrului club londonez Gaz's Rockin' Blues.

"Am cîntat cu trupa lui, The Trojans, la recepție, spune. Am început la pian și-am terminat la cîmpoi. O seară grozavă!". Cu reporterul de la MOJO s-a întîlnit printre picături, în camera sa de hotel, două zile mai tîrziu. Mai o înfîlțire cu cei de la BBC, mai o discuție cu cei de la compania sa de înregistrări, mai un răspuns pentru Mojo... Nici acum, la 61 de ani, "regele bluesului britanic" n-are timp de pierdut.

Pînă și primele sale amintiri sînt legate de muzică: nu altceva, ci blues. Tatăl său, chitarist profesionist într-o trupă cu foarte mulți membri, avea o colecție imensă de jazz și blues. Micul Mayall, crescînd în Manchester, în vreme de război, nu-și

petrecea după-amiezele cu alți băieți, ticluind mici bombe și pocnitori, ci medita... "Eddie Lang, Lonnie Johnson, Albert Ammons, Big Bill Broonzy... Tata îi avea pe toți, își amintește Mayall. M-a educat corespunzător!". Așa că, după război, Mayall a început să colecționeze el însuși înregistrări de blues. "Erau vreo cîteva magazine de discuri în Manchester. Nu prea multe, dar găseai tot ce voiai. Mie-mi plăcea bluesul care se baza pe pian. La început, cumpăram toate discurile care aveau cuvintele «boogie woogie» în titlu. Îmi amintesc că, uneori, eram teribil de dezamăgit, fiindcă unele dintre ele nu conțineau un strop de pian!".

Și cu toate astea, în '49, cînd a terminat școala, nu s-a apucat imediat de muzică, deși încă de mic începuse să studieze pe cont propriu la ukulele. Nu. El și-a luat o slujbă de decorator de vitrine: "Foarte lejer, nimeni nu știa pe unde ești exact, puteai să faci o groază de poante, plus că aveai mereu un alibi!". Ideală ucenicie pentru un bluesman, se pare.

În 1952, a primit ordinul de recrutare... "Nici nu mi-a trecut prin cap să mă foflez. Pe-atunci, cu toții aveam ceva mai mult din Elvis Presley, decît din Jimi Hendrix! Te luau și asta era! Nu erai nici bucuros, nici trist... Te duceai și gata!". Mayall și-a satisfăcut stagiul militar 18 luni în Haslemere și alte 18 în Coreea. În acea perioadă s-a întîmpat ceva esențial: și-a cumpărat o chitară electrică de la R and R, din Tokio. "Se numea Welltone, a costat 9 lire cu tot cu ambalaj, era grozavă. Chitarele tatei erau, și ele, nemaipomenite, dar aveau brațele prea groase, nu le puteam cuprinde cu degetele. Am cîntat la ele, lăsînd doar patru corzi. Așa am învățat să cînt, pe numai patru corzi. La Welltone am încercat să pun 12, dar presiunea la gâtul chitarei era prea mare. Așa că i-am pus doar 9 corzi. Am folosit-o pe primele albume, la sfîrșitul anilor '60... O chitară cu 9 corzi, asta înseamnă să faci lucrurile în stilul Mayall!".

Lăsat la vatră în '55, Mayall s-a înscris la o școală de artă. Serile cînta cu diferite trupe de blues, ca să mai câștige niște bani. A continuat să cînte chiar și atunci cînd s-a apucat să creeze reclame, la Manchester. Cîntatul era doar un hobby, nu o carieră. El voia să facă cariera ca grafician... "Cum atunci a apărut Alexis Korner în peisajul bluesului londonez. A evoluat amîtor de rapid și asta m-a făcut să mă gîndesc că Londra e o bună piață de desfacere pentru blues... Și ce mi-am zis, la să-nece. Așa m-am mutat la Londra". Și abia după un an de stat la Londra, de mers dimineața la serviciu (tot în domeniul publicitar) și de cîntat seara prin cluburi, Mayall s-a decis să acorde muzicii credit total. Și a început să cînte la chitară ritmică și keyboard cu o trupă din care urma mai tîrziu să se nască The Bluesbreakers. Era mai bătrîn cu zece ani decît noi săi colegi și, pentru el, bluesul nu era doar o modă efemeră, ci era singura haină pe care voia s-o poarte... "Îmi gîsisem, într-adevăr, sensul în muzică, își amintește. Dar mulți dintre tipii cu care cîntam nu știau, încă, pe ce drum vor s-o ia!". (un amănunt semnificativ pentru cele ce s-au întîmplat mai tîrziu...). Alexis Korner i-a prezentat pe tinerii bluesmeni managerului de la Flamingo Club (Wardour Street) și trupa a fost angajată să cînte seară de seară, atunci cînd nu era nici un concert mai interesant. "Noi cîntam o oră, pe urmă venea Georgie Fame și mai cînta o oră, și uite-așa toată noaptea, își amintește Mayall. Cine ajungea primul, intra primul pe scenă și, deci, pleca cel mai devreme acasă. Deși, fără îndoială, în acele seri fără cap de afiș, Georgie era, în mod ad-hoc, capul de afiș.

În weekend-uri, Mayall și-ai cîntau cîteva neobosiți prin țară, dînd concerte de mică amploare. "Bluesul începuse să capete anvergură, pe-atunci. Mergeam în diferite orașe și dădeam peste nenumărate trupe, idolatrize pe plan local. Fiecare avea cîte o zonă «în grijă». The Animals în Newcastle, Spencer Davis în Birmingham, Alex Harvey în Glasgow, The Beatles, bineînțeles, în Liverpool. Dar cei de la Flamingo erau considerați «tăciți» tuturor... Dar nu erau cei mai puternici tăci!".

"O, nu, bineînțeles. Era o adunătură, de fapt. De zăbăt, trebuia să te zăbă de unul singur. Mai ales că ei nici măcar autorizație nu aveau, deci erau total în afara legii. La bar, la «bază», serveau numai coca, de frica poliției. Dar prin țară umblau după ei cu butelcuțele de whisky... Bine, whisky-ul și-l turnau tot în coca, mici atunci nu l-ar fi băut chiar pe față...".

În acea perioadă, Mayall, instalat lejer ca lider de trupă, cu contracte de înregistrare și cîteva albume lansate în mare viteză, unul după altul, începuse să caute instrumentiști pentru o trupă adevărată. Era o permanentă vînzoleală în trupa lui, venea unul, pleca altul și tot așa; era un comerț mai înfloritor decît cel cu mașini de mină a doua... Auzind că Eric Clapton e cam nefecit la The Yardbirds (de cînd cu acea tentă pot apăruță în muzica trupei odată cu "For Your Love"), Mayall i-a făcut vînt din The Bluesbreakers lui Roger Dean, ca să-i facă loc lui. "The Yardbirds nu mi-a plăcut niciodată, dar am simțit în mod clar că Eric e omul meu. Tot timpul am fost cu ochii pe el."

Dar, după numai cîteva luni de cîntat cu The Bluesbreakers, Clapton dispărură, pardon, plecă în Grecia (august '65) să-și

mai "răcorească" degetele. Disperat, cu agenda plină de date de concerte și fără chitarist, Mayall angajează un tinerel care se tot fîlția prin Flamingo, declarînd că nu e cu nimic mai prejos decît toți ceilalți. Era Peter Green. A fost un Bluesbreaker pentru doar trei zile, fiindcă Clapton s-a întors și și-a reluat jobul. Albumul Bluesbreakers a fost înregistrat cu producătorul Mike Vernon în martie '66. În iulie, pe cînd albumul ajunsese în Top 10, Clapton a sters-o din nou, de data asta definitiv, luîndu-l cu el și pe basistul Jack Bruce, cu care a înființat Cream. Mutarea următoare? Peter Green a fost rechemat. Cîrînd, a venit și rîndul lui la "îrîdare". A plecat împreună cu secțiunea ritmică de la The Bluesbreakers, adică cu John McVie și Mick Fleetwood, și au format Fleetwood Mac.

Mayall l-a adus pe Mick Taylor ca să acopere spărtura, dar și acesta a plecat imediat, preferînd să-l înlocuiască pe Brian Jones, de la The Rolling Stones... Timpuri grele, ce mai", rînjește Mayall.

Și atunci, el, John Mayall, ce-a fost? Un profesor de blues pentru toți cei care-au venit, au cîntat cu el, au "furat" cît au putut și-apoi și-au luat zborul spre glorie?

"Nu, asta e doar un mit. Tot ce-am făcut a servit unui scop: acela de a «furniza», dacă vrei, muzicieni de blues. Le-am oferit, pur și simplu, un mediu adecvat, în care ei să se poată maturiza și să-și dea seama ce vor... Și apoi să-și înceapă propria, unica lor călătorie. I-am ghidat, oarecum, dar n-am făcut-o la modul direct și nici măcar conștient, cred. Iar de învățat, înveți și tu, din toate... Eu am învățat să cînt alături de Clapton, de Mick și de Peter."

Asta să fi fost rolul lui? Bine dar, parafraziindu-l pe Oscar Wilde, am putea spune așa: să ai o colaborare cu o legendă poate fi de rău augur. Dar să iei la rînd tot catalogul cu legende poate părea o barbarie! A fost Mayall un zbir nemilos, care și-a angajat și concediat, pe rînd, majordomul,

deranjeze că, în vreme ce vechii săi colegi devin sturzi, el rămîne ușor în umbră. Dar n-a fost niciodată tentat de lumina amețitoare a reflectoarelor gloriei? N-a vrut niciodată să semneze un mic pact cu bluesul, ceva de genul "eu te fac mai comercial, tu îmi dai ochi și ne umplem amîndoi de bani"? Nu s-a gîndit niciodată la o astfel de alegere? "Nu cred că e nimic de ales. Nu cred că Eric și Jack au format Cream ca să se umple de bani. Ei au vrut doar să-și urmărească propriile lor idei. Nu cred că vreunul dintre cei care-au cîntat cu mine și-a zis «Gata cu Mayall, vreau să devin faimos!». Cred că singurul nostru motto a fost «Cîntă ce-ți place!». Normal că fiecare vrea să-și facă muzica mai accesibilă, altfel unde s-ar ajunge? Uite așa, muzica pop a preluat ce-a fost foarte accesibil... dar pe mine chestia asta nu m-a interesat niciodată. Nici măcar nu mi-am pus problema cum să fac s-ajung în top. Și cred că-am făcut destule lucruri în viață, ba pot spune că, cu siguranță, am mai multe discuri decît aș fi avut, dacă-aș fi abandonat bluesul în favoarea muzicii pop. Popul e o modalitate riscantă de a face bani. Și pe urmă, cred că trebuie să te respecți pe tine însuși, dacă vrei să ai pe ce să-ți sprijini longevitatea."

Conform unei anumite credințe populare, toate lucrurile de pe Pămînt se repetă în mod ciclic. La fel se întîmplă și cu bluesul care, în această perioadă, se află din nou în fruntea topurilor de public. Astfel, i s-a făcut cumva dreptate și lui John Mayall, în special în America, unde e mai popular ca niciodată. El și ultima formulă Bluesbreakers continuă să facă turnee în același stil (bineînțeles, stilul Mayall): "Cred că e ceva mai multă democrație acum, dar orice grup trebuie să-și aibă liderul."

El și cei trei colegi ai săi călătoresc fără însoțitori, fără echipament, mergînd în diferite locuri, luînd cu ei numai instrumentele.

The Bluesbreakers, 1966. De la stînga la dreapta: John Mayall, Eric Clapton, John McVie, Hughie Flint

în momentul în care un altul, mai interesant, aparea la orizont?

"Nu știu de unde mi s-a creat o asemenea reputație, de terorist. Și, sincer, cred că nu stă în picioare, mai mult, e o chestie total nejustificată. Poate că vina o poartă ziaristii care nu s-au documentat îndeajuns de bine despre acea perioadă. Nu cred că sînt un tip foarte dificil. Tobarul meu actual e cu mine de 10 ani. Coco (Montoya, ultimul său chitarist) a stat cu mine 10 ani. Poate că ei ar trebui întrebați dacă e chiar un chin să lucrezi cu mine. Un sef prost rămîne sef fără subalterni... Cu liderii de trupă e la fel. Ei rămîn, ceilalți pleacă. În jazz se întîmplă așa de cînd... jazzul. Uite, Walter se descurcă bine de unul singur, iar Coco a plecat acum doi ani, ca să-și vadă de treburile lui. În '60, oamenii se succedau cu și mai mare repeziune. Veneau, plecau, își vedeau de ale lor, își urmau drumul lor. Îi ajutați cît puteai și te țineai pumnii în continuare!"

...Și atunci cînd Mayall l-a sunat pe Keef Hartley (unul din nenumărații săi tobari) din studio, cu gînd să-l concedieze și, în cele din urmă, de la asta, au compus împreună încă un album... atunci ce-a fost?

"Atunci a fost o glumă. Una bună. Mi-aduc aminte că am terminat albumul cu o fază: Hartley sunîndu-mă pe mine, ca să mă concedieze!"

Acum, la aproape 30 de ani distanță de vremurile pe cînd Mayall își schimba instrumentiștii ca pe cămași, Eric Clapton e cunoscut în lumea întreagă ca aristocrat și prieten al familiei regale; el cîștigă într-un an mai mulți bani decît o pot face unele din țările africane, cu toată industria și agricultura lor la un loc. Mick Fleetwood și John McVie trăiesc în lux, avînd albume care se situează undeva foarte sus în topul vinzătorilor... iar Peter Green duce o viață retrasă, fiind ocazional vizitat de către ziaristii care n-au cu ce umple acele pagini cu "Where are they now?". În ceea ce-l privește pe Mayall, el continuă să facă lucrurile în propriul său stil. Ca și-n anii care au trecut, se menține pe linia bluesului, devotîndu-i-se pînă-n virful unghiilor. Înregistrează albume, are cam 120 de concerte pe an... Bine, asta în locuri "mici", neimportante, în săli pe care Clapton le-ar putea închiria dacă și-ar vinde doar pantalonii (Armani)... Pe Mayall nu pare să-l supere acest lucru. Nu pare să-l

"E plăcut să călătorești fără nici un fel de bagaj, te simți tînar și liber. Uite, anul trecut am cîntat în deschidere la ZZTop, într-un turneu. Dimineața, noi ne luăm adio și plecam, iar ei (care aveau o echipă de 75 de oameni) începeau să se agite, să strîngă la secul... arădînd că se poate de neferenți. Eu cred că, din punct de vedere muzical, e mai avantajos să nu beneficiezi de un anumit tip de confort, care te face să-ți spui «Stau fără grijă, aranjează-ți alături totul!». Bine, ni se împlinșă și nouă uneori să avem de-a face cu seturi uzate de tobe sau cu să primim un Fender care să nu-mi placă, dar, în general, organizatorii ne cunosc pretențiile. Și, cîrînd cu noi mare parte din instrumente, cred că ne apropiem altfel de ele, ne punem toată energia în a cînta."

Cum arată itinerarul unui turneu cu Bluesbreakers?

"Cum să arate? E, cred, un coșmar al agenților de turism. În ultimul turneu am cîntat într-o seară la Berlin, în seara următoare eram la Helsinki, iar a doua zi eram la Tel Aviv. Unii spun «Doamne, nu e epizant?»

O, Doamne, nu e?

"Nu, nu-i chiar așa. De fapt, e la fel ca acum mulți ani în urmă, cînd călătoream de la Nottingham la Coventry. Aceleași bătaie de cap."

Și tot ca-n acele zile, Mayall ia banii la sfîrșitul serii. De preferință cash.

"Îmi place să fac lucrurile pînă la capăt. De cînd mă ocup eu de asta, am pierdut mult mai puțin. Dimpotrivă, pot spune că, astfel, am cîștigat mult mai mulți bani pentru mine și pentru băieți, decît alte trupe cu o organizare mai socotită. Asta e, sîntem mult prea versați ca să mai acceptăm, cu bună știință, să ia altcineva banii în locul nostru."

În mai, Mayall cîntă în Marea Britanie, la London Astoria. Apoi va pleca împreună cu trupa la Istanbul sau Johannesburg (sau cine mai știe pe unde?), să înfișă și-acolo bastioanele bluesului.

Trupa are un nou chitarist, Buddy Whittington, care, spune Mayall, se descurcă de minune, în locul lui Coco Montoya.

"E incredibil, cunoaște atîtea stiluri de blues! A fost într-o trupă care cînta la noi, în deschidere. Văzîndu-l, mi-am zis «O, da...» și i-am luat numărul de telefon. Mi-a trimis el și o casetă, dar n-am marșat atunci. Abia cînd a plecat Coco mi-am adus aminte de Buddy și... aveam încă numărul lui de telefon!"

...Și asta-nseamnă să faci treaba în stilul Mayall: nu arunca niciodată numărul de telefon al unui chitarist!

Traducere și adaptare
Ana Călin

ALBUMUL MARTIANULUI JOHN MAYALL "The Turning Point"

Născut la 23.XI. 1933 la Manchester, Mayall nu este doar unul dintre cei ce au adus la începutul anilor '60 febra bluesului în Anglia și Europa sau un dascăl, șeful unei trupe cu o covîrșitoare importanță în istoria rockului (în Bluesbreakers au cîntat Peter Green, John McVie, John Hiseman, Eric Clapton, Jack Bruce, Mick Taylor, viitorii membri fondatori Fleetwood Mac, Colosseum, Cream, The Rolling Stones), ci și un inovator, un muzician ce a încercat diferite forme de exprimare pentru marea sa pasiune, bluesul.

"The Turning Point" (punctul de cotitură) este dovada clară a acestui fapt: bateria, sunetul electric al chitarei au fost aici eliminate și înlocuite cu măiestrie de "mouth percussion" sau saxofon.

De altfel, din punct de vedere instrumental, albumul este o capodoperă, datorită intervențiilor excelente de chitară slide, jocului subtil al basului, dialogurilor muzicuță-flaut sau saxofon, evoluției strălucitoare a ultimelor două, dar mai ales datorită inteligenței și intuiției fluctuante, a succesiunii solourilor. Atmosfera intimă, construită cu mîgăla pe parcursul a șase piese lente, este sporită în final de umorul și vioiciunea unui ultim cîntec, bazat pe o dovadă de virtuozitate la "percuție vocală", o muzicuță și un ritm de accelerat, ce a făcut publicul (discul a fost imprimat live pe 12 iulie 1969, la Bill Graham's Fillmore East, New York) să explodeze, după ce a fost receptiv și mulțumit pe tot parcursul concertului.

Mayall (care a compus șase dintre cîntecele, celelalte două fiind semnate Thompson/Mayall; e vorba de "California" și "Thoughts About Roxanne") include și pe acest album teme ce l-au mai inspirat și în alte dăți: omagii adus bluesmanului negru J.B. Lenoir (5 martie 1929-29 apr. 1967) și Californiei, unde s-a și mutat, în cele din urmă.

Alături de Mayall (voce, muzicuță, chitară, tamburină, "mouth percussion") s-au aflat de această dată, într-o componență ce va rămîne neschimbată pe următorul album (al doisprezecelea, "Empty Rooms" - 1970), John Mark (chitară acustică), Steve Thompson (bas), Johnny Almond (saxofon alto și tenor, flaut, "mouth percussion"). "The Turning Point" a apărut la Polydor Inc USA, a fost produs de John Mayall și l-a avut ca inginer de sunet pe admiratul (vezi Led Zeppelin II, Hendrix - "Electric Ladyland") Eddie Kramer.

"The Turning Point" este un album de excepție nu doar pentru originalitatea sa, ci și prin evadarea din standardurile unui anumit gen, căci aici sentimentul de blues, lungile improvizatii în stil jazz, aerul hippie se îmbină, creînd desfătarea publicului prin muzică adevărată. Rămîne să vedem, peste 10 zile, cum a evoluat în 26 de ani muzica și impactul la public ale lui John Mayall, unul din pînții bluesului european.

The Laws Must Change/Saw Mill Gulch Road/I'm Gonna Fight For You J.B./So Hard To Share/CaliforniaThoughts About Roxanne/Rooms To Move".

Iulian Ignat

"Fiecare are stilul său propriu de a interpreta punkul - este ca și Biblia"

Green Day reprezintă prim-planul generației viitoare a scenei muzicale din San Francisco - o zonă care, cu ani în urmă, a dat trupe ca The Grateful Dead, The Jefferson Airplane, Metallica, Exodus și Tesla. Cei trei băieți de 23 de ani provin din mișcarea underground-punk-rock Berkeley, unde erau "trupa casei" la cel mai frumos club, 915 Gilman Street. Ei sînt împreună de mult timp. Basistul Mike Dirnt și chitaristul și vocalistul Billie Joe au crescut în Rodeo, un ținut aflat la o margine îndepărtată de East Bay. "Gunoii albi și mulți mitocani", este felul în care Billie Joe descrie vecinătatea.

Mike și Billie Joe au început să iasă împreună de la frageda vîrstă de 10 ani, la puțin timp după ce tatăl lui Billie Joe a murit. După ce au stat o noapte întreagă și au zdrăgănit la niște chitare vechi, ziua următoare și-au format o trupă. Timp de patru luni au ascultat discuri și le-au copiat, dar după puțin timp au încetat să mai facă preluări și au început să lucreze la propriul material, lucru ce nu s-a dovedit a fi prea ușor, ținînd cont de faptul că în Rodeo nu era nici urmă de comunitate muzicală. "Dacă voiai să asculți muzică trebuia să ți-o cînti singur", remarcă Billie Joe cu răutate.

În 1987, Mike și Billie Joe au apărut pentru prima dată în public la liceu, cu trupa Sweet Children. Acest an putea însemna și o întorsătură în prietenia lor. Mama lui Mike și tatăl vitreg și-au anunțat mutarea din oraș. Mike s-a opus vehement acestei decizii și a închinat, pentru 250 dolari pe lună, o cameră în casa mamei lui Billie Joe. Pentru a cîștiga acești bani ștergea praful într-un restaurant. "M-am mutat din casa mea la 15 ani pentru a rămîne cu trupa", se mîndrește Mike.

Doi ani mai tîrziu au avut o viziune. S-au numit Green Day, titlul piesei compuse de Billie Joe. Trupa cînta pretutindeni - la Hickory Pit Cafe în Vallejo sau oriunde se ivea ocazia. "N-aș putea numi muncă ceea ce făceam noi", spune Billie, "pentru că n-am fost plătiți niciodată". Era timpul să facă un nou pas, Mike, Billie Joe și

bateristul lor John Kiftmeir au strîns 600 de dolari pentru a-și înregistra în două zile primul lor disc, "39 Smooth". Trioul tocmai își căuta distribuitor pentru disc, cînd îl înfîlnește pe actualul baterist, Tre Cool, originar din nordul Californiei. Cool lucra cu un grup numit Lookout!, grup ce formează labelul cu același nume, la care este realizat discul "39 Smooth" pe vremea cînd Green Day erau liceeni. Tre a fost recutat în trupă puțin timp după aceea. După ce basistul Mike și-a absolvit școala (Bay Area's Pinole Valley High School), Green Day a pornit la drum.

Era obișnuitul stil de viață al "artistului muritor de foame". Călătoreau prin Canada într-o mașină atît de mică, încît trebuia să aibă grijă de chitare în permanență. Dacă ajungeau într-un oraș și concertul era anulat, găseau un garaj și cîntau acolo în fața cîtorva zeci de oameni. Era o viață simplă, gen rock and roll: fără agenții, fără manageri.

Apreciind strădania lor, tatăl lui Tre le face o mare favoare: cumpără un spațiu nefolosit de la librăria Phoenix și-i reconstruiește interiorul cu pături de cazarmă și cu echipament sanitar. Lucrurile mai serioase aveau să înceapă abia acum. Green Day realizează albumul "Kerplunk!" tot la casa Lookout! și se întorc din nou la viața de turneu.

Discurile începeau să se vîndă. "Chiar nu știu de ce", spune Mike. "Desigur, am avut turnee, dar tone de trupe au făcut același lucru și în cazul lor n-a mers".

Managerii Elliot Cahn și Jeff Saltzman au intervenit și au început să înlesnească circulația unei casete demo la labelurile majore. Dintr-o dată toți îi așteptau pe Green Day. Inevitabil, ei au semnat cu Warner Bros, li s-a părut cel mai convenabil. "Am discutat cu celelalte case de discuri și apoi Rob Cavallo de la Warners a venit și a mers cu noi la locul nostru preferat și am cîntat în pivnița noastră pentru el", își amintește Billie Joe.

Contractul a fost semnat și Green Day a intrat în studiourile Berkeley's Fantasy Studios. Pentru prima dată aveau bani pentru a înregistra așa cum voiau ei. În șase săptămîni au înregistrat albumul "Dookie" (numele vine de la cîinii care se joacă cu scaunele, așa cum este pictat pe coperta albumului).

Au avut ceva concerte, au avut ceva interviuri la radio, au cîntat la Lollapalooza și apoi la Woodstock... Acolo popularitatea lor a explodat. În lunile următoare, Green Day a vîndut 90000 copii după "Dookie" într-o singură săptămînă, vînzările totale ridicîndu-se la aproximativ 2 milioane.

"Mike și Tre sînt oamenii cu care îmi place cel mai mult să cînt", spune Billie Joe. "Și asta este cea mai mare dovadă de credibilitate pe care o poți da: să fii fidel muzicii tale". Se spune că "Dookie" nu are un stil muzical specific. "Thrashy punk" - ul celor de la Green Day este presărat cu ritmuri curățate și melodii numai bune de difuzat la radio. Billie Joe spune că sună de parcă "Partridge Family și Ramones ar avea un accident de autobuz".

Ei încearcă să nu ceară mai mult de 10 dolari pe tichet, evită să se lăfăie în limuzine pretutindeni pe unde merg și vor să se ferească de groupies.

"Citeodată, ca trupă care ai ieșit de curînd din underground, ai acea senzație care te încearcă la pierderea unui prieten", observă Billie Joe.

Carmen Vioreanu

Lasă-mi dragostea să deschidă ușa!

Scurtă cronologie: 1963 - apare grupul Detours, nume preschimbabil un an mai tîrziu în High Numbers și apoi în The Who; 1965 - compoziția "My Generation" e adoptată drept imn de tinerii englezi și nu numai de ei; 1969 - prima operă rock din istorie, "Tommy"; 1973 - dublul album conceptual "Quadrophenia"; sfîrșitul anilor '70 - grupuri precum Sex Pistols, The Clash, The Jam consideră muzica formației The Who drept o influență notabilă în

promotion sînt bine venite în cazul unor "new-comers", dar devin păguboase mai tîrziu. Este bine cunoscut cazul membrilor grupului Kiss, care dintr-o dată au ieșit nemachiați în public. Am făcut această digresiune pentru a preciza faptul că Pete Townshend a lansat el însuși un "look" adoptat mai tîrziu de foarte mulți tineri, așa-numitul "mod".

Dincolo, însă, de aspectele ținînd de suprafață, "bucătăria" internă a grupului era condusă de un maestru. "Compoziția este lucrul pe care-l pot face, uneori, chiar fără greșală. Sînt realmente faimos pentru această calitate. Dacă-mi pun în cap să scriu un cîntec, am puterea să realizez ceea ce mi-am dorit" declară Pete în 1993. Un an mai tîrziu, cuvintele sale de ordine erau: "Cui îi pasă?" (who cares...?). Nu l-a pasat niciodată de nimic și nimic nu l-a scos dintr-ale sale. În 1977, pe cînd mai toți bătrînii monștri ajungeau să împartă rafturile magazinelor de discuri cu tinerii punk-rockeri, cel care a scris "sper să mor înainte de a îmbătrîni" avea o altercație cu tobanul grupului Sex Pistols, Paul Cook, căruia i-a și spus: "N-am nevoie să știu ce-i cu voi". Cook a spus mai tîrziu: "Crede că i-a trecut vremea. Dar nu-i așa. E încă mare".

Odată trecută istena punk, Pete revine la sentimente mai bune: "Cînd a venit noul val, el mi-a înlesnit revenirea în scenă. Gîndeam: ai, ai, ai, încă n-am murit!". E dificil să decupăm imaginea lui Pete Townshend din fresca ce l-a consacrat, cu toate intemperile care au degradat-o progresiv și ireversibil. A fost moartea lui Keith Moon, urmată de alegerea unui baterist cunoscut, dar care nu intra bine în cadru. Soluția a venit de la sine (pentru ei ca și pentru alții): angajarea cite unui session-musician pentru fiecare acțiune întreprinsă. În turneul din '89 a fost Simon Phillips. La începutul lui '95, Roger Daltrey dezvăluie: "Am încercat să fac tot ce-mi stătea în putere pentru a reînființa grupul, dar el nici n-a vrut să audă". Și totuși, două dintre piesele celui de-al șaptelea LP solo semnat P.T., "Iron Man", sînt creditate cu numele The Who...

Devenirea lor ca trupe ale noului val; 1980 - primele single-uri solo de succes: "Rough Boys" și "Let My Love Open The Door"; 1982 - ultimul LP de studio cu grupul The Who; 1985 - e editat volumul de proză scurtă "Horse's Neck"; 1990 - după o serie de tentative mai mult sau mai puțin reușite de a reapărea pe scenă în formula de cvartet, e scos triplul "Join Together", o imagine sonoră a ultimului efort comun, turneul american din 1989; 1995, 19 mai - eroul povestirii noastre, Pete Townshend, împlinește 50 de ani.

Aniversarea a fost anticipată de apariția unei culegeri: "30 Years Of Maximum R & B", care debutează cu fraza: "This is a fucking rock'n'roll concert, not a fucking tea party". Clar, nu?

Roger Daltrey ne istorisește una dintre pătaniile lui Pete: "Cînd chitara i s-a rupt, într-o noapte, pe scenă, s-a auzit un sunet incredibil, ca de elefant în călduri. Atunci Pete, fiind showman-ul care este și văzînd gîtul chitarei îndoit bine, a decis să spargă și restul. Multimea era în delir!".

Se spune că, în epocă, sfîrșitul anilor '60, The Who erau a treia trupă insulară, după The Beatles și The Rolling Stones, mai apropiați însă prin muzică și apucături de ultimii. The Who, însă, au venit cu ceva nou.

Azi, imaginea unui star în devenire este de cele mai multe ori dictată de considerații contractuale impuse de manageri. Astfel, poți fi obligat ca, la aparițiile în public, să porți ochelari "aii", sau să ai barba nerasă de trei zile, sau să te machiezi într-un anume fel. Aceste tehnici incluse în strategia de

devenirea lor ca trupe ale noului val; 1980 - primele single-uri solo de succes: "Rough Boys" și "Let My Love Open The Door"; 1982 - ultimul LP de studio cu grupul The Who; 1985 - e editat volumul de proză scurtă "Horse's Neck"; 1990 - după o serie de tentative mai mult sau mai puțin reușite de a reapărea pe scenă în formula de cvartet, e scos triplul "Join Together", o imagine sonoră a ultimului efort comun, turneul american din 1989; 1995, 19 mai - eroul povestirii noastre, Pete Townshend, împlinește 50 de ani.

Aniversarea a fost anticipată de apariția unei culegeri: "30 Years Of Maximum R & B", care debutează cu fraza: "This is a fucking rock'n'roll concert, not a fucking tea party". Clar, nu?

Roger Daltrey ne istorisește una dintre pătaniile lui Pete: "Cînd chitara i s-a rupt, într-o noapte, pe scenă, s-a auzit un sunet incredibil, ca de elefant în călduri. Atunci Pete, fiind showman-ul care este și văzînd gîtul chitarei îndoit bine, a decis să spargă și restul. Multimea era în delir!".

Se spune că, în epocă, sfîrșitul anilor '60, The Who erau a treia trupă insulară, după The Beatles și The Rolling Stones, mai apropiați însă prin muzică și apucături de ultimii. The Who, însă, au venit cu ceva nou.

Azi, imaginea unui star în devenire este de cele mai multe ori dictată de considerații contractuale impuse de manageri. Astfel, poți fi obligat ca, la aparițiile în public, să porți ochelari "aii", sau să ai barba nerasă de trei zile, sau să te machiezi într-un anume fel. Aceste tehnici incluse în strategia de

Bogdan Purîș

❖ SCURTE DE TOT ❖ SCURTE DE TOT ❖ SCURTE DE TOT ❖

► Noul album Beck conține 15 titluri și a fost înregistrat lîngă Seattle. Va intra în magazine în luna septembrie. ► După ce l-a relansat pe Johnny Cash, Rick Rubin (bossul de la American Records) semnează un contract gros cu un alt star al anilor '60, Donovan. ► Tricky, senzația britanică a momentului, scrie piese pentru P.J. Harvey. ► Irlandezii Frank & Walters n-au luat-o pe ulei și nici nu s-au retras cum am citit undeva. Labelul Go! Discs anunță un al doilea LP, pentru la toamnă. ► Marc Almond semnează cu casa Mercury și după un prim single (difuzat și la MTV) urmează un LP. "mai electronic, mai aproape de Soft Cell". ► O veste tristă pentru fani: 4 Non Blondes! Trupa s-a desființat. ► În topul rock publicat de revista franceză Les Inrockuptibles (16 mai), alcătuit prin contribuțiile posturilor de radio, pe primele locuri se află To Bring You My Love - P.J. Harvey, Elastica - Elastica, Yes - Morphine, Paris sous les bombes - N.T.M. și Surfing ... - Welcome To Julian. ► Talentatul Jeff Buckley (fiul lui Tim) a primit Marele Premiu acordat în 1995 de prestigioasa Academie Charles Cros pentru albumul Grace. (Horia Stănescu)

JOEY TEMPEST (ex-Europe) la primul album solo

Joey Tempest era foarte tînăr cînd a cucerit în 1986 cu Europe culmile topurilor din întreaga lume. În 1992 svedezul a recunoscut că are nevoie de liniște, că dorește să se ocupe de propria-i carieră de muzician. Primul produs, A Place To Call Home, pune în lumină talentul său de solist vocal și compozitor. Titlul exprimă căutarea unui loc în care Joey să se simtă acasă. "Am avut nevoie de mult timp pentru a mă găsi pe mine însumi. Am început să avem succes cu Europe cînd aveam doar 19 ani. Ne-am părăsit casele părintești, am circulat prin toată lumea. Am ajuns să am senzația că nu am nici un punct de sprijin în viață". Pentru a se îndepărta de trecut, dar și pentru a culege noi impresii a călătorit prin Irlanda, Caraibe și SUA. Astfel s-a cristallizat și orientările muzicale. Influența trupelor britanice Thin Lizzy, UFO, Deep Purple (care conțau pentru el în copilărie) s-a transformat într-un interes pentru Van Morrison, Neil Young, Bruce Springsteen sau Tom Petty. De compoziție s-a ocupat la Londra, iar înregistrările le-a făcut la Stockholm. Producătorul Dan Sundquist și muzicienii de studio suedezi au

N.M.E. (clasamente) 20 - 27 mai

□ La Singles: 1. Unchained Melody/The White Cliffs Of Dover - Robson Green & Jerome Flynn, 2. Dreamer - Livin' Joy, 3. Guaglione - Perez "Prez" Prado & His Orchestra, 4. Some Might Say - Oasis, 5. Scatman - Scatman John, 6. Back For Good - Take That, 7. We're Gonna Do It Again - Manchester United 1995 Football Squad feat. Stryker, 8. Chains - Tina Arena, 9. Key To My Life - Boyzone, 10. Your Loving Arms - Billie Ray Martin. □ Albume: 1. Nobody Else - Take That, 2. Picture This - Wet Wet Wet, 3. Definitely Maybe - Oasis... 25. The Cutter And The Clan - Runrig... 27. Don't Ask - Tina Arena... 33. Red Medicine - Fugazi... 42. Some Rainy Morning - Robert Cray Band... 45. The Rhythm Of The Night - Corona. □ La albume indie pe primul loc a intrat direct Sabres Of Paradise cu Versus (Haunted Dancehall Mixes).

conlucrat ideal. Joey a fost uimit de calitatea prestațiilor lor. În studio s-au mai aflat și trei persoane din Anglia, pentru "backing vocals" Tessa Niles, Katie Kissoon și Carol Kenyon. Compozițiile lui Joey au ceva din Bon Jovi și Jackson Browne, în același timp. Albumul cuprinde balade cu chitare acustice, piese folk-rock, rhythm & blues (la Right To Respect este acompaniat la chitară de fostul său coleg de la Europe, John Norum).

Carmen Vioreanu

Clasamente. apariții europene

◆ Din Der Musikmarkt extragem recomandările de albume: Cosmic Ceiling - Bobo In White Wooden Houses, Draconian Times - Paradise Lost, Clear - Bomb The Bass, Natural Groove - China, My Brother The Cow - Mudhoney, Turn Around - Kartina Ant The Waves, Lake Placid Blues - Tony Joe White, News From Nowhere - Air Supply s.a. ◆ În Top Dance 25 conduc Dune cu Hardcore Vibes, La Bouche cu Be My Lover și John Scatman cu Scatman. ◆ Se pregătesc să intre în Top Airplay al Germaniei francezii Alliance Ethnik cu Respect, Bobby Brown cu Two Can Play That Game și Cabbalero cu Dancing With Tears In My Eyes. ◆ De urmărit și CD-ul Craziest cu Naughty By Nature! ◆ În Olanda, Andre Rieu ocupă primul loc cu albumul Strauss & Co. ◆ În Italia, Pino Daniele (Non calpes tare i fiori nel deserto) este urmat de Neri per Caso (Le Ragazze) și Bruce Springsteen (Greatest Hits). ◆ SOX este numele grupului care o are ca solistă pe Samantha Fox. Primul single în această formulă este scos la Zyx și conține piesa Go For The Heart. Samantha apare alături de două fete frumoase (manechine). Videoclipul s-a realizat în două versiuni, unul "clean" și altul "explicit".

"Brutal techno deathrash is the game Bloodbath play excellently!". Astfel începe pliantul publicitar prezentat celor interesați de labelul grupului. Și pe bune, termenii sînt prea banali, prea seci pentru a descrie remarcabila prestație și muzică a cvartetului pe care numai neșansa de a trăi într-un stat aflat într-un dezastru război multinațional l-a privat de meritata recunoaștere mondială. Pentru mulți împătimiti ai deathului nonconformist, sincer și direct, simpla rostire a numelui Bloodbath provoacă o plăcută rememorare ("criminală") prestație la Dracula Rock '93, dar și o constatare "de palmares", acesta fiind primul grup death/metal internațional care ne-a vizitat țara, înainte ca Anathema și Paradise Lost să ne calce scenele. Așa că am așteptat cu nerăbdare revenirea belgradenilor în România, de data asta pe cea mai importantă scenă (rock) a țării. Prestația lor de excepție a putut fi urmărită duminică 14 mai, spre orele cinci ale dimineții, în finalul maratonului Vivo Live Rock Night. Și doar cei ce plecat mai devreme, răpuși de oboseală, au avut ce regreta. Căci rar s-a putut vedea la Polivalenta bucuresteană un mod mai profesional de a se cînta o muzică dură, dar cu impact imediat asupra publicului. În plus, în spatele scenei, muzicienii din Bloodbath se dovedesc niște veritabili "băieți de gașcă" și mi-a făcut efectiv plăcere conversația avută cu liderul și purtătorul de cuvînt al trupei, basistul/vocalist Damjan Petrovic, împreună recapitulînd, special pentru voi, cîteva dintre cele mai importante momente ale existenței grupului.

Rep. - Cînd și cum a pornit la drum Bloodbath, în ce componență și care este formula voastră actuală?

D.P. - În iarna anului 1988, patru băieți entuziaști din Belgrad, Iugoslavia, au format Bloodbath. În primele luni a avut mai multe schimbări de personal, apoi trupa a căpătat o configurație stabilă, cu Stanimir Lukic - chitară, Vlada Filipovic - chitară, Damjan Petrovic - bas/vocal și Alexander Petrovic - baterie. Ceva mai tîrziu, Vlada a fost înlocuit cu Boban Milutinovic, iar în 1995 locul acestuia a fost luat de actualul chitarist, Nemanja Kojic.

Rep. - Care au fost primele voastre realizări, primele succese și care a fost drumul parcurs pînă la apariția primului album, "Traumatic Memories"?

D.P. - În vara anului 1989, sub influența celor mai importante grupuri thrash și death ale zilei (Slayer, Sepultura, Sodom), am înregistrat un prim demo. Primirea favorabilă a fanzinelor și a revistelor muzicale ne-a ajutat să întreprindem primul turneu iugoslav. Cel de-al doilea demo, cu o orientare asemănătoare, cuprindea șase piese și a ieșit în iarna lui 1990. Cred că aceste noi piese erau mult mai bune și mai originale și, după ce au fost remixate, au stat la baza mini LP-ului "Toxic Death", pe care l-am lansat la Explosive Records, în vara lui 1991, în ajunul războiului civil din Iugoslavia. Acest prim produs s-a bucurat de o bună primire în lumea întreagă, iar în Europa a fost distribuit chiar de Nuclear Blast.

R. - A fost un moment foarte bun pentru voi. Și chiar atunci a urmat șocul...

D.P. - Exact! Fusesem contactați de Wild Rags Records și am semnat chiar contractul de realizare a primului album, dar totul s-a prăbușit brusc în primăvara lui '92 din cauza sancțiunilor pe care O.N.U. le-a impus Iugoslaviei. Ne-am consolat cu concertele și festivalurile din Iugoslavia și Polonia, la care am participat. Atunci am scris materialul albumului "Traumatic Memories", care avea să iasă, ca și mini LP-ul anterior, la casa locală Explosive Records...

R. - Spune-ne ceva despre acest label.

D.P. - Este o firmă din Novi-Sad. Poate că e o casă mică, dar potențialul ei este mare. O casă credibilă și serioasă. De altfel, aici va apărea și albumul nostru secund...

R. - Aș vrea să mai insistăm puțin asupra acestui disc de excepție care este "Traumatic Memories".

D.P. - Albumul a fost tras în toamna lui '92 și conținea opt piese mai lungi, dar mult mai tehnice, mai complexe și în același timp mai brutale ca înainte. Pentru acest disc au fost folosite mai multe pasaje de claviaturi și o imagine futuristică, îndrăzneță...

R. - Dacă nu chiar avangardistă...

D.P. - Poate că e puțin cam mult spus. În orice caz, pe "Traumatic Memories" trupa a reușit să creeze un sunet puternic și original, tangent cu brutalitatea și care, destul de departe, sugerează noul stil adus în lumină în acel an de noile albume Pestilence și Sepultura. Textele formației tratează două teme interesante: forțele întinericii traumatizante ale psihicului uman și consecințele mortale ale unei înnebunitoare curse științifice ce poate scăpa de sub control.

R. - Care a fost rezultatul concret al apariției acestui disc?

D.P. - Promoția masivă făcută în Iugoslavia acestui disc a adus producătorilor vînzări impresionante. În plus, în fiecare oraș vizitat aveam un număr record de fani și spectatori. Aceștia ne-au sprijinit enorm și în cele din urmă Bloodbath a fost votat "cel mai bun grup heavy metal iugoslav". După cum ai amintit, în toamna lui '93 am cîntat în România, la Brașov, la "Festivalul Dracula", în fața unui public care ne-a primit extraordinar. În paralel, succesul nostru a impulsat foarte multe grupuri noi din țara noastră și mă pot mîndri cu faptul că am pus și noi o cărămidă la consolidarea zidului underground iugoslav.

R. - Vorbeai mai devreme de albumul secund. Poți să ne dai cîteva amănunte?

D.P. - Se va numi "Frustrations" și din cauza embargoului va apărea tot la Explosive Records, în septembrie 1995. A fost deja înregistrat și mixat, fiind ultimul produs tras cu chitaristul Boban Milutinovic, care ne-a părăsit imediat după imprimări.

R. - Veți păstra aceeași atitudine muzicală?

D.P. - Atitudinea noastră rămîne constantă atunci cînd e vorba de tehnică și violență. Din punct de vedere muzical, cred că am acumulat mai multă experiență și nu mai sîntem definiți strict de curentul death metal. Mai multe genuri muzicale se întrepătrund pe actualul nostru produs și să nu uităm că progresul e inevitabil. Da, cred că este un disc de heavy metal extrem de direct!

R. - Care sînt trupele care, muzical, te impresionează?

D.P. - Ooo, sînt mai multe... Dar cred că ultimele discuri Pantera, Overkill și Sepultura fac parte dintre preferințele mele.

R. - Ce părere ai despre rockul românesc și despre trupele pe care le-ai cunoscut?

D.P. - N-am ascultat chiar atîtea formații cîte au cîntat, dar impresia mea este în general bună. Îmi plac foarte mult Neurotica, cei care au deschis concertul nostru de la Belgrad și care au apărut în această postură și acum, la București. Apreciez în mod deosebit și trupa Celestine Cuvinte.

R. - Un cuvînt final pentru publicul nostru.

D.P. - A fost minunat! Vă iubim și vom reveni oricînd să cîntăm împreună cu voi. Ne puteți contacta prin labelul Explosive Records (P.O. Box 70, 21000 Novi Sad) sau la faxul (00) 3821462304. Pe curînd!

Discografie:

- (1) "Toxic Death" (6 song Mini LP) Explosive/1991
- (2) "Traumatic Memories" - Explosive/1992
- (3) "Frustrations" - Explosive/1995 (în lucru)

ACTUALITATEA ROCKUL NOȘTRU

■ Într-o seară, însoțit de colegul

Nelu Stratone, am putut vedea pe viu trupele rock ce activează la clubul Big Mamou. Am ajuns în plin recital al Aquila, un grup de heavy-metal cu elemente power, care sună legat, coerent și cu o notă apreciabilă de sinceritate. Față de concertul din Moxa (în care i-am văzut în toamna lui 1993), băieții au evoluat mult mai bine, rezultat al numeroaselor ore de repetiție, dar și al beneficiilor modificării de personal. Reamintim că trupa s-a format în 1990, an în care a cîștigat și un premiu la "Festivalul Fun Rock". Componența actuală îi alătură pe "veteranii" Leo Gherasim (v) și Relu Iliuță (c) mai tinerilor cooptați, Nini Cristina (k), Andy Savastre (b) și Dan Anghel (t), iar repertoriul include compoziții proprii ca: "Welcome To Blue - Jeans Country", "Born To Be Wild", "Scrap Metal", "Wake Up" și "Fight On My Own". Cîteva minute mai tîrziu, pe aceeași scenă a urcat The Blues Preachers, un combo tînăr (format de numai o săptămînă), dar extrem de promițător. Adi Neagu (b/v, 25 ani) și Marius Lungu (t, 20 ani) constituie o corectă secție ritmică pentru explozivul chitarist Mihai Popovici (20 de ani), un instrumentist pe care, în cițiva ani, îl vîd foarte departe pe scena rock autohtonă. Repertoriul, exclusiv rock'n'roll, rhythm blues și blues, este alcătuit din piese personale ("White Room", "Sitting On Top Of The World", "Politician"), improvizatii pe o temă dată ("Blues Improvisation") și coveruri ("Sunshine Of Your Love"). Rămînem în București, pentru a vă prezenta formația numărilor: Rising Shadow. Pe 6 mai, trupa a debutat scenic în Clubul underground al Facultății de Litere, în deschidere la Tectonic,

provocînd o imensă (și plăcută) surpriză tuturor celor prezenți. Proiectul grupului există din vara lui 1994, dar repetițiile au început abia în ianuarie '95, în componență: Paul "Slayer" Grigoriu (v), Alberto Dan Bolocan (c. solo), Ricsi Rudas (c. ritmică/acustică), Dan "Bitch" Bădescu (b), Alin Gayraud (t). Prima piesă înregistrată, "Sicriul de gheață", nu are nici o legătură cu stilul actual al cvintetului: christian-doom-death-metal. Noile compoziții - "The Death Of Innocence", "Dream Of

Heaven", "Tears Of The Sunset", "Les Fleurs du Mal" - sînt influențate de Anathema, Tiamat, Paradise Lost, Black Sabbath, dar în paralel băieții mai ascultă Slayer, Metallica, Megadeth, King Diamond și Iron Maiden. "Versurile, de esență creștină, tratează teme, precum: credință, suferință, moarte. Ele au tentă depresivă și lăsa de înțeles că singura salvare este Iisus. Inspirația versurilor (scrise de Paul "Slayer" Grigoriu) se poate găsi, pe lingă Biblie, în creațiile lui Jim Morrison, Dostoievski sau poezii simboliste francezi". Pe 15 aprilie a fost înregistrat în studioul Magic Sound Production un demo cu două piese: "Dream Of Heaven" și "Les Fleurs du Mal". Pentru aceste înregistrări "ne-a fost de mare folos Christian Vasiliu, un fost coleg, care are la activ 10 ani de pian și care a compus un intro și un break ce figurează pe demo, iar pe deasupra interpretează și partitura de keyboards la ambele piese". Lucru foarte important - grupul are deja un nucleu de 30-40 de fani devotați, care au promis să se agite pe măsură (și) la Vivo Live Rock Night. ■ Ce mai aflăm de la Iluș din Mureș? Mai înți că, între 5 și 7 aprilie, a avut loc la Sfîntu-Gheorghe un festival care a reunit trupe din toate zonele Transilvaniei (Timișoara, Harghita, Covasna, Satu Mare, Mureș, Brașov, Alba, Cluj, Bihor). Organizatori (S.Z.M.K.D.) au fost sprijiniți de Fundația Soros, AMI SRL, Ministerul Tineretului, FBS Roland, Mixer SRL, T3, INFO, Consik SA, iar sonorizarea a fost asigurată de AMI SRL. S-au prezentat 50 de formații, din care au fost selecționate 24. Palmaresul final a arătat astfel: 1. Horizont (Sf. Gheorghe), 2. Aikaid (Satu Mare), 3. Semaphore (Sf. Gheorghe), 4. White Night (Timișoara), 5. Bronx (Tg. Mureș). Toate aceste trupe vor apărea pe o casetă compilație, produsă de AMI SRL. În recital au participat: Scamp Heart Killers (Odorheul Secuiesc - locul 3 în 1992) și Metrum (Gheorgheni - locul 2 în 1994). ■ În noaptea de Paști, în Liza Bar au cîntat Stația Fabricii de Cărămidă și Crusade. ■

Din cauza plecării în armată a liderului Peter Zsolt (b/v), Tornado s-a transformat în 500 lei. Au debutat la festivalul din Tg. Mureș (despre care v-am informat nu de mult), fiind ajutați la bas de Szilagy "Cini" Roland (de la Utopia). ■ Urmîm însănoșire grabnică simpaticului nostru coleg (și prieten) M.V. Pop, supus recent unei dificile intervenții chirurgicale (G.G.).

Din cauza plecării în armată a liderului Peter Zsolt (b/v), Tornado s-a transformat în 500 lei. Au debutat la festivalul din Tg. Mureș (despre care v-am informat nu de mult), fiind ajutați la bas de Szilagy "Cini" Roland (de la Utopia). ■ Urmîm însănoșire grabnică simpaticului nostru coleg (și prieten) M.V. Pop, supus recent unei dificile intervenții chirurgicale (G.G.).

Pagină realizată de Gabi Gombos

FACE TO FACE EVCE LO EVCE

Tot mai mulți prieteni ai rubricii noastre se interesează de trupa bucuresteană Taine, totul culminînd cu cel 13 "fani înrăiți" (în numele cărora semnează Donna) și care ne roagă să le facem "o mare favoare spirituală" publicînd "o particulă, o frîntură, o bucăcă", un fragment dintr-un posibil interviu cu acest grup aflat de actual al rockului nostru". Nu ne-am lăsat prea mult rugați și l-am "atacat" telefonic pe liderul grupului, chitaristul și compozitorul Andi Ionescu, un tip simpatic, ambițios și citit care se ghidează după sloganul: "nu contează ce ești, important este să fii cel mai bun!".

Rep. - Pentru început, hai să facem o scurtă recapitulare. Cînd s-a format grupul și care este componența sa actuală?

A.I. - Taine a apărut în februarie 1993 și de atunci și pînă astăzi componența de bază a fost: Andi Ionescu (chitară/voce/20 ani), Fane Aldea (chitară/20 ani), Narcis Nica (bas/20 ani) și Adi Tabacaru (tobe/14 ani).

Rep. - Rubrica noastră de actualități rock autohtone a semnalat de mai multe ori activitatea și concertele trupei Taine. În plus, la Metal Fan '93 trupa s-a comportat foarte bine și nu puțini au fost cei care au remarcat soloul de tobe al tînărului vostru baterist. Nu de mult, ați "penetrat" în topul indie cu cel dintîi demo, "The Light Of The Truth", pe care l-am ascultat cu multă plăcere. Care a fost activitatea voastră între aceste două evenimente?

A.I. - În februarie '94 am cîntat într-un concert organizat în Sala Partidului Liber

Democrat, în martie am concertat la Eco Pop '94, iar în aprilie am urcat pe scena fostului club rock Alis. În iunie am mai tras un show la Sala Rapsodia, alături de Cronos și Galahad, iar în septembrie am avut o altă satisfacție majoră: locul III la Festivalul Posada de la Cîmpulung. În luna decembrie a anului trecut a fost

înregistrată în sala de repetiții caseta "The Light Of The Truth", o parte din piese fiind "pregătite" pentru emisiunea TV de miercuri noaptea.

Rep. - Care este atitudinea pieselor voastre?

A.I. - Credem în căutarea libertății spirituale prin eliberarea de păcat. Adevărul nu poate fi decît unul singur. Cu toate acestea noi ne-am propus să îndreptăm pe nimeni. Dar vom fi mulțumiți dacă, printre cei care ne ascultă, vor fi oțiva care se conștientizează faptul că rockul poate fi mai mult decît muzica satanistă. Oricît de violentă este muzica, atîta timp cît se poate numi muzică, nu este deloc satanistă!

Rep. - Cum împăcați atunci această gîndire "white-metal" a pieselor voastre cu stilul puternic, power-thrash-speed pe care-l practicați?

A.I. - Această muzică, dură așa cum zici tu, este rezultatul acumulării stresului, al răului și urii, o refuzare a sentimentelor negative pe care le avem fiecare din noi. Cînd scapi de toate acestea, ești din nou liber. Totul este să faci ce crezi că este plăcut în ochii lui Dumnezeu. Noi credem în ceea ce facem și, mai mult, chiar simțim.

Rep. - Să revenim la demoul vostru. Cam cîte bucăți ați vîndut pînă în prezent?

A.I. - Destul de multe, circa 60-70... Toți cei care doresc să și-l procure îmi pot scrie la adresa: Andi Ionescu, str. Teleajen nr. 70, sect. 2, București.

Rep. - Care sînt piesele cele mai importante pentru tine?

A.I. - Din cele șapte titluri de pe "The Light Of The Truth", cele mai importante - și revelatoare pentru Taine - mi se par "Secret Place", "Woman" și "Repent!". Mai nou, avem o piesă foarte tare, "Ce ești tu?". Sperăm ca aceste opt piese să le putem înregistra într-un studio adevărat și ele să constituie primul nostru album... Vorbeai înainte de stilul nostru: speed, thrash etc., etc. Nici nu știu dacă ne situăm în zona asta, nu avem o definiție strictă a muzicii Taine. Căutăm un compromis între melodie, tehnică și putere...

Rep. - Nu de mult imi dezvăluiați una din obsesiile tale: să organizați un concert cu o trupă tînără în deschidere pentru a vedea cîți spectatori vei putea strînge. Pe 4 mai ați cîntat la Clubul Y & M, alături de Cronos. A răspuns acest concert întrebărilor tale?

A.I. - Păi ce, așa a fost concert? Ce-am plănuit noi și ce-a ieșit! Aranjamem cu patronul să cîntăm toată noaptea. Urma ca încasările de la ușa să le luăm noi, iar el să cîștige din consumația făcută de publicul nostru. Zis și

făcut. Am pus afișe, am sunat pe la prieteni și pînă la urmă au venit cam 100 de inși. Am început să cîntăm. Acum spune și tu: a cui e vina că prețurile din cluburi sînt așa cum sînt? Cert e că-ntr-o oră și jumătate nu s-au vîndut decît 6-7 sticle de bere. Patronul s-a enervat și pe la opt și jumătate ne-a trimis pe toți acasă. Bine măcar că ne-am ales cu încasările! (risete).

Rep. - Ce mai plănuiți, ce mai coaceți?

A.I. - Vreau să ne luăm scule tari. În curînd voi avea un Ibanez, iar ala micu și-a tras deja niște tobe... ruperel! Nu se poate face competiție fără o utilitate tehnică serioasă.

Rep. - Cum vezi rockul național în 1995?

A.I. - E bine, e tot mai bine. Păcat că nu sînt concerte cu trupe underground, ci tot cu cele 4-5 trupe mari la care nu mai vine nimeni, căci lumea le-a văzut de nenumărate ori. Costul biletelor la concerte mi se pare rezonabil. De exemplu la cel din Polivalenta: 5000 de lei la 20 de trupe... Extrem de puțini! Pe de altă parte, cred că ar trebui promovate mai multe trupe ale noului val...

Rep. - Și fiindcă veni vorba, care trupe din underground îți spun ceva în ziua de azi?

A.I. - Psychosymphony îmi plac la nebunie. Apoi sînt un veritabil fan Cronos, îi admir pentru ceea ce fac pe Grimegod, dar îmi plac foarte mult și The Order.

Rep. - Ce părere ai despre valul post-punk, hardcore, alternativ în mare vogă la noi în ultimul timp.

A.I. - Am ascultat Vank, Z.O.B., Ura De După Ușă, Sarmalele Rreci, trupe de reală perspectivă. Cel mai mult îmi plac Timpuri Noi!

Rep. - Altfel, în final?

A.I. - Am să trec în curînd pe la tine. Veai avea o mare surpriză...

Rep. - De cîte grade?

A.I. - ?!

(Moment în care a venit tonul)

VIVO LIVE ROCK NIGHT

București, Sala Polivalentă, 13-14 mai 1995

Un maraton rock care a durat, incident în fața scenei. Se aprind fără întrerupere, 12 ore. Prima manifestare organizată de revista Gașca și firma VIVO Procom. Sala Polivalentă și-a deschis porțile la ora 18.25. Concertul era programat să înceapă la ora 19.00. Startul însă, a fost dat la

19.08, când prezentatorul, Paul Nancă, a salutat prezența celor aproximativ 1000 de persoane, nerăbdătoare să participe la marele show. Au fost anunțate 22 de trupe, chiar dacă pe afiș nu erau înscrise decât 13. Așadar, nouă trupe surpriză. La ora

CRONOS

luminile. Spiritele se calmează și de această dată fără întârziere. După câteva scurte anunțuri și mesaje, Paul Nancă anunță intrarea în scenă a trupei Antract din Râmnicu Vilcea. Publicul, și mai numeros, s-a adunat în fața scenei. Recital foarte bun, cinci piese interpretate: "Blestem"

19.10 intră în scenă prima trupă: Cronos. Reacție foarte bună a publicului. Cele trei piese interpretate au fost "Ultima încercare", "Coșmar" și "Evadați". Ora 19.27: Tudor Dăescu îi anunță pe foarte tinerii Rising Shadow, și aceștia bine primiți de către public. Piesele au fost, în ordine, "The Death Of Innocence", "Dream Of Heaven" și "Tears Of The Sunset". Ora 19.37: publicul ceva mai numeros, care mai de care mai udată de ploaia ce se abătuse asupra Capitalei. Madalina (Gașca) anunță cea de-a treia trupă: Vank. Au cântat patru piese, apreciate la maxim de cei prezenți (circa 1500 de oameni). Ora 19.51:

VANK

Andreea Talmazan anunță intrarea în scenă a trupei The Order. Atmosfera este tot mai încinsă. "Eyes Of The World", "Back In Business", "Stranger" și "Part In The Pain" au fost piesele interpretate de cei cinci bucureșteni. Au avut loc și primele incidente între tinerii din fața scenei.

(titlul viitorului album), "Prea tirziu", "Ești frumoasă..." (cântat împreună cu sala), "Party" și "Nimic nu e veșnic". Cu doar

QUARTZ

Din fericire, de foarte scurtă durată. Ora 19.57: Paul Nancă face primul anunț legat de marea tombolă ce va avea loc în cursul nopții, toate biletele fiind țigăre. Ora 20.00: Un nou

două minute înainte de încheierea recitalului Antract, o petardă explodează la 10 metri de scenă. Iși fac apariția câțiva poliști, care încearcă să țină situația sub control.

Ora 20.49: Paul Nancă anunță că grupul Voltaj nu va mai putea cânta. Cauza: "Nicky Dinescu, bateristul trupei, a fost victima unui incident asemănător celui al generalului Stănculescu, în decembrie '89. Nu este vorba de picior, ci de mîna dreaptă a lui Nicky. Ne pare rău pentru băieții de la Voltaj. Invit în scenă cealaltă trupă, Voltaj '88! Reacție foarte bună a publicului, deja mult mai numeros (circa 2000 de persoane). Au cântat, în ordine, "Get It On", "Going Crazy", "I Would Love",

ANTRACT

CHIN

METROCK

"Sweet Angel Child", "One Of These Days" și piesa celor de la AC/DC, "Whole Lotta Rosie". Ora 21.28: Intră în scenă trupă Quartz, prezentată de Nelu Constan-

tină următoarea trupă. Timișoreni de la Chin, mai exact Daniel Petre (ex-Survolaj) - voce, Florin Pop - tobe, Cosmin Solobot - bas, Szabo Zoltan - chitară. Reacții slabe din partea publicului. Cele șase piese au fost "Horă de băieți", "Pasărea U", "Revelion", "Pasărea tăiată", "Iluzii" și "Cîntec despre mine însumi". (Va urma)

Valentin Popa-Scurtu

tinescu, huiduit la scenă deschisă. Publicul se arată total dezinteresat, preferînd o țigară pe culoar. În fața scenei au rămas circa 200 de persoane, dar nu prea entuziaște. Cele șase piese au fost "I Can't Feel Your Body", "Bang Bang", "Love Nights", "Get Mama Out" (la care Dan "Pogo" Stănescu a reușit, cit de cit, să-i încălzească pe cei din fața scenei), "Magic" și "Feel So Good". Ora 21.55: Mici

TECTONIC

incidente la intrarea în culise, între spectatorii dormici de autografe și Poliție. Ora 21.57: Spectatorii încep să revină de pe culoare. Paul Nancă prezintă următoarea trupă. Metrock, în noua formulă (Cristian Ioniță - voce, Mircea Preda -

bas, George Pătrănoiu - chitară, Adi Sîrbu - chitară și Mitel Bradoveanu - tobe). Nici de această dată reacțiile publicului n-au fost prea grozave. După un scurt dialog între Cristi Ioniță și spectatori, s-au derulat piesele: "All I Need", "Kill These Hookers", "No Reason", "Shadow", "Step Sister" și "Rock'n'Roll Damnation". Ora 22.38: Forțată, mișcare, țipete... Este anunțată intrarea în scenă a celor de la Tectonic. Cele cinci piese au fost "Epidemic", "Prohibit", "Pact", "Canalul Colector" și "Bass Metal". Primele reacții adevărate ale publicului. Ora 23.09: Intră în scenă Sarmalele Reci. Primire, de asemenea, foarte bună. Au cântat nouă

piese: "Vărsătorul", "Tara te vrea prost", "Ea studiază tantra", "Auro-lac", "Mamelor", "La Proteasa", "N-ai nimic pe sub tricou", "Gașca de la bloc" și "Nicu Ceaușescu președinte!". Ora 23.53: Marius (Gașca) pre-

FOTOGHICITOARE

Unde? Cine? De ce?

CONSIDERAȚII GENERALE (ȘI PERSONALE)

♦ "Fără mîndrie" putea fi deviza acestui maraton rock. ♦ A început simbolic la ora 19.00 și s-a gîtat duminică dimineața la 7.30. Adică după douăsprezece ore și treizeci de minute. ♦ Deci s-a putut și fără sabotări la mixer și fără fluierături introduse special în boxe și fără monitoare tăiate. ♦ Sunet și lumini: Edgar Surin Music Production. Nota - 10. ♦ Aceași notă echipei tehnice, cit și marelui suflerist (acum tehnician de scenă) Costel Ionescu. ♦ Public: 2500-3000 de persoane în jurul orei 24.00, la recitalul Cargo. ♦ Circa 1500 de "obosiți" au plecat la 7 dimineața. ♦ Participare (uneori, prea îndrăzneată a publicului la "show". A dispărut blazarea spectatorilor? Deci se poate participa frumos la joc și cu trupe mai puțin vehiculate prin topuri și emisii T.V.! ♦ Sau poate că aici e misterul? ♦ Sincere felicitări firmei Vivo pentru excelentele condiții oferite trupelor de a căror "custodie" se ocupă. ♦ Simpatie și la obiect, eficace și scurt în prezentare - "bătrînul" Paul Nancă. ♦ Am avut din belșug ce alege la "capitolul potol": Fanta & Pepsi (500 lei), sandwichuri cu salam (800), șnițel (1700), dulciuri (prețuri diverse). Vodea Scandic (1000) sosea pe "ușa din dos" (500 - la portar). ♦ Planul depășit la capitolul trupe: Cronos, Rising Shadow, The Order, Floare Albastră, Aquila au fost pe scenă, dar nu și pe afiș. ♦ O singură absență (motivată?): Voltaj. Bateristul Nicky Dinescu și-a fracturat mîna chiar cu o zi înainte de spectacol. Și noi care tare am fi vrut să reascultăm "Erou, erou", "Nori de hirtie", "De ce nu-mi vii", "Cenușă și diamant"! ♦ Cronos au deschis. Pentru mine au fost revelația serii. ♦ Corect au cântat Rising Shadow (doar la a doua apariție scenică), Vank (în plină ascensiune creatoare), Cuibul (interesant și neobișnuit), Aquila (o notă specială pentru solistul Leo, una din cele mai promițătoare voci hard'n'heavy), Pasărea Colibri (seducători pentru stilul și vîrsta lor). ♦ Cele mai tari momente au aparținut trupelor The Order (probabil cu cel mai tare solist vocal din țară la ora actuală), Voltaj '88 (rock'n'roll-metal irezistibil ca și AC/DC-ul din final), Cargo (totuși sub nivelul de la Skip Rock '94), Neurotica (peste așteptări, chiar), Bloodbath (fără comentarii - vezi "Coșmar pe strada morții"), Ura De După Ușa (poate singura trupă care face dintr-un anumit produs bici și-n plus îl mai și pocnește). ♦ O notă aparte pentru Metrock (cel mai controversat grup al serii, care deși uneori se joacă cu nervii noștri, se pare că și-a găsit cadența și ritmul căutat de cîțiva ani buni), cit și pentru Sarmalele Reci (desori încălzite de atmosfera din sală). ♦ Cel mai concis, relevant și profesional recital a aparținut probabil bucureștenilor de la Tectonic. ♦ Mari dezamăgiri: Antract (un "hit" dubios și un grosolan plagiat Nirvana), Chin (unde-i... Survolajul de-altă dată?), Compact C (de ce ațita... chin?) și Floare Albastră ("amplasat" total necorespunzător într-un maraton aproape 100% metalic). ♦ Antirevelația manifestării: Quartz (o "muzică" la fel de spălăcită cu pînă proaspăt oxigenat al chitaristului solo; singurul moment al show-ului în care sala s-a golit efectiv) ♦ Și a fost bine și mai vrem o dată. Eventual (și) cu alte trupe. (G.G.)

Fișe tehnice

- 1. Cronos (București)**
Stil: thrash death tehnic și melodic
componentă: Andrei Gingă (c. ex - Tornado), Bebe Hanneman (c/v), Adi Ungureanu (k/v), Bogdan Vișan (b/v), Dan Petrescu (t), Cristina Chis (back v.)
calificativ: ●●●●
- 2. Rising Shadow (București)**
Stil: doom-death metal
componentă: Paul Grigoriu (v), Alberto Dan Bolocan (c), Ritsi Rudaș (c), Dan Bădescu (b), Alin Gayraud (t)
calificativ: ●●●
- 3. Vank (București)**
Stil: post punk-funk-alternativ-rapp metal
componentă: Ilie Cornel (c/v), Berciu Alexandru (c/v), Cenușă Victor (b), Sărghiu Nicu (t/v)
calificativ: ●●●1/2
- 4. The Order (București)**
Stil: power-thrash
componentă: George Pătrănoiu (c), Remus Căteleanu (c), Antoniu "Pure" Mureșanu (b), Paul "Pampon" Neacșu (t), Bogdan Hlădiuc (v)
calificativ: ●●●●
- 5. Antract (Rm. Vilcea)**
Stil: hard melodic, funk (?)
componentă: Paur (v), Cristi Iordan (c), Robert Constantinescu (k), Bobiță Călușanu (b/v), Zelu Iordan (t)
calificativ: ●●
- 6. Voltaj '88 (București)**
Stil: heavy-metal
componentă: Berti Barbera (v), Manuel Savu (c), Emanuel Gheorghe (k), Măței Bulencea (b), Marius Kesen (t)
calificativ: ●●●●
- 7. Quartz (București)**
Stil: glam rock (?) - heavy
componentă: Dan "Pogo" Stănescu (v), Amedeo Bolohoi (c), Mircea Preda (b), Marius Kesen (t)
calificativ: ●
- 8. Metrock (București)**
Stil: heavy-power
componentă: Cristi Ioniță (v), Adi Sîrbu (c), George Pătrănoiu (c), Mircea Preda (b), Mitel Bradoveanu (t)
calificativ: ●●●1/2
- 9. Tectonic (București)**
Stil: thrash/death modern
componentă: Liviu Hoisan (c/v), George Costinescu (v/b), Gusti Costinescu (v/v)
calificativ: ●●●●
- 10. Sarmalele Reci (București)**
Stil: post-punk-new-wave-jazz-alternative-fusion
componentă: Zoltan Andras (v/k), Mihai Iordache (sax/v), Emil Viciu (c), Sorin Romanescu (b), Lucian Maxim (t), Florin Dumitrescu (textier)
calificativ: ●●●●
- 11. Chin (Timișoara)**
Stil: r'n'b, funk, alternativă fusion
componentă: Daniel Petre (v), Szabo Zoltan (c), Cosmin Solobot (b), Florin Pop (t)
calificativ: ●●1/2

ROCK
ROCK
ROCK

Gala TELE 7 abc nr. 5

Cristi Minculescu vă preferă pe VOI!

□ L-am răpit pe Cristi Minculescu pentru câteva minute înaintea conferinței de presă organizate de C.M.M.C. Production, pentru a afla cîte ceva despre gândurile și mișcările Iris la ora Galei cu numărul 5. □ E o plăcere reală să cînte alături de colegii din celelalte trupe în această gală pentru care se repetă intens (cam 5 zile pe săptămînă). □ Vom auzi și o piesă nouă, "Eu aștept", iar altele patru sînt în pregătire pentru un viitor album. □ Firește că și Iris are nevoie de un producător. □ Pe 12 mai trupa a cîntat într-un cadru istoric și feerie, înfața Castelului Huniazilor, alături de trupele Timpuri Noi, Diesel, Ultimatum, Gothic s.a. A fost foarte frumos, chiar dacă n-a venit atîta lume cît ar fi meritat rețeta. □ Este conștient că impactul imaginii TV rămîne urias. La TVR grupul a apărut cu recitaluri mai vechi de vreo trei ori în 14 zile (meritul lui M. Godoroja) și în rest nimic. La Tele 7 abc s-a difuzat un concert de vineri, în noiembrie 1994. Gala de acum pică tocmai bine. □ Înainte de Gală, Cristi urmează să trăiască o mare bucurie a vieții sale: înființarea cu idolul său, Paul Rodgers. De cînd a aflat că vine, a reluat audia discurilor Free și Bad Company. "Mai bine mai frîziu decît niciodată", oftează Cristi cu trei zile înaintea concertului de la Sala Palatului. □ Grupul Iris nu va mai pleca în Italia, deși acolo a fost O.K. "Dacă lipsești mult din țară, îți pierzi mîna, ieși din formă, slăbești legătura cu publicul". □ La vară este posibil un turneu Marlboro pe litoral. Este exclus să cînte într-un local. □ Formula constantă, cu cei patru de azi, rezistă de 10 ani. Așa se explică și consecvența stilistică. "Cred că va reveni formula noastră, fără clape, fără efecte sau a doua chitară, sunetul curat". Băieții compun pentru condiția lor de azi. "Cîntăm pentru cei

IRIS

snake, Soundgarden, Extreme, Mr. Big și bine-nțelese pe The Rolling Stones. "Jagger lista e atemporală, a rămas neschimbat". □ Cu umor și unanimitate recunoscut, Cristi mi-a spus și bancurile săptămînii, dar le păstrează pentru alte ocazii. □ Nu se putea să nu discutăm despre fotbal. Cristi este puțin afectat că nu mai face mișcare ca în anii trecuți, motiv pentru care face o cură de slăbire ideală în economia de piață: nu mîncă nimic! □ Și tot despre fotbal. Crede în șansa Craiovei de a lua ori Cupa, ori campionatul. Am consemnat și rezultatul pentru returul cu Rapidul, iar pe 22 iunie dimineață va fi la redacție pentru a da de bătut, dacă n-a ghicit. 2:0 și 3:0 după prelungiri sau 4:1 după 90 de minute de joc! □ La conferința de presă care a urmat, cei de la Iris (prezenți în echipă completă) n-au avut parte de întrebări care să mă ajute să com-

pletez datele momentului. Rămîne să-l mai prind pe Cristi după recitalul lui Paul Rodgers și, firește, după Gala Tele 7 abc. □ Acolo vă puteți aștepta la un program dens, adevărat și sincer, așa cum Iris-ul ne-a obișnuit să ne ofere la toate întîlnirile. □ Din caietul de presă realizat de colega noastră Anca Lupeș (C.M.M.C. Prod.), pus la dispoziția celor aproximativ 60 de ziaristi, avînd mîci scîpări, redăm pentru cei mai tineri, discografia grupului: Iris I (1984), Iris II (1987), Iris III - Nu te opri (1988), Iris IV (1991), Best Of Iris CD în (1993), Iris 1993 (sau Iris V), la care se adaugă prezența pe compilații, dintre care le reținem pe cele scoase în Franța și S.U.A. (East Meets West, la White Records) □ Ultima ispravă concertistică externă a fost Revelionul 1994/1995 la Donau Rock de la Viena, despre care noi v-am mai povestit.

Unii spun că Valeriu Sterian ar fi cîntăreț de folk, alții îl încadrează în genul rock. El se consideră solist pop-rock. Dar ceea ce-l definește cel mai bine este atributul de protestatar. Și va rămîne așa, indiferent de contextul social-politic, pentru că, spune el, "există mereu suficiente lucruri care nu sînt firești. Eu, avînd formate de filosof, fără să vreau observ realitatea înconjurătoare și reacționez la ea. Asta nu înseamnă că eu sînt perfect". Și totuși, abordează și tematica lirică, dar și pe aceasta cu "o ușoară undă de ironie". În compozițiile sale consideră că textul e mai important decît muzica și poate de aceea mulți l-au asimilat genului folk. "Este fals, pentru că texte care să spună ceva există și în rock."

care se exprimă cel mai bine - bateria. "Chiar am unele proiecte în acest sens. În componența actuală sîntem trei care știm să batem la tobe, doi studiind chiar percuția la Liceul «Dinu Lipatti»." Culoare preferată - negru.

COMPANIA DE SUNET

Din toamna lui '94 e aceeași: Fredy Onofrei (chitară), Dan Pirici (bas), Mihai Neniță (clape/vioară) și Oliver Sterian (tobe și percuție). Dan, Mihai și Oliver sînt elevi la Liceul de muzică "Dinu Lipatti". Fredy și Dan preferă culoarea albastră. Mihai e de aceeași culoare cu șeful, iar Oliver preferă roșul. Dan, Mihai și Oliver sînt născuți în în rock."

VALERIU STERIAN ȘI COMPANIA DE SUNET

Valeriu Sterian a debutat în 1973, la primul festival de muzică folk "Primăvara baladelor", în duetul Vali și Carmen, Carmen Marin fiind un student la Fizică. Primul disc, un single, a apărut în 1975. I-au urmat opt L.P.-uri și un single, editat în Norvegia. Din 1979 cîntă cu grup de companiament, care, în ciuda deselor schimbări de componență, s-a numit mereu Compania de sunet.

"Am ținut la ideea de grup, dar nu m-a deranjat că nu am păstrat aceeași componență. De aceea se și numește Valeriu Sterian și Compania de sunet."

Pînă în 1989 a susținut turnee în toate orașele țării și în aproape toate țările "foste...". După 1989, turnee și apariții la festivaluri și în țări "cu viză" (Norvegia, Anglia, Franța, Germania). La capitolul "realizări în ultimii cinci ani" se înscrîu: propria casă de discuri - Compania de sunet (1991), propriul studio de înregistrări - B'Inisor (1994).

Cel mai plăcut moment din viața lui artistică a fost "Piața Universității, cînd zeci de mii de oameni au ingenunchecat cîntînd cu mine «Nopti»". Cel mai plăcut moment din viața personală - "cînd am devenit tată". Cel mai neplăcut moment petrecut pe scenă - "cînd m-a intrat un fir din propriul meu păr în gură și a trebuit să întrerup pentru cîteva minute concertul". Instrumentul la

aceleiași an: 1977. Zodii comune au Mihai și Oliver (Fecioară), Dan e Capricorn. Dacă ținem cont de faptul că Mihai s-a născut la Chișinău, putem considera Compania de sunet, conform actualelor tratate, o trupă internațională.

Fredy s-a născut în 1957, în zodia Balanței, și îmbină dragostea pentru chitară cu cea pentru cîntîi, în consecință și-a botezat cîinele Les Paul. E mare amator de vodcă, Led Zeppelin, Bob Dylan și John Lee Hooker. Mașinile preferate sînt: "cea de tuns ouă și cea de bobinat cîmăi".

Dan, deși la liceu face percuție, în trupă cîntă la bas. În timpul liber ascultă muzică clasică, rock, jazz, dar mai ales Black Crowes și Sting. Tot în timpul liber visează că se va plimba cu Chevroletul lui, atunci cînd o să-l aibă.

Mihai e stelist. Ascultă și el muzică clasică, rock și jazz. Preferenți săi sînt: Stephan Grapelli, Chick Corea și Oscar Peterson. El nu mai visează o mașină, pentru că o are. Și e Mercedes! Numai vîrsta nu-i permite să sofeze. Încă.

Oliver n-are hobby-uri. Cititul îl consideră ca făcînd parte din existență, iar privitul la TV, doar o plăcere. Îi plac Police, Joe Cocker, The Rolling Stones, The Beatles și, din noul val, Black Crowes și Nirvana. În ceea ce privește mașinile, s-a stabilit la BMW-ul lui Vali.

N-au fost ultimele ci CELELALTE CUVINTE

◆ Un ziarist așa li s-a adresat celor doi C.C., Marcel Breazu și Călin Pop. Omul nu glumea. Chiar credea că vorbește cu Ultimele Cuvinte. Nici alți întrebări legate de muzica grupului orădean n-au prea onorat presa bucureșteană. Unii întrebau cîte discuri au vîndut (parcă asta ar fi treaba celor care cîntă), alții doreau să afle dacă mai apelează la elemente folclorice (lucru pe care l-ar fi aflat dacă ascultau albumul Armaghedon) și tot așa. □ Avînd în vedere faptul că trupa ajunge foarte rar la București, ne-am fi așteptat la un potop de întrebări. A plouat afară, iar în sală "presa muzicală" privea la masa din spate, unde așteptau gustările. □ Așa se explică invitarea celor doi la redacție, unde am conversat

CELELALTE CUVINTE

prieteneste, urmînd să vă oferim un material amplu după Gală. □ Voi reda aici doar cîteva idei, pentru a lăsa loc comentariilor și aprofundărilor. □ Nemulțumirea față de tîrnăra presă a fost explicită și motivată. N-am avut argumente pentru a-i contrazice. □ Recitalul stabilit prin contract va avea 40 de minute, insuficiente pentru albumul Armaghedon. Vor lipsi "Nu-i vina mea" și "Neam blestemat". □ C.C. refuză festivalurile lungi pentru că au ceva de spus și-și dorește ca publicul să fie atent, nu să doarmă. Evită, asadar, rețetele încărcate. □ Marea problemă

a trupei a fost și rămîne modul în care se asigură instalația tehnică. Au cerut să vină cu tobe proprii și "scule de spate" transportate de inimoșii Ovidiu Roșu (care supraveghează și sunetul pe față) și Agod Zoltan, zis "Jerry" (se ocupă de sunetul din monitoare). □ La capitolul argumente, 30% a contat cel financiar, iar restul exprimă dorința de a cînta la București. □ Pentru acest spectacol nu se pregătise în mod special, pentru că oricum repetă zilnic. □ Normal că îi cîntă zvonurile care ajung la ei, cum că sînt foarte ceruți aici. □ Cel de-al cincilea component, Radu

Manafu, va fi prezent pe scenă, deși lipsește din fotografie. El lucrează și locuiește la Tr. Severin. Pentru spectacole se deplasează pînă la Oradea, unde repetă cu colegii săi. □ Albumul anterior, "Se lasă rău", nu i-a satisfăcut ca impact la public și mai cu seamă ca sound. Reproșul nu era adresat producătorului, ci studioului de înregistrare. □ Discul actual (cel din 1994) este unitar. □ Unii s-au grăbit să-l eticheteze drept "thrash". Deși, afirmă Călin și Marcel, nici vorbă de așa ceva. Au introdus 2-3 teme care tehnice i-au incitat, provocat. Printre trupele de speed, thrash, death sînt instrumentiști foarte buni. Contrastul dintre voce (care păstrează melodia) și agresivitatea orchestrațiilor li s-a părut interesant. □ Origine ar vrea să fie la modă, dar nu oricine o poate face. Prea puțini riscă. C.C. a făcut acest lucru și a cîștigat o nouă categorie de admiratori. Poate, în paralel, a pierdut-o pe cea de acum 8-10 ani. □ Și pentru că vorbeam de modă, musafirii și-au amintit că prin 1978-79 au cîntat cu chitare acustice, dar pe atunci nu se folosea termenul de azi, "unplugged". □ "Noi nu inventăm, preluăm de peste tot ce ni se potrivește. De impuls un stil, se ocupă alții." □ Pe Armaghedon sînt melodii de show, dar altele cad mai bine ca audite. □ Cîntecele mai vechi diminuează relația cu sala, motiv pentru care le cam evită. "Armaghedon ne reprezintă

acum!". □ Pentru că la începuturi, în 1984, n-au avut clape, compozițiile de atunci sună altfel. Ar trebui reorchestrate pentru o culegere. □ "Cîna dragonului", al cărui videoclip a contribuit la obținerea ștampilei de "thrash" din partea unora, este o piesă din 1983 refăcută puțin, cu un text ceva mai agresiv, mai actual. □ Albumul "Celelalte Cuvinte II" a apărut în 1990, dar a fost conceput cu un an mai devreme. Pe acesta a apărut pentru prima dată Tibi Pop. "Se lasă rău" a ieșit în 1992. □ Nevoia și plăcerea de a cînta în București nu i-a determinat să facă compromisuri, acceptînd orice fel de ofertă. Ultimele apariții în Capitală s-au lăsat rău pentru organizatori care au suflat și în iaurt după aceea. Nu e vina trupei orădene că fanii erau mai numeroși decît locurile din Sala Savoy a Teatrului C. Tănase. □ Ar fi preferat să cînte la începutul Galei, sau ca a doua trupă. Din motive de regie s-a decis să fie penultimii, înaintea Iris-ului. □ La plecare, Călin și Marcel ne-au promis o prezentare (piesă cu piesă) a discului Armaghedon, pentru cititorii V.P.R., pe care o va consenna colegul nostru Adrian Deliu. □ Dacă firma Vivo ar fi receptivă la semnalele noastre, ar reedita măcar casetele ultimului album, pentru că din scrisorile primite reiese că cererea e foarte mare. De ce să încurajeze pirateria, cînd pot scoate un ban cîștit de pe urma unui produs valoros?!

la școala generală din Slănic-Prahova. S-a născut în același oraș, pe 6 iulie 1969, într-o duminică în care nu se făceau înregistrări de certificate de naștere, așa că pe certificatul său figurează data de 9 iulie ca zi de naștere... ceea ce nu-i deranjează, el "avînd două zile de sărbătorii". Momentele artistice cele mai fericite trăite de Victor au fost cînd, cu prima trupă, a reușit să ridice o sală în picioare, cînd fratele său i-a cumpărat o chitară Fender, cînd a scos primul disc cu Conexiuni, cînd a cîntat în deschidere la Scorpions. Noua orientare Conexiuni - spre fusion - îl caracterizează cel mai bine. Nelu Micloș este un veteran al scenei rock. Si-a început cariera acum 12 ani, alături de formula "de aur" al grupului Experimental. Este Săgetător și, indiferent de ceea ce s-ar întîmpla, rămîne un fan convins al berii și al micilor. Cele mai frumoase amintiri alături de Conexiuni le datorează turneului Compact-Conexiuni din 1993. De la publicul ce va fi prezent la "Gala Tele 7 abc" așteaptă o reacție pe măsura încrederii pe care o are în acesta. George Nemezeșnic s-a născut în zodia Taurului (19.05.1971). Are ca pasiuni programul MTV, berea pe care o consumă în cantități generoase (împreună cu colegul Victor Solomon), pisicile birmaneze și Daciile mai vechi de 10 ani. Preferențele sale muzicale sînt diverse, mergînd prin rock, funky, blues și ajungînd la techno, rave, industrial. E și el o fire optimistă. Consideră că stilul abordat în momentul de față de Conexiuni va cîștiga, în curînd, mulți fani. Liviu Anghel și-a dorit de mic copil să devină artist, mai precis să cînte într-o trupă rock. A reușit! Pînă la Conexiuni a trecut prin grupurile Necton (unde a fost timp de cinci ani coleg cu Victor Solomon), Experimental (unde l-a cunoscut pe Nelu Micloș), Rogvaiv și Metalchrist (cu care a scos și primul său album - Nihil Sine Deo). El e născut în zodia Fecioarei. Îi plac berea, vinul roșu și roșcatele cu ochi verzi.

CONEXIUNI CONEXIUNI CONEXIUNI CONEXIUNI

În 1983, la Casa de Cultură a Studenților, trei studenți - Victor Lenghel (tobe), Florian Stoica (vocal) și Marcel Boca (chitară) înființau grupul Conexiuni. Lor li se alătură Mihai Pascu - (bas) și Ramiro Junger (clape). Perioada 1985-1987 este caracterizată de către Victor Lenghel (în prezent, singurul membru fondator existent în grup) ca fiind cea mai profitabilă: se cristalizează stilul Conexiuni (un hard-rock melodios), apar primele succese festivaliere și primele înregistrări radio. Urmează doi ani în care grupul își reduce aproape de zero turatia motoarelor. Ramiro pleacă definitiv, în Germania, Florian și Marcel termină facultatea și pleacă (vrînd-nevrînd) la posturi, iar Mihai în armată. Rămîne pe "poziții" doar Victor, pentru "aprofundarea studiilor" (!) După 1990, activitatea trupei se revigorează. Revin Florian Stoica și Mihai Pascu. Locul lui Marcel la chitară este luat de Victor Solomon. Urmează o perioadă de activitate intensă, multe sacrificii personale, dublate de voința de recucerire a pozițiilor pierdute în urma celor trei ani de "respiro". Grupul revine în atenția publicului prin noi înregistrări radio, festivaluri, concerte. Rock '92 le oferă celor de la Conexiuni prilejul de a cînta pe aceeași scenă cu monștri sacri ai muzicii rock mondiale - Uriah Heep și Ian Gillan. În martie 1993 apare primul L.P. "Conexiuni". Cinci luni mai tîrziu Mihai Pascu părăsește trupa din considerente familiale și este înlocuit

de Gabi Isac, care, după un an, optează pentru alte "conexiuni" existențiale. Florian Stoica ia și el aceeași cale. În locul lor răspund "prezent" la apel George Nemezeșnic (ex Pensament) - bas și Liviu "Tupu" Anghel (ex Metalchrist) - voce. Ultimele schimbări de formulă au dus și la schimbări de stil. Membrii formației preferă termenul de "fusion". Cam acesta ar fi un scurt istoric Conexiuni. Victor Lenghel s-a născut la Dej, în 30 ianuarie 1963. Este Vărsător. Consideră că nu și dezminte zodia și că actuala indelecnicie (tobosar la repetiții, organizator și impresar în rest) i se potrivește. Iar dacă nu i se potrivește, consideră că s-a obișnuit. Altfel, cît și colegii. Mai ales colegii. A petrecut o grămadă de ani pe băncile școlii. E inginer, dar nu profesează, cîn afară de mama lui, acest lucru nu deranjează pe nimeni. Este necăsitător. S-a lăsat de fumat de șase luni. De atunci consumă Tic-Tac, în rații de cîte două calorii. "Întruic situația rockului e așa cum e", uneori se mai satură, dar îi trece. Rămîne un optimist. "E singura șansă". Iubește tot ceea ce este bun și frumos "în funcție de posibilități și disponibilități. Deocamdată disponibilitățile sînt mari. Prognoza posibilităților, însă, arată vreme instabilă... Cu o singură excepție: GALA TELE 7abc din 25 mai 1995 - Sala Polivalentă". Victor Solomon preferă "viața de rocker" de la vîrsta de 12 ani, cînd și-a format primul grup

VIDEO SHOP

JOHN LENNON -
Live In New York - 1972

John Lennon a fost, în rock, ceea ce Jean-Paul Sartre a fost în literatură. Un talent urmas, o charismă indubitabilă, o capacitate decisă în a influența mulțimele. Toate puse în slujba unei idei ce părea corectă, dar care s-a vădit nu greșită, ci pur și simplu o utopie. Egalitatea, pacea universală, revolta contra exploatareii și îmbogățirii nici în comunism nu fuseseră atinse, deși se spunea că... Nu-i de mirare că, în Est, popularitatea celor doi era strict ținută sub control. Aici revoluția se înfăptuise, nu-i așa, și nu mai era nevoie de alta...

Woman Is The Nigger Of The World, Working Class Hero, Give Peace A Chance - iată câteva hituri pe care falsul non-conformism românesc le agita pe la Căminul Flacăra ca pe un soi de propagandă oficială per. Mi-amintesc "cu mindrie" cum Păunescu-porcul cerea să ridicăm degetele în forma literei V, de la "victorie" (care victorie?), iar Florian Pittiş recita înflăcărat traduceri din textele "contestatarilor" de dincolo și de dincoace... "Contestatar" care își rotunjeau conturile tot contestând, iar șmecherii de pe plaurile mioritice pozau în idoli flower-power, amăgind o generație sau două cu ideea că "libertatea este necesitatea înțeleasă". Când - de la Camus se știe - "libertatea este dreptul de a nu minți"...

Sartre a perseverat în abaterie până la sfârșit, Lennon doar cîțiva ani, la

începutul idilei cu Yoko Ono. Poate că a crezut că minciuna e un adevăr. Dar sigur n-a mințit în ceea ce se cheamă arta sa - meșteșugul propriu-zis prin care se face/auze muzica. Iată concertul de față. Ajutat de tipii reușiți sub numele Plastic Ono Elephant Memory Band (notă maximă pentru Stan Bronstein, saxofon, și Wayne "Tex" Gabriel, chitară solo), Lennon dă o lecție de virtuozitate și forță, strălucitoare probă a unei vocații artistice ieșite din comun. Evident, Yoko Ono este paralela la ce se întâmplă pe scenă. Dar nu este în plus. Prezența ei era necesară pentru a demonstra impostura agresivă, în care se complăcea aștia și aștia indivizi în diferite domenii, în care au intrat prin căsătorii, alianțe comerciale sau snobisme pretențioase. Și ca analogia dintre Lennon și Sartre să fie aproape completă, amintesc că Simone de Beauvoir, "tovarășă" francezului, a publicat o carte în care artistul era denudat până la impietate. Măcar ea a făcut-o după ce Sartre murise. Yoko Ono l-a pălărit pe Lennon să se lase pozat gol pe coperta unui disc încă înainte de spargerea formației Beatles! A dracului muieră, cum ar zice un jăran român...

M.V.Pop

IN
BOXĂ

Nume: Hofer/Prenume: Hanno/Vîrsta: 28, pe 8.VII.1968 - chitară, muzică, voce la trupa Nightlosers/Semne particulare: tot timpul îmi iese cămașa din pantaloni.

1. Ai antecedente penale?

Nu.

2. Dar maritale?

Nu.

3. Ai furat vreodată ceva?

Da, alimente din magazin și... o casetă cu Bobby McFerrin. Asta se-nîmpla înainte de "Don't Worry, Be Happy".

4. Care-i cea mai proastă melodie pe care-ai auzit-o vreodată?

Nr.002

Păi, toate chestiile alea de la Goombay Dance Band, Saragosa Band... A, și nu uita să menționezi "Einz, Zwei, Polizei".

5. Cu ce ți-ar plăcea să fii confundat?

Cu o girafă.

6. Și cu ce nu?

Cu o girafă!

7. De ce nu porți plete?

Că nu mai am de ce.

8. Când ai băut ultima oară apă?

Minerală, astăzi, chiar aici, în Big Mamou.

9. Numește trei piese ale căror titluri să conțină cuvîntul "heaven".

... Să nu zic primu "Knockin' On Heaven's Door", că toată lumea-l zice... Pe urmă, "Tears In Heaven" - Clapton și... "Penis In Heaven". E un standard de jazz.

10. La ce te gîndești cînd auzi de VPR?

Vox Pop Rock.

11. Ce studii ai?

Cum adică, ce studiam? (păi, da, ce studii ai!)... A, ce studii, pauză, am! Am mai multe, da' nici unul terminat. (care-i ultimul?)... Actualul, regie film.

12. Te-ai gîndit să compui muzică de film?

Nr.002

Da.

13. Ce actori ți-ar plăcea să ai în rolurile principale pentru un love story?

Un el și-o ea... Roberto Benini și... Draga Olteanu Matei!

14. Ce crezi despre ultimul album Eric Clapton?

Nu-mi place.

15. Care-i rețeta unei nopți pierdute?

Sînt mai mulți parametri, nu există o rețetă fixă, uneori mai intervine și factorul surpriză.

16. Dacă-ai fi să te caracterizezi printr-un singur cuvînt, care-ar fi ala?

STUPID!

17. Care-i cea mai mare gafă pe care-ai făcut-o vreodată?

Am făcut multe gafe... stai să mă gîndesc... Am spart un televizor.

18. Ți-ar plăcea să cinți cu:

a) Mona Roșoga, b) Sanda Ladoși, c) Daniela Györfi.

Cu toate trei, ca backing vocals...

19. Un banc!

Un tip intră într-un birt și comandă un ștrudel cu mere. Cînd vine aia cu ștrudelu, tipu-i zice: "Nu vă supărați, m-am răzgîndit, luați ștrudelu și-duceți-mi în locul lui o sută de coniac". Zis și făcut, i se aduce coniacul, tipul îl bea și dă să plece.

"Alo, alo, sare chelneriță, domnu', baniil!" "Ce bani?" "Păi, n-ai plătit!" "Da' ce trebuie să plătesc? Nu v-am dat un ștrudel cu mere pentru coniacul ăsta?" "Păi, și l-ai plătit?" "Păi ce, l-am mîncat?"

P.S. Cu părere de rău că pe cel cu "Par avion?". "Nu păreți!" l-a știut, anchetator elevat.

Ana Călin

DE CUMPARAT, ÎMPRUMUTAT, FURAT

States of Mind (Ultimate),
9 titluri/54 minute

PLAY "Știu că muzica noastră ar trebui să aibă o forță mai mare de convingere. Și chiar dacă ai prins din zbor mesajul nostru, cred că muzica Mesager a avut un efect. În acest fel motivăm existența, alții a noastră ca grup, citiți și a dumneavoastră, ca indivizi responsabili de destinele lumii în care trăim" - Heitham, Senser.

PAUSE La urma urmei sînt doar niște cuvinte mari și destul de puțin convingătoare. Asta în cazul în care n-ai auzit vreodată de Senser, cea mai nouă și mai formidabilă trupă britanică de pop/thrash/funk/trance/techno/dub/rapp... (și mă opresc aici). Dacă lucrurile stau așa, nu strică puțin istorie.

REW Senser s-a format acum 5 ani, la Wimbledon, cînd vocalista Kerstin Haigh a alcătuit o trupă de thrash alături de chitaristul Nick Michaelson, plus James Barrett - ch. bas. Cei trei aveau nevoie de un percuționist și legenda (adică biroul de presă al casei de discuri) spune că l-au adus tocmai din Arabia Saudită. Heitham Al-Sayed s-a alăturat trupei în postura de percuționist, dar după cîteva repetiții se dovedește a fi un mult mai bun rapper. La scurt timp după apariția lui Heitham, gașca este completată de tobarul John Morgan, D.J.-ul Andy Clinton și nu în cele din urmă prin apariția misteriosului personaj Haggis, cel care se ocupă de sample și aparate ce ar putea avea rezonanță (W = LXC) doar la

un Doru Căplescu. Single-ul de debut al grupului - "Eject!" - a apărut în mai 1993 și a avut un succes atît de mare, încît s-a dovedit a fi campionul vinzării indie din acel an. Au urmat alte trei singles de succes și un prim album - "Stacked Up" - locul I în indie chart și locul IV în topul general U.K. Senser nu se mulțumește cu atît și vrea să cucerească întreaga Europă, așa se face că cei șapte au fost înscrși în campanii superselece, pe așele unor manifestări live foarte mediatizate de către MTV.

PLAY Senser în concert la Universitatea Reading U.K., 15 martie 1994. PA-ul este cu mult prea mare chiar și pentru o sală atît de impozantă. Tehnicienii spun că o să fie un show dement, dar Heitham ride și se întoarce la probele de sunet. Încă de pe acum atmosfera este incendiară.

FFWD PLAY "Barrel Of A Gun" este singurul cover-version al show-ului. N-am crezut vreodată că

Beastie Boys pot fi depășii, dar ceea ce aud/văd/simt nu face decît să "spulbere" o idee (prost) preconcepțuită.

PAUSE De curînd Senser au debutat discografic în Statele Unite. Vinzările inițiale (intermedie, de această dată, prin casa majoră A & M Records) i-au făcut pe mulți să creadă că în 1996, cu ocazia unui nou LP, Senser va însemna mai mult pentru rockul alternativ decît Rollins Band, Clawfinger și RATM luate la un loc.

PLAY Prim plan cu Heitham: "Adevărul este că publicul pe care l-am întîlnit în Anglia, Japonia, Cehia și Olanda este foarte receptiv la ceea ce facem noi. Am avut senzația că n-am făcut acest turneu doar ca să cîștigăm ceva bani în plus. În fond, puștii puteau să rieargă să-i vadă pe Aerosmith, dar se pare că le-a plăcut ideea unei trupe care amestecă alit de multe lucruri aparent diferite într-un singur tot. Mă bucur mult și îmi este foarte convenabil să cred că Senser are sens".

FFWD PLAY Ultima piesă a casei este "Age Of Panic", aici într-o variantă de videoclip promoțional. Mă gîndesc că Tim Wilson, regizorul acestui produs de zile mari, nici că putea găsi o concluzie mai potrivită, pentru că "Age Of Panic" este, fără îndoială, cea mai bună piesă a grupului. După ce veți auzi (și va trebui să faceți asta), veți aminti de ea și de Senser. Este ca și cînd ți-ai pierde virginitatea - nu contează cît de teribilă a fost experiența, viziunea ei se va întoarce și te va urmări în toate visurile tale. Pentru todeauna.

Horia Stănescu

CRONICA
DISCULUIADRIAN BERINDE
Absent, CD/MC

Lucrurile geniale sînt simple. Iar adevăratele evenimente, schimbări, revoluții se petrec în liniște. Și ajungi la un moment dat să te trezești în fața cu noul, cu surprinzătorul, cu faptul implinit. Astfel s-a întîmplat cu albumul ce-l am în față. A izbucnit dintr-o dată, impunîndu-se adevăraților iubitori de muzică.

Un album care te surprinde și te incită prin muzică, vers, mixaj, copertă, nu degeaba este Adrian Berinde creatorul studioului Taurus din Cluj, știe să-și aleagă colaboratorii. Printre ei, Sandi Deac de la trupa Kappa și El Loko Jimi de la Nightlosers.

Cu un sunet ce pare "deja-vu", imbinînd o mulțime de stiluri și teme muzicale, de la Dire Straits la Mondial, o caracterizare globală ce ar putea fi aplicată este aceea de tentă folk-rock. Dar admiratorii trupei Dead Can Dance vor fi plăcut surprinși de piesa "De o umbră", cei care cred că sunetul Pink Floyd e unic și irepetabil vor vedea că urme din acesta se regăsesc în "Albe scrisori", piesa "Oare" este puternic impregnată de sound-ul vechiului Phoenix, iar cei care cred că Leonard Cohen este singular în felul său ar putea constata, ascultîndu-l pe Adrian Berinde, că nu mai e așa.

Toate acestea într-un amalgam deloc dezagreabil, pentru că una este a copia și alta a te inspira. Filtru sentimentelor și gândirii personale ale lui Adrian Berinde se simte în fiecare sunet și în fiecare vers.

Aceasta ar fi, în mare, caseta tehnică a acestui album, privind cu ochiul criticului muzical. Dar Adrian Berinde este mai mult decît un cîntăreț. Prima sa pasiune fiind pictura și, judecînd prin prisma numeroaselor expoziții în Vest, cele 10 piese ale albumului său își depășesc condiția devenind "Tablouri dintr-o expoziție".

În fața unei lucrări de artă, omul adoptă diverse poziții în funcție de sensibilitatea și capacitatea de înțelegere proprie. Stările încercate în fața unei astfel de lucrări sînt în general: mulțumirea de sine (așa ceva pot face și eu), regăsirea de sine (rezonanța cu propria-ți stare) și caltharsul (purificarea, transcenderea). Asemenea în fața tablourilor din expoziția muzicală a lui Adrian Berinde.

Fiecare tablou împrumută ceva din sufletul creatorului său. Și astfel, ele capătă o temă comună, un titlu generic și o atmosferă.

Tema expoziției lui Berinde pare a fi înstrăinarea. Dezrădăcinarea. Există tristețea străinului ce nu-și găsește locul într-o lume pe dos. Zbaterea de a-și găsi un loc propriu într-o lume în care nu-l mai are. Obsesie, angoasă, oboseală, gust amar. Absență!

O pendulare (zbatere) continuă între modernismul, suprarealismul versurilor și clasicismul (chiar preclasicismul - "De o umbră") al muzicii, chiar dacă este vorba de rock. Încercarea de a găsi o cale de comunicare, un drum spre înțelegerea fiecăruia. Absență?

Fiecare lăză de culoare și fiecare detaliu își au contribuția sa la întregul tabloului. Criticul de artă urmărește culoarea, privește detaliul, admiră tabloul. În mod analog, ascultînd orchestrația, vocea, gîndind versurile, se observă că tablourile muzicale au culoare, au profunzime sau - cum spunea cineva - "au substanță".

Și ca un al unsprezecelea tablou, copertă! "Te-e capul spînzurat în nori" și-n loc de cer te-ți de o umbră".

Și după ce expoziția s-a încheiat, cînd l-ai capătul privirii tale/Nu mai e nimeni, toți s-au stins? Mai pui o dată albumul, căci "groapa-i plină de viori" (Alcor Vlad)

CLAWFINGER

Muzica lor este dură și violentă, dar scandinavii sînt mai degrabă firi retrase.

"Bineînțeles că sîntem mîndri de succesele unor trupe ca ABBA, Roxette și Ace Of Base", anunță chitaristul Erlend Ottem fără vreo ironie, "asta dovedește că muzica pop din Suedia este prețuită în întreaga lume!" Însă Ottem și trupa sa, Clawfinger, nu sînt nicidecum pentru pop, ci sînt cunoscuți pentru rock rapid, cu elemente rap. Mîndria națională a nordicilor merge foarte departe. "Avem întotdeauna ciocnirile noastre. Înainte de toate, la jocurile de fotbal dintre Norvegia și Suedia", spune Ottem, căci el și pianistul Jocke Skog sînt din Norvegia, în timp ce vocalistul Zak Tell și chitaristul Bard Torstensen vin din Suedia. Toți patru locuiesc la Stockholm, oraș pe care nu prea au apucat să-l vadă în ultimul timp. "Jumătatea timpului am fost în turneu, apoi au venit festivalurile și interviurile", spune Bard Torstensen.

Cei patru foști punkeri, care au astăzi toți în jur de 30 de ani, s-au cunoscut în spitalul Rosenlund. După numai un single indie au primit un contract de disc. Primul lor album a fost publicat în 1993 și s-a situat în aproape toate topurile europene. Sound-ul de pe "Deaf Dumb Blind" i-a fermecat atît pe fani de metal, citiți pe cei de hardcore hip hop. Este în special sunetul tăios al chitarei, care îi face pe Clawfinger atît de ușor de identificat. "Pur și simplu nu ne bazăm pe această atitudine de amplificator Marshall de rock'n'roll", explică Ottem, "asta este de modă veche. Deci în studio am pus chitarele direct în mixer, asta dă un sunet curat, aproape electronic". Vocea hipnotică a lui Zak Tell sună cu totul special. Are sound-ul lui tipic. Pe albumul "Use Your Brain" scandinavii au mers pe aceeași linie ca la primul. "Este ca în fotbal: să nu schimbi niciodată o echipă cîștigătoare (Never change a winning team)", este de părere Ottem, rîzînd. Titlul albumului sună cam plat, dar în el este un mesaj: "În zilele noastre nu este atît de firesc ca oamenii să cucerească să facă și ce li se potrivește", este de părere Ottem. "Cînd ești tînr, cazi repede în influențe străine". Bineînțeles că textele Clawfinger sînt adaptate la ideile lor. Pe primul single, "Nigger", este vorba despre discriminarea rasială. "Nigger" nu trebuie interpretat ca o discuție despre rasismul american. "Aici, în Suedia, avem destule probleme cu rasismul și naștii. În Stockholm au loc zilnic atentate asupra emigranților negri!", povestește Ottem. Pe "Use Your Brain" se află de exemplu piesa "Do What I Say", al cărei refren este intonat de băieții de 10 ani, care spune că atunci cînd va fi mare toți trebuie să facă ceea ce recomandă el. "Asta ține de represaliile părinților. Cînd sînt crescuți cu prea multă autoritate, copiii încep să preia aceste structuri și mai târziu le impun aceste chestii propriilor copii. Este un cerc vicios".

Muzicienii de la Clawfinger au avut de suferit din cauza unor părinți dictatori? "Nu se poate spune. Noi provenim din clasa de mijloc, deci nu ne plîngem de propriile experiențe, ci ne bazăm numai pe observații".

Stilul radical al trupei este în mare contradicție cu firea muzicienilor. Toți patru Clawfinger sînt oameni sociabili, delicat. "Asta se poate numi complex de inferioritate, ceea ce noi am făcut vizavi de așa-numita muzică de străzii", spune Zak Tell. "Punkerii Angliei de la sfîrșitul anilor '70 provin preponderent din clasa muncitoare și rapperii americani sînt în majoritate tipi de ghetou, care n-ar fi avut nici o șansă, dacă n-ar fi devenit muzicieni. Dar trebuie să luăm în considerație agresivitatea și lipsa lor de compromisuri". Tocmai căutăm trupele cu care vom pleca în turneu". Anthrax și Alice In Chains li s-au părut destul de bune pentru turneul european. "Cu Bon Jovi sau Aerosmith n-am pleca niciodată în turneu", spune Erlend Ottem energic. "Ei își au, bineînțeles, locul lor în scena metal, dar nu vreau să fim băgați în aceeași oală".

Pe Clawfinger îi așteaptă o aventură, căci pînă acum nu au fost niciodată în America, însă cunosc cerințele Lumii Noi.

Clawfinger sînt destul de realiști pentru a ști exact că profesia de "muzician rock" nu te situează în viață pe o anumită poziție. Bineînțeles că Clawfinger nu va mai avea cîndva nimic de oferit, este de părere Ottem. "dar acum nu mă preocupă viitorul. Numai un lucru știu sigur - că îngrîșitor medical n-ai mai începe încă o dată viața".

Carmen Vioreanu

Paul Rodgers

Best in show
+ Much Love To
You
- Pop + Rock
Paul Rodgers

Blues, rock si consens

A fost o seară extraordinară. Pe 21 mai Sala Palatului a fost gazdă unui eveniment muzical cum rar am văzut. Chiar dacă TVR a transmis și va mai

transmite, noi vă vom povesti părțile care nu se văd și mai ales nu se simt privind micul ecran. Mulțumim Sfinx Experience și Marlboro Music! Mulțumim

Jan Akkerman

Joey De Alvare pentru înlesnirea unui interviu cu Paul Rodgers. În numărul viitor (6 iunie) veți găsi de tot felul.

Reporter

"Secretul" Loredanei

Născută toamna, noul album al Loredanei Groza, realizat de Sabina Product, a beneficiat de un promotion care ar trebui să devină o obișnuință în incipienta noastră industrie discografică. (Promotion necesar, fără îndoială, unui C.D. care costă 35.000 de lei, dar, în aceeași măsură, oricărei noutăți discografice.) Caseta audio, L.P.-ul și C.D.-ul Născută toamna atrag în primul rând prin grija cu care este realizată grafica și prin existența textelor tiparite ale tuturor melodiilor (texte ce aparțin Loredanei).

Versurile celor 9 piese (8 dintre ele în primă audiere) susțin afirmația autoarei, după care, în acest nou album este vorba despre o "adolescență a zilelor noastre". În privința muzicii, compusă de Marian Ionescu și Loredana Groza, este de remarcat unitatea stilistică, existența unei celule ritmice tipice pentru acest album și care, putem spune, a devenit tipică pentru "maniera" Loredanei. Totuși, nu este o muzică uniformă. Orchestrația acustică este un atu, ea presunând o diversitate timbrală reală. Acompaniamentul - susținut de Marian Ionescu (bas, chitară rece, pian), Fișă (claviatură, chitară electrică), intervențiile lui Paul Csucs (chitară electrică) sau Tete (tobe), ca și solo-urile de trompetă (Emil Bizga) sau saxofon (Nicu Tânase) sunt bine proporționate ca punct de interes, în raport cu vocea.

Pentru că, indiscutabil, glasul Loredanei rămâne esențialul. Faptul că tot ea susține și vocile adționale - deși apelează la un mod de emisie puțin diferit - are un efect pozitiv în ideea omogenității.

Inflexiunile vocale tipice pentru Loredana, modul ei particular de a articula cuvintele sînt prezente în toate piesele, construite, de altfel, pentru glasul ei. Între cele 9 titluri se găsesc melodii care au potențial de șlagăr. Printre acestea, Născută toamna sau Ei și. O piesă simplă, dar de efect este Baby Smile, un slow expresiv este Pentru voi și trei piese "în maniera" Loredanei sînt Fără tine, Merg mai departe și Trăiesc doar clipa. Două melodii care ne-au atras atenția, deși nu știm dacă vor fi cele mai populare, sînt O iubire-n plus și Secretul. O muzică narativă, apelînd la farmecul vocilor adționale (care nu sînt simple dublaje) și la solo-uri expresive, O iubire-n plus demonstrează faptul că introducerea unor inflexiuni melodice foarte simple, dar atipice pentru ceea ce se numește muzica ușoară românească, pot genera o originalitate a cărei nevoie se simțea, în coloritul destul de lipsit de diversitate al peisajului nostru componistic. Piesa care ne-a convins cel mai mult, pentru că încearcă să iasă din tipare, este Secretul. O muzică lirică, lentă, o piesă stranie, construită acumulativ, cu final studiat, cu o melodică evident influențată de jazz. Nu este absolut nimic rău în asta. Este "secretul" Loredanei, iar drumul pe care merge din punct de vedere muzical are multe șanse de reușită. De aici înainte, nu avem decît să sperăm că Loredana se va supune mesajului propriilor sale versuri din acest album: "Nu regret nici o secundă" și "Eu nu mă întorc din drum".

Oltea Șerban Pîriu

"Eu am cîntat în viața mea atîtea cîntece și-atîta dragoste"

șlagărelor se află pe fața A: Tu, iubirea mea; Nu-mi lua iubirea; Trăiesc; Voi ride iar. Faptul că muzica este scrisă doar de Marius Teicu, deținătorul unei rezistente "rețete" a șlagărului în muzica ușoară românească, conferă o anumită unitate albumului, ce conține 15 piese pe versuri de Ovidiu Dumitru, Eugen Rotaru, Teodora-Popa Mazilu, Angel Grigoriu și Dan V. Dumitriu, texte scrise, majoritatea, în nota bine cunoscută a muzicii ușoare românești. "Rețeta" șlagărului înseamnă la Marius Teicu cantabilitate, linie melodică simplă, ușor de reținut, preferință pentru dublaje la vocile adționale, ritmuri nesofisticate, fără rupturi și o anumită luminozitate care convine perfect vocii calde a Angelei Similea. Piese mai lente sau mai linice, piese mai ritmate, dar niciodată exagerări într-un sens sau într-altul.

Senzația de ușurință în cîntat este definitorie pentru Angela Similea. Vocea îi sună acum, ca și cu ani în urmă, ca "un gest tandru de alint", ca să cităm tot din versurile pieselor ei. Timbrul catifelat, rostirea clară a cuvintelor, linia susținută și mai ales acea luminozitate de care vorbeam mai devreme, rămîn notele ei caracteristice. Angela Similea ne demonstrează și prin acest album - ce cuprinde în general

piese mai vechi din repertoriul ei - că este o interpretă "clasică" a muzicii ușoare românești.

P.S. Am lăsat remarcile critice pentru acest scurt post-scriptum, pentru că ele se referă la câteva aspecte particulare. Grafica discului este absolut dezavantajată (o fotografie nesemnificativă și prost retușată). Și, în altă ordine de idei, păcat de lirismul muzicii și, pe alocuri, de acela al versurilor lui Eugen Rotaru, în Singurătatea (singura piesă nouă, se pare, de pe acest album). Dacă textierii noștri de muzică ușoară nu vor renunța la rime penibile de tipul "femeie-deie-beie", hai să glumim amar... "nu vom intra niciodată în Europa".

Oltea Șerban-Pîriu

CRONICA DISCULUI

CARGO

«Destin» (CD/MC)
Vivo/1995

A: «Chemarea străbunilor/ Tepeș/Frunză verde/lelele/ Femeia/ Joc necurat»

B: «Destin/Spune-mi de ce/ Clasa muncitoare/ Astăzi și mine»

De cînd s-a ivit pe acest pămînt, Cargo a știut să umble la coarda noastră sensibilă. Acest album secund al timișorenilor sună și mai încheag, este mai complex și diversificat decît hit-LP-ul de acum doi ani, «Povestiri din gară». Omniprezenta putere a heavy-rockului impregnat cu elemente folclorice (atît de drag publicului nostru) a fost "ajustată" datorită posibilităților tehnice oferite de un bun studio de înregistrare (Magic Sound Productions), dar și cu idei neașteptate, datorate efervescenței creatoare a acestui nou "laborator muzical de greutate", numit Cargo. Rezultatul final ne oferă așadar cel puțin cinci hituri, fredonabile după o minimă audiere («Tepeș/Frunză verde/Femeia/ Spune-mi de ce/Clasa muncitoare»), efecte discrete de claviatură (Cristian Pup), un bas delirant și-o vioară surprinzătoare și optimistă (Ramon Radoslav), un seducător creator de riffuri și teme chitaristice (Adrian Barar), un percutionist capabil și atent la detalii (Tavi Pîlan) și-un vocal aspru și totodată melodic, traversînd cu ușurință întregul spațiu lirico-armonic pe care-l creează atmosfera cîntecelor (energeticul Ovidiu «Kempes» Ioncu).

Ar fi fost suficiente aceste argumente pentru a eticheta «Destin» drept unul din cele mai corecte albume hard'n'heavy apărute în ultimii cinci ani la noi. A intervenit însă mîna (inspirată) a... destinului. Mîna care-a știut să creeze acea savantă introducere atmosferică din «Chemarea străbunilor», emoționantul final «Astăzi și

mîine» (clasă de feeling și interpretare), dar mai ales acest formidabil poem muzical care este cîntecul «Destin», ce dă și titlul albumului. O capodoperă de imaginație, tehnică și fantezie instrumentală, combinînd inteligent voci death-metal cu scăpărări chitaristice power pe fondul unui acompaniament doom-metal surprinzător, traversat de un keyboard atmosferic și deprimant, un tempo mediu și apăsător străpuns de chorusuri melodice și un final incandescent și alarmant totodată, o veritabilă rugăciune pentru iertarea tuturor păcatelor lumii.

Nu știu dacă titlul «Destin» va rămîne o experiență izolată în repertoriul timișorenilor. Dar dacă trupa va continua să alerge pe acest condor, îi prevăd, mai mult decît un succes monumental, o înfîietate: aceea de a culege în același timp și lauri victoriei de la admiratorii rockului heavy, cît și ovăziile împătîmîșilor death-doomeri. Cine știe, poate că acesta ar putea fi Destinul trupei Cargo. (G.G.)

Un album "deșucheat-ironic"

"De regiune superior". Din pornire, titlul și grafica noului album Timpuri Noi sînt incitante. Te obligă să ascuți. Ce vor de fapt ei de la public? Muzicienii din sfera rockului sînt de obicei niște persoane culte și care produc texte "cu mesaj". Nu melodizează gratuit cuvintele. Dovada stă în faptul că tot acest album are o muzică generată de text. Uneori, versurile chiar motivează apariția unui moment de solo ("Dă-i cu basu!" s.a.m.d.). Influențele din alte zone muzicale sînt și ele motivate de text (inflexiunile orientale din Bordelul mov sau

Edi Nandrea
(omul de pe coperta CD-ului)
în stare normală

recitativul din Fumatul). Puține momente gratuite în acest album! (Am menționa aici back-vocals-ul feminin, care nu prea își găsește motivația, în sentimentul general de vulgaritate asumată, uneori chiar cu agresivitate...)

Am spus că "De regiune superior" este un album "deșucheat-ironic". Dar este și un album trist, contrar aparențelor de exuberanță și de "mîsto" șocant. Versurile sînt voit vulgare și agresive și merg pe firul poveștii unei lumi invadate de promiscuitate, la toate nivelurile, cu particularitățile ei. Uneori te întrebi dacă au urmărit parodia sau au fost serioși. Să se fi adaptat Timpuri Noi la cererea unui anumit gen de public, evident numeros, mai precis, la publicul de mahala? Ne îndoiim. Muzical, sîntem susținuți în îndoiala noastră. Forma fiecărei piese este bine determinată, totul este gradat cu inteligență,

cadențele vocale surprind, iar pe plan instrumental proporția între orchestrația "transparentă" și solicitarea instrumentală maximă este în permanentă bine controlată. Nu este cazul să mai vorbim despre performanțele instrumentale. În acest nou album Timpuri Noi se urmărește altceva. Este interesant însă de aflat în ce măsură De regiune superior nu va deveni un succes de casă, găsindu-și cumpărătorii tocmai între aceia care reprezintă tema parodiei. Noi le dorim ca mesajul discului să fie înțeles și de unii și de ceilalți, pentru că efortul de a parodia fenomenul definit în textul primei piese de pe album, Helga, respectiv "mie-mi place manea și dansul din buric/Cît despre rock... nu-nțeleg nimic" își merită răsplata, atît printr-un succes de public, cît și printr-unul artistic.

Oltea Șerban Pîriu

Ady Oegar (Oradea). N-ai revenit cu relatarea promisă de la o nouă realizare a lui Florian Chelu. Despre instrumentiștii Filarmonicii de Stat din Oradea știu că au fost solicitați pentru turneul european al lui Rod Stewart. Am ezitat mult între variantele propuse de tine și alți cititori. Iată că mai rămânem bilunari până în momentul creșterii numărului de abonați la 3000. Că să nu par prea optimist, îți spun că anul acesta nu cred să trecem la apariții săptămânale. Că nivelul e constant, dar nu șocant, sint de acord. **Roșu intens (Alba Iulia).** Mulțumesc pentru floare! Te numeri printre cei (puțini, e drept) care sesizează că "o gașcă de oameni maturi poate fi aproape de tineri prin modul de-a gândi și scrie". Jive Bunny a fost un proiect de studio și probabil că producătorii au scos tot ce era de scos de pe urma lui. Bine ai venit printre corespondenții rubricii! **Vlad Vechiu (Huși).** Lista festivalurilor de pe teritoriul țării am dori-o și noi, dar este imposibil de realizat. Unii ne informează după ce a avut loc festivalul, alții le anunță din timp, dar renunță la ele din diferite cauze. De regulă semnalăm astfel de evenimente și dacă grupul tău vrea să-și încerce norocul are unde merge. Tonul în care ne cerți pentru felul în care ne-am tratat cei de la Rocka Rolla sună a mahala. Într-o situație a-lămuri. Tricourile au sosit și premianții le-au și primit. De ce "avem ceva împotriva altor reviste muzicale"? Excepțindu-le pe cele despre care am scris de bine și le-am anunțat apariția (chiar și a fanzinelor) nu cunosc alte reviste specializate. Iar dacă facem observații critice la adresa unor rubrici din presă, asta se întâmplă numai pentru că ținem să fiți corect informați. Greșim și noi uneori și nu ne jenăm să ne punem la colț. În numărul trecut la cronica Galei Tele 7 abc a apărut în repertoriul Loredanei Groza o piesă Scorpions care era în fapt Guns N'Roses. Acum înțelegi de ce ne luăm de unii? Anunțul tău a ajuns la rubrica de profil. **Rize (Târgoviște).** Sondajul la care te referi nu este relevant. Abia după 1000 de răspunsuri vom putea trage concluzii. Despre **Radio Minisat** și concurența, **Radio Dîmbovița** nu dețin date decât de la tine. Acel Dracula Top difuzat de primii în fiecare joi (ora 18,00) pare interesant și viguros. Pe Rock Man încerc să-l conving să revină. Este foarte ocupat, dar cine știe... **Simona Lăpădat (Sighișoara).** Am primit cronicile tale de concert de la Tg. Mureș și

RĂSPUNDEM, dacă sîntem în stare

Brașov. Este explicabil entuziasmul tău privind **Marlboro Tour** de primăvară. Mulțumirile au ajuns la patronii firmei și la cele trei grupuri (Holograf, Compact, Iris). Din păcate relatările au sosit prea tirziu pentru a mai fi publicate. Nu dispera și povestește-ne ce mai e prin zonă. **Sorin Roșca (Turda).** Greșeala cu adresa s-a dres. Norocul nostru este că, așa cum spui, Poșta s-a descurcat de astă dată. Vezi ce înseamnă codul scris corect?! **Nicuşor (Constanța).** Despre concertul Cargo/Quo Vadis am primit trei corespondențe, semn că-n orașul vostru lumea iubește muzica și V.P.R.-ul în egală măsură. **Mungo Jerry** înseamnă **Ray Dorset** (voce, chitară), **Colin Earl** (pian, vocal), **Paul King** (banjo, chitară, vocal) și **Mike Cole** (bas). A devenit cunoscut brusc în 1970 la Hollywood Pop Festival ținut la Staffordshire în Anglia. Acolo trupa s-a dovedit a fi mai populară decât capetele de afiș Grateful Dead, Traffic, Free ș.a. Atunci a apărut și single-ul de debut "In The Summertime". Pînă la sfîrșitul anului s-au vîndut 6 milioane de exemplare. Deși a fost o pauză cam lungă între două apariții, al doilea disc, "Baby Jump", a ajuns tot pe primul loc în topul britanic. Mike Cole a fost înlocuit cu John Godfrey, iar sonoritatea trupei a devenit ceva mai dură. Al treilea hit a apărut în 1971 ("Lady Rose"), iar următorul a prins încă o dată un loc în Top 20 ("You Don't Have To Be In The Army To Fight The War"). Paul King și Colin Earl au plecat în 1972 formînd un alt grup (King Earl Boogie Band) împreună cu basistul Joe Rush. Dorset a lansat un disc solo, Cold Blue Excursions, după care a revenit cu o componentă nouă la Mungo Jerry (John Godfrey, Jon Pope la pian și Tim Reeves la tobe). În 1973 a apărut piesa "Alright, Alright, Alright" (locul 3 în top), urmată de "Long Legged Woman Dressed In Black" (a fost ultima intrare în clasament). Dorset a mai încercat să redobîndească culmile

Top 7 Nonconformist

Roșu intens (Alba Iulia). 1. Mugur de fluier - Phoenix, 2. In Bloom - Nirvana, 3. Roses In The Hospital - Manic Street Preachers, 4. Daffodil Lament - The Cranberries, 5. Blood Red Roses - Uriah Heep, 6. The Garden - Guns N'Roses, 7. Floare de Iris - Iris.

Vasile Dacal (București). 1. Floarea stîncilor - Phoenix, 2. Cîntec de pădărie - Nicu Alifantis, 3. Flori - Experimental Q.4, 4. Flori de timp - Grup '74, 5. Floare la rever - Nicu Alifantis, 6. Lalelele - Luigi Ionescu, 7. Valea macilor - Dan Bădulescu.

Vasile Dascal (F.S.N./P.D.). 1. Flowers, 2. Every Rose Has Its Thorns - Poison, 3. Yellow Rose - Lotus, 4. Love Is A Rose - Linda Ronstadt, 5. Beautiful Rose - George Baker Selection, 6. Rose Garden - Lynn Anderson, 7. A Rose Has To Die - The Dooleys.

V.D. P.D.S.R. - Flowers. 1. Bloody Red Roses - Uriah Heep, 2. Bed Of Roses - Bon Jovi, 3. A Whole Lotta Roses - AC/DC, 4. Good Year For Roses - Elvis Costello, 5. Stop And Smell The Roses - Ringo Starr, 6. Roses Are Red - Bobby Vinton, 7. Mama Likes Roses - Elvis Presley.

V. Dascal este cîștigătorul primei runde a lui TOP 7 TEMATIC. Va primi din partea V.P.R. un T-shirt, un bilet la Festivalul Rockmania sau două casete (la alegere).

TEMA URMĂTOARE: culori de tot felul, în toate limbile

atinse în '70, dar n-a reușit. Ca producător a avut totuși o satisfacție în august 1980, cînd piesa "Feels Like I'm In Love" (din repertoriul Mungo Jerry) a devenit No 1 în interpretarea solistei **Kelly Marie**. Discografie selectivă (albume): Mungo Jerry (1970), Electronically Tested (1971), Bott Power (1972), Impala Saga (1976), Ray Dorset And Mungo Jerry (1978), Together Again (1981).

Andrei

Premiu special pentru Anca din Brașov

Fields Of Gold - Sting
Live Forever - Oasis
Out Of Tears - The Rolling Stones
Wearing The Inside Out - Pink Floyd
Even Better Than The Real Thing - U2
Roadhouse Blues - The Doors
Strange Currencies - R.E.M.

VÎND ■ CUMPĂR ■ CAUT ■ SCHIMB

VLADIMIR VECIU (Calea Basarabiei 62, Huși, jud. Vaslui, cod 6575, tel 035/471638 - după ora 15.30). Cumpăr chitară bas și manual de chitară. Sînt un deather singuratic, așa că pot da curs cererilor (pe care le aștept) din partea telor (mișto) brunete.

ROBERT CONSTANTINESCU (str. Florilor Sud nr. 67, sc. A, ap. 9, Rm. Vlcea, cod 1000, tel. 050/725387). Vînd instrumente muzicale mărcile: Korg, Roland, Kaway, GEM, Ibanez, Fender, Dean, Gibson, Boss, RCF, Marshall, Shure, Teac.

CRISTI (str. Torcatori nr. 2, bl. L2, ap. 12, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000). Vînd următoarele discuri: "P.S." - Post Scriptum, "Răsărit" - Grup 74, "Cine ești tu, oare?" - Compact B, "Zamolxe" - Sfinx, "Ploaia" - Mircea Banicula, "Privilegiu" - Tony Wille, "Muzica te cheamă" - Carmen Bădulescu, "Corina" - Corina Chiriac, "Un albastru infinit", "Nufărul alb", "Nostalgie" - Angela Similea. Caut: "Glas de pădure" - Dida Drăgan & Sfinx, "Moara" - Semnal M, "Șir de cocori" - Sfinx, "Timișoara" - Pro Musica, "Vouă" - Metropol, invitație la discotecă '81, vol 1 și 3, "Funky Synthesizer", vol 2 - Adrian Enescu, "Gigi Praf" - Mircea Rusu și Ioan Gyuri Pascu, "Joc perfid" - Riff și albumul "East Meets West". Mă interesează, de asemenea, și discuri cu soliști și formații de jazz românești, în special cele care cuprind solouri ale percuționistilor români de jazz. Colectez înregistrări (neapărate pe discuri) cu trupe rock autohtone, indiferent de genul muzical abordat.

OWEN MARK (str. Pacii 8, bl. 111, sc. C, et. 1, ap. 3, Suceava). Cumpăr la orice preț suplimentul la Popcorn dedicat trupei Take That. Eventual ofer Jackson, Metallica, Guns N'Roses, East 17, Bon Jovi, Nirvana, Kurt Cobain.

CLAUDIU MARINESCU (str. Tuzla nr. 1, bl. 11A, sc. A, et. 10, ap. 41, sect. 2, București). Caut în disperare postere cu Elvis Presley, The Beatles și Rolling Stones. Ofer, în schimb, postere din Bravo și Popcorn.

DEATH MAN (str. Unirii nr. 12, bl. B4, sc. A, ap. 10, Dej, jud. Cluj, cod 4650). Deather, mare fan al trupelor autohtone, caut înregistrări cu: Mortem - Rimnicu Vlcea; Prohod - Aiud; Sicriu 666 - Turda; Teuton, Delirium Tremens - Piatra Neamț.

TIBERIU TRONCOTA (str. Govora 3, bl. 84, sc. 2, et. 4, ap. 29, sect. 4, București). Toboșar (cu tobe) caut formație serioasă (cu scule) pentru a face muzică. Puteți să mă contactați și telefonic, la nr. 636.37.81, seara.

SORINA DIACONESCU (Calea Moșilor 292, bl. 38, ap. 33, sect. 2, București). Vînd discuri cu muzică românească, italiană, franceză - anii '60-'70. Vînd casete VIVO și alte mărci (TDK, Sony) originale cu Bjork, The Doors, U2, A-Ha, Enigma, The Beatles și alții, la preț de 1550 lei bucata. Vă rog scrieți urgent pentru a vă trimite o listă a titlurilor.

ANDREEA (Bd. Pieptănari 14, sc. B, ap. 1, București). Caut materiale Queen, INXS, Clash.

GABI (tel. 639.59.95). Trupa Bunavestire caută urgent tobar capabil, pentru power-thrash, cu instrument propriu.

MIHAI (Valea Buzăului 3, bl. G13, sc. B, ap. 15, sect. 3, București, tel. 6300296). Vînd foarte convenabil partituri (cu tabulatură) la albumele: "Metallica" - Metallica, "Countdown..." - Megadeth, "The Extremist" - Satriani. Vînd partitură de bas la "Metallica", partitura de tobe la "Ride The Lightning" - Metallica și cartea lui Joe Satriani - "Guitar Secrets" (41 de lecții de chitară).

COSMIN UNCHEȘEL (str. Mihai Eminescu nr. 7, bl. 7, sc. D, et. 2, ap. 36, cod 2637, Călan, jud. Hunedoara, tel. 054/730706 - sîmbăta și duminica între orele 16 și 17). Vînd casete audio cu Hip-Hop, peste 200 de titluri. Preț informativ - 2000 lei. Trimiteți timbru pentru a vă trimite catalogul. Plata se va face ramburs.

TALON PENTRU ANUNȚURI ÎN V.P.R.

Numele..... Prenumele.....
Adresa.....
Anunțul.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Cronicarii dintre voi

Talentele zac în voi și e păcat să nu ajungă pe hîrtie (fie și de la Letea). Lansăm acum o rubrică ce va conține cronicile voastre de disc (sigur mai bune decât ale noastre). Ne vom axa pe producția autohtonă, care devine tot mai bogată și mai diversă. Textul să nu depășească o pagină dactilografată la două rînduri. Misiune grea, dar nu imposibilă. Cei care prind trei publicări, devin posesori de abonamente trimestriale gratuite, de casete și T-Shirturi Coca-Cola sau Sabina Music.

N.R. Nu vă pierdeți în enumerarea titlurilor, componentelor, datelor înscrise pe coperte. Treceți la păreri personale despre melodii, text, aranjamente orchestrale. Strict pe ascultate! Succes.

OCTAVIAN GANEA (str. Elena Cuza, bl. E5, sc. D, et. 1, Curtea de Argeș, jud. Argeș, cod 0450). Cine mai ascultă și muzică rap și techno și nu se plictisește scriind scrisori își poate face în mine un prieten adevărat. Am 16 ani și ascult Culture Beat, 2 Unlimited, D.J. Bobo, Haddaway și Marky Mark. Ofer și postere cu Metallica, Queen, Guns N'Roses, Nirvana, The Doors, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Megadeth și Aerosmith.

BLACK LEATHER (str. Industriei nr. 16, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000). Sînt rockeriță, am 19 ani, îmi plac Queen, Guns N'Roses, Nirvana, Paradise Lost, Sepultura, U.K. Joe, Alice In Chains, Metallica, Aerosmith, Altar. Aștept scrisori de la rockeri originali și pletosi, care se simt singuri și sînt din Ploiești.

MARY (Aleea Platoșei nr. 3, bl. 15E, sc. A, ap. 6, Ploiești). Aș vrea să-mi umplu clipele de singurătate, de tristețe, de chin. Aș vrea să spun cuiva ce mă doare, aș vrea să nu mă mai închid în propriul meu univers încercînd să găsesc acea fericire pe care știu că în altă parte n-aș găsi-o. Dacă vreți să mă înțelegeți, încercați să pătrundeți în sensul versurilor: «Voiam să pleci, voiam și să rămii? Ai ascultat de gîndul cel dinții? Nu te oprișe gîndul fără glas? De ce-ai plecat? De ce-ai mai fi rămas?».

ALINA BARBU (Dr. Taberei 90, bl. C8, sc. D, ap. 158, sect. 6, București, cod 77434). Lavinia (Lupulescu) te rog să-mi scrii neapărat. Nu am adresa ta completă.

MIHAELA (Bd. C-tin Brîncoveanu nr. 13, Bl. B16, sc. 2, ap. 46, sect. 4, București). Am 17 ani, 1,66 m, îmi plac muzica rock, literatura, plimbările în aer liber și psihologia. Mai mult decât a corespunde, îmi doresc o prietenie sinceră și durabilă cu un rocker din București. Tot prin intermediul acestei rubrici am scris cîtorva persoane, dar n-am primit nici un răspuns. După "ceva" suferință, am ales singurătatea și refugiu în muzica rock. Am descoperit că tinerii caută prietenia nu ca o consolă, ci ca o trebuință lăuntrică.

ANDA (Aleea Borcea nr. 8, bl. 14, sc. 2, ap. 44, sect. 4, București). Prietenia este un lucru important în viață. Am 16 ani, 1,65 m, păr șaten, ochi albaștri și sînt născută în zodia Berbecului. Îmi place foarte mult Guns N'Roses. Urăsc singurătatea și toate consecințele ei.

RAMONA IACOMI (Localitatea Moscu, oraș Tg. Bujor, jud. Galați, cod 6267). Sînt fan Queen și Guns N'Roses. Sînt dornică de cit mai multe scrisori.

FEAR OF NAPALM (Aleea Gornești nr. 4, bl. 56, sc. 1, ap. 4, cod 75412, sect. 4, București). Deather, fan Cannibal Corpse. Sînt dispus să corespund cu rockeri(țe) pe teme de grind-core, death și doom. Caută text din aceeași arie.

MARIAN COSMIN (Aleea Cioplea nr. 3, bl. 97, ap. 19, Cluj, cod 3400). Hi! Sînt un adolescent de 15 ani. Îmi plac Helloween, Megadeth, Metallica, Skid Row, Ozzy Osbourne. Puteți să-mi scrieți în limbile română, engleză și franceză.

SICRIUL OXIDAT (U.M. 01714, Pitești, cod 0300). Sînt un OM scîrbît de minciună, dogmatism și de celelalte mizerii ale vieții. Sînt atras de fenomene paranormale și magie neagră. Mă trîntează cu death metal, black metal și grind. Caut oameni în aceeași situație. Ador nonconformismul.

ANA VOICULESCU (str. 6 Martie nr. 38, Eforie Nord, jud. Constanța, cod 8712). Dacă ai revelația unor întîmplări sau cărți fără de care ai fi fost altfel, ai fi gîndit altfel, dacă îți place să fii legat de acest cerc il încrederii copilărești, dacă fiecare contact cu lumea țipă în tine pentru a se lăsa dezvăluit, dacă crezi că mă poți ajuta cu cîteva teoreme date pentru originea sufletului, dacă din fiecare "cădere" sau insultă ai învățat să te înalți mai sus, ei bine, dacă există și crezi că mă vei putea înțelege sau vei putea să-mi dezvălui unele secrete ale muzicii, literaturii, vieții scrie-mi.

Ediția din acest an a festivalului a început pe 26 aprilie. Se remarcă un echilibru perfect în prezentarea vedetelor franceze și internaționale, artiști și formații la începutul carierei, tineri creatori necunoscuți selecționați prin rețeaua "Printemps", creată în Franța în 1985 tocmai pentru a descoperi noile talente.

□ Seara întâi ne-am întâlnit cu **Hidden Persuaders**, ce practică un amestec de funk-rock, un cocktail groove absolut detonant, specialiști considerând că cei patru newyorkezi promit foarte mult la prima lor apariție europeană. **Excess Bleeding Heart**, trupă funk-dance din Danemarca, și **Made 2 Mate** din Slovacia (trupa anului la ea acasă) m-au impresionat plăcut.

□ La Catedrala din Bourges a avut loc un concert avînd-o ca protagonistă pe **Julia Migenes**, acompaniată la pian de **Kosta Popovic**. □ Prima zi de Festival s-a încheiat pe la 3 dimineața, după o recușină noapte consacrată

Le Printemps de Bourges

Relatări de la RALUCA MOIANU/TILT & PARTNERS

videoclipurilor. De-a lungul a citorva ore au fost prezentate cele mai bune video-clipuri realizate în ultimii 50 de ani.

□ Pe străzile orașului (deși ploua) domnea o atmosferă de sărbătoare justificată. S-au perindat peste 100.000 de tineri prin numeroasele locuri amenajate pentru spectacole. □ Peste 8.000 de spectatori au cîntat și au dansat la concertul lui **Francis Cabrel**, cu un entuziasm greu de descris. □ Showul solistei britanice **P.J. Harvey** ne-a fascinat. "Noua Pattie Smith" se află la cel de-al treilea L.P. □ O expoziție deschisă în incinta "La Maison de la Culture" este dedicată primelor pagini ale revistelor muzicale din întreaga lume. Nu lipsea nici coperta **Vox Pop Rock**, expusă alături de **Rolling Stone** sau **VOX**. □ Societatea **TILT & PARTNERS**, reprezentantul oficial al

bună promovare a grupului **Orchestra Directia 5**. □ Două recitaluri au fost amînate pentru mijlocul lunii mai. Este vorba de **Joe Cocker** și **John Mayall**. □ Nume care au onorat invitația: **Suicidal Tendencies**, **The Almighty**, **Peter Kingsbery** (cel de la Cock Robin, care ar fi vrut să

cînte mai mult, dar gazdele riguroase nu l-au mai lăsat), **Alain Souchon**, **Supreme**, **NTM**, **Big Chief**, **Mudhoney**, **Therapy?**, **Frank Black**, **Gun**, **Simple Minds**, **Gary Clail**, **African Head Charge**, **dEUS**, **Corrosion Of Conformity**, **Megadeth**, **Yousou N'Dour**, **MC Solaar**, **Alliance**, **Ethnik**, **Rory Gallagher**, **Sloy**, **Les Negresses Vertes**, **Jacques Higelin** (cel care a oferit pentru prima dată șansa

unor români să ajungă pe scenele de la Bourges în 1990) ș.a. □ Orașul a fost vizitat în zilele festivalului de oameni politici de

seamă, printre care și cei doi candidați de atunci la președinție, **Jacques Chirac** și **Lionel Jospin**. □ Partener oficial al festivalului a fost **Coca Cola**, iar lista sponsorilor și a instituțiilor care s-au implicat este impresionantă. □ Canalul francez **M6** a difuzat numeroase reportaje de la Bourges, în care s-au regăsit cele mai atractive momente din perioada 26 aprilie-1 mai 1995. □ Au fost 12-15 spectacole în fiecare zi. Ele s-au desfășurat în 9 săli.

N.R. Poate, cu ajutorul celor de la **Tam Tam France** și a prietenilor de la **TILT&PARTNERS**, **Vox Pop Rock** nu va rata cea de-a XX-a ediție a acestei mari manifestări europene.

P.J. HARVEY

Nume noi

Live? E vreun concert live? Nu, e vorba de o nouă trupă, al cărei nume dă naștere la confuzii. O trupă formată din patru oameni, care și-au ales greșit numele, pentru că... "Ei, ia mai lăsați-ne! Tipa liderul grupului, **Ed Kowalczyk**. Nu ne-am gîndit că numele trupei va crea așa mari probleme! Ce vreți, n-am fost prin școli înalte, noi nu gîndim!"

Păi, ar cam trebui să (se) gîndească! Cel de-al doilea album al lor, "**Throwing Copper**", s-a vîndut în (deja) un milion de exemplare în SUA, și încă merge bine! Le-a trebuit ceva timp (9 luni) și multe tîmbe prin cluburi, ca să atragă ațîța oameni și să ajungă, din coada topului, în fruntea lui. Cei patru, originari din York, Pennsylvania, au (cîte) 23 ani și au urmat toți același colegiu. "Nu de alta, spune Ed, dar sintem toți la fel de ignoranți". Acest soi de ignoranță se aplică și cunoștințelor lor despre muzică. Ed spune: "În adolescența n-aveam mai mult de 10 discuri în toată casa! Asta fiindcă am crescut într-un oraș micuț, ferit de evenimente de orice fel. Pînă la urmă, cred că chestia asta e un atu al nostru, fiindcă noi nu ne gîndim serios la muzică. Nu ne mîncăm creierii. Sintem proaspeți și incredibil de naivi". **Kowalczyk** spune că primul album al grupului, "**Mental Jewelry**", era despre "căile spiritului, era foarte idealist". Stilul celui de-al doilea album e total diferit, iar versurile... "sînt motivul pentru care mă aflu într-un grup. În versurile cîntecelor se regăsesc propriile mele gînduri și sentimente, lăsați libere, printr-un efort pe care conștientul îl face spre a ceda în fața subconștientului. Nu vreau să am interdicții, limite, în ceea ce scriu. Asta e o chestie periculoasă!"

Într-adevăr, versurile sînt cel puțin curioase. Într-un cîntec, "**Lightning Crashes**", apare la un moment dat o chestie: "**Placenta ei cazu pe podea**". "Fosta mea prietenă mă ura pentru c-am tolosit acel cuvînt, spune Ed. Nu era cuvînt să-l spună un bărbat, zicea ea. Sper că nu toate femeile gîndesc așa! În orice caz, nu numai iubitele s-au supărat pe cei de la Live, ci întregul oraș York. Rezidenții săi, foarte suspicioși, s-au considerat luați peste picior de muzica băieților... "Părinții noștri erau opriți pe stradă sau în magazine de tot felul de indivizi, relatează Ed. Cu toate astea, noi continuăm să leșim în oraș. Ba chiar ne place să-i vedem umflîndu-se, ca niște gogoși infumate!... Totuși, de cînd cu fama, cei de la Live o duc pe picior mare: "Nu spunea **Peter Buck** că viețile noastre sînt obiecte ale dorințelor noastre? Asta e singura noastră vocație... ah, e o binecuvîntare carească! Și cînd ne gîndim că noi sîntem singurii vinovați!"

Leftfield este un dance duo al cărui penultim album, cel din '93, a fost primit foarte prost, din cauza prezenței lui **John Lydon** (voce), un personaj foarte puțin agreat, atît în lumea presei, cît și în cea a muzicii. La acea vreme, **Leftfield** era declarat, ca grup, "mort și îngropat" și hai să nu mai vorbim despre asta!... Azi, însă, noul album (**Leftism**), lansat de **Neil Barnes** și **Paul Daley**, îi face pe scepticii de acum doi ani să-și dea cu pumnii în cap. De ce? Pentru că nu se așteptau ca "Leftism", cu cele 11 piese ale sale, să electrocuteze sălile discotecilor... "Ca și cum noi, cei care ne ocupăm de muzică de dans, n-am fi în stare să scoatem nimic valoros", spune **Barnes**.

Noul album conține trei din cele patru succese ale grupului de pînă la această dată, incluzînd "**Open Up**", acel hit incendiar rezultat din colaborarea cu **Lydon**. Poate că acum cei de la **Leftfield** ar fi fost cu mult mai evoluți dacă single-ul lor de debut din '90, "**Not Forgotten**", n-ar fi fost împiedicat de niște încurcături contractuale, în ascensiunea lui spre topuri.

După "**Not Forgotten**" **Barnes** a vrut să schimbe direcția grupului, dar casa lor de discuri s-a opus categoric, drept pentru care, timp de un an de zile, cei doi au stat aproape degeaba, mulțumindu-se doar cu remixarea citorva piese de succes. Dar și asta le-a folosit la ceva, pentru că piesele remixate de ei au prins la public și, astfel, cei de la **Leftfield** și-au format o anumită reputație. Acum sînt asaltați de tot felul de trupe celebre (**INXS**, **Paul McCartney**, **New Order**) care vor să-și remixeze unele din piese, iar ei le răspund "Sorry, dar acum sintem foarte ocupați!" **Barnes** declară: "Ne-a plăcut foarte mult, de exemplu, "**Lemon**", a lui **U2**... dar nu prea aveam ce să-i mai facem! Piesa era mîsto așa. Cînd te apuci să mixezi din nou un cîntec trebuie să-ți cîntărești posibilitățile, să vezi ce poți obține de la el în noua formulă!"

Odată ce și-au cîștigat reputația de extraordinari DJ și de buni remixeri, cei de la **Leftfield** sînt nerăbdători să demonstreze că și pe planul componistic sînt "valabili". Dar oare, la vîrsta pe care-o au (se apropie primejdios de 30), mai pot ei crea muzică de dans?

"Păi cum nu, spune **Barnes**. Și-acum mă duc la discotecă. E drept că nu în fiecare seară! Mulți oameni în vîrstă merg la discotecă în zilele noastre! Unii sînt chiar mai bătrîni decît mine!"

Ana Călin

THE THE

"GOIN' UP THE COUNTRY"

Matt Johnson începe cu un omagiu către **Hank Williams**, seria unor albume-tribut pentru marii cîntăreți și compozitori ai secolului XX.

Ce s-a întîmplat cu **Matt Johnson**? Cu proiectul său **The The** ajunsese la începutul anilor '80 o figură de cult a undergroundului post punk din Londra. Acum, londonezul, ajuns la vîrsta de 33 de ani, abordează tonuri mai line. Pe noul său album "**Hanky Panky**", **Johnson** interpretează 11 piese ale legendarului cîntăreț country american, **Hank Williams**. Răspunsul lui **Johnson** la întrebarea cu privire la legăturile sale personale cu muzica populară americană este: "Nu sînt un mare fan country". Însă de ce a preluat cîntecele unui star country, ține mai puțin de gen și mai mult de personalitatea lui **Hank Williams**, mort în 1953, la vîrsta de 29 de ani. "A fost un compozitor care a influențat mulți oameni. Importanța lui merge mai departe în muzica country. El se adresează oamenilor de toate culturile și de toate generațiile, exact ca și **Bob Marley** și **John Lennon**. La ei ai impresia că scriu despre sentimentele lor adevărate și că nu vor să-ți povestească tot felul de istorii". O proprietate care se transmite din generație în generație pe plan spiritual în această muzică. Ca și la **Hank Williams**, **Matt Johnson** lărgeste în cîntecele sale proprii sentimentul melancoliei, are o preferință pentru lucrurile întunecate ale vieții și își face publice trăirile sufletești. "Chiar eu vin din altă țară, din altă generație. Cred că îl înțeleg atît de bine pe **Hank Williams**, așa cum l-ar înțelege fiecare dacă ar fi în locul meu și la distanță de timp care ne separă". Ca să-l poată înțelege corect pe **Hank Williams**, lui **Matt Johnson** i-a trebuit ceva timp. Aproape de cinci ani îl macină ideea albumului "**Hanky Panky**". Într-adevăr, materializarea acestei idei s-a lăsat așteptată. Pentru că el este un perfecționist. "Am vrut să aflu totul despre **Hank Williams**, înainte de a mă înhăma la această acțiune", explică **Johnson**. Ani de-a rîndul a citit numeroase biografii, a citit textele pieselor de multe ori, a ascultat cele 128 de piese pe care le-a scris **Williams** în scurta sa carieră. În sfîrșit, **Johnson** a ales 11 piese, pe care le-a cîntat alături de noii componenți ai trupei **The The**: **D.C. Collard** (clape), **Jim Fitting** (armonică), **Brian MacLeod** (tobe) și **Eric Schermerhorn**, fostul chitarist al lui **Iggy Pop**. Rezultatul, "**Hanky Panky**", a fost conceput ca o primă parte a unei serii de albume **The The** în cinstea marilor cîntăreți și compozitori ai secolului XX. În momentul de față **Matt Johnson** lucrează deja la următorul proiect, un omagiu către chitaristul american de blues **Robert Johnson**, care a murit în 1938, la vîrsta de 27 de ani, după o viață plină de excese. "Și cîndva va fi și un album" "**Franky Panky**". Un album cu piese de-ale lui **Frank Zappa**. Dar pe moment este numai o idee, nu pot spune încă dacă se va materializa vreodată. Nu prea știu multe despre niunea lui **Zappa**. "Deci toți muzicienii pe care îi va prelua **The The** sînt morți. Așa ei nu mă pot suna ca să se plîngă ce am făcut din cîntecele lor..."

Carmen Vioreanu

Rapperi Albi Concep Legal Avertisment

R.A.C.L.A. sau mai precis frații **Daniel Ionescu** (student la T.C.M., 23 de ani, Big Demo pe nume de artist) și **Călin Ionescu** (student la ASE, 24 de ani K.R.A.S.H. pe nume de artist, ceea ce înseamnă Kreativ Rappa Against Sume Hustlers) au debutat la Hip Hop Radio Show al postului Nova 22 în 1992 cînd au cîștigat un concurs (li se cerea să pună pe un negativ dat un text propriu). În 1994 s-au remarcat la un alt concurs rap, în Regie. Amîndoi au absolvit Școala de muzică. Nu folosesc samplerul și nici tehnica scratch. Textul îl fac înainte. Primele concerte le-au susținut la Calisă sub egida Mișcare Rap dirijată de o Panteră Neagră. Acesta nu-i plătea pe raperi, dar își crea avantaje serioase din prestațiile lor. Rap Attack este o mișcare nouă, care

promovează și ajută genul. Caseta, realizată la Kromm Studio din Bacău, au scos-o sacrificîndu-și buursele. Era să apară la "Școala vedetelor" dar cu un text cuminț. Cînd li s-a cerut să și danseze au renunțat. Colaborează totuși cu **Titus Munteanu** ca textieri. Se bucură că a crescut interesul pentru rap, hip-hop, că publicul începe să vină la spectacole, iar caseta (4000 lei) se vinde bine. Textele sînt concepute în limbajul de mahala, fapt care face ca piesele să fie nedifuzabile prin media audio-video. Dorința lor nu este să șocheze cu orice preț ci să redea realitatea așa cum e ea, chiar dacă acasă nu se exprimă astfel. Daniel și Călin au convingerea că mesajul lor va ajunge la cine trebuie. Rămîne să-i ascultați și să ne comunicați părerile voastre.

SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR

"Despre ce cîntă asta? Nu-nțeleg ce dracu zice..." Sînt cuvintele lui Len Chess din 1948, cînd Muddy începea să imprime piesa **Country Boy**, păstrînd argoul sudului și accentul Deltei. Aristocrat Rec îi oferise, în fine, posibilitatea să scoată primul disc propriu, iar Muddy se străduia să fie cît mai original. Pînă la urmă, după multă ceartă cu Chess, în aprilie 1948 iese un 78 turății cu o versiune îmbunătățită a piesei **I Be's Troubled** (arhivată 6-7 ani înainte). Titlul - **I Can't Be Satisfied**. Pe fața cealaltă - **I Feel Like Goin' Home**. Doar chitara și un bas zgomet, minuit de Big Crawford, și vocea aspră a tipului de 35 ani, produceau un sound distilat din bluesul anilor '20, și care amintea tuturor de cîmpurile cu bumbac, de barăcile murdare în care își trăiseră viața în Sud, dacă aveau acele barăci, de șoselele prăfuite, de circumiile cu pămînt pe jos, de catirii cu copite subțiri, de albi artăgoși și violenți, de munca istovitoare, de escapadele nocturne pe la iubite cu trup fierbinte... Auzindu-și cîntecul prin fiecare fereastră a caselor din suburbiile unde-și vindea jaluzelele, Muddy și-a dat seama ce înseamnă un hit. Un hit obținut contra așteptărilor managerilor Chess, care taxaseră piesa drept ciudață, primitivă, necomercială. Va fi însă o piesă de referință pentru stilul Chicago.

În 1950, Muddy pune bazele comboului care corespundea ideilor sale: două (trei) chitare, muzicuță, pian, bas, tobe. La început lucrează cu Jimmy Rogers, chitară, Little Walter, muzicuță, Leroy Foster, tobe, Big Crawford, bas. Apoi la tobe vine Elgin Evans, la muzicuță vin, pe rînd, Walter Horton, James Cotton, Junior Wells; la pian va cînta Otis Spann, despre care se credea că e fratele vitreg al lui Muddy. Dar pe atunci formațiile nu erau prea stabile, iar cînd se

The Towering Blues - MUDDY WATERS²

facea o înregistrare, de obicei intra "în schemă" instrumentistul aflat la îndemînă, în studio sau în barul de-alături.

Tot în 1950, frații Chess, imigranți evrei de origine poloneză, transformă firma Aristocrat în Chess Rec., cu subsidiara Checker. Numele va ajunge sinonim cu bluesul **Made in Chicago** iar din catalogul casei nu va lipsi nici unul din marii și mîtici genului. Al doilea număr de catalog este epocala **Rollin' Stone**, semnată de Muddy Waters. În același an, Muddy trage **Rollin' & Tumblin**, **Louisiana Blues**, **Evans Shuffle**, **Walking Blues**. Anii următori, alte titluri: **Baby, Please Don't Go**, **Blow Wind Blow** ('53); **Hoochie Coochie Man/I Just Want To Make Love To You** ('54) în formula de aur Waters-Walter-Rogers-Evans-Willie Dixon (bas). În 1959 înregistrează două piese cu Big Bill Broonzy - **Lonesome Road Blues** / **Southbound Train**. În 1959 - primul LP **Best Of Muddy Waters**, cu un succes devastator. În 1960, aparține la Newport Jazz Festival, care deschide porțile către publicul alb ascultător de muzică albastră.

Urmează zece ani de referință. Muddy înregistrează diverse LP-uri, ajută pe alții să treacă momentele grele (Buddy Guy, de exemplu), este prezent în festivaluri și concerte radio-TV, dă apă la moară rockului englez, își ocrotește "fi" albi din Chicago (albumul **Fathers & Sons**, 1969 cu Mike Bloomfield și Paul Butterfield), experimentează soundul psihedelic, în **Electric Mud**, 1968 (concluzia: "Dacă electro amplificatoarele și wah-wah-uri, să nu credeți că o să

cîntați blues! Dați-le dracului, uitați-le!"). În 1964, turneu european cu American Blues Caravan, după ce în 1958 turnase foc în sufletele englezilor. În 1967 înregistrează cu Bo Diddley, Little Walter și Howlin' Wolf un dublu LP, tot la Chess - **Superblues**. Este un disc plin de ce aveau mai bun casa Chess la data respectivă: umor, feeling, virtuozitate, forță.

În 1969, Muddy suferă un accident de mașină și este imobilizat în gips cîteva luni, pierzîndu-și temporar controlul

asupra mîinii stîngi. Deși își revine, membrii obișnuiți ai comboului său se dispersează. Noua componență a grupului

cuprinde pe Bob Margolin, chitară, Luther Jr. Johnson, chitară, Jerry Portnoy, muzicuță (alternativ cu James Cotton, iar în anii '80 cu Mojo Buford), PineTop Perkins, pian, Willie Smith, tobe și Calvin Jones, bas. În formula asta semnează un contract cu Blue Sky Rec., unde producător este Johnny Winter, considerat fiul spiritual al lui Muddy. Aici scoate Waters ultimele sale patru discuri - **Hard Again** ('76), **I'm Ready** ('78), **Live** ('79) și **King Bee** ('81). Turneele continuă (în 1976 ajunge și în Polonia, unde i se înregistrează un dublu LP), invitațiile curg, filme și colaborări, premii nenumerate. Între premii, trei Grammy, în '71, '72 și '75, și mai multe de la revistele Billboard, Downbeat, Ebony, Blues Unlimited. În 1981 este vizitat la Chicago de grupul Rolling Stones, ai cărui piloni - Jagger și Richards - n-au ezitat nicio dată să recunoască valoarea uriașă a lui Waters și să condamne condiția mizeră la care era obligat de o societate obtuză. (Cînd l-au întâlnit prima dată, Muddy zăgăvea pereții studioului Chess!) La 29 aprilie 1983, Muddy moare în spital, la Chicago. În aceeași noapte, la Londra se aniversau 25 de ani de existență ai clubului Marquee, iar invitații cîntau Hoochie Coochie Man. A fost un omagiu neștiut.

S-ar mai putea scrie multe. Vînd să trăiască onorabil din muzică, Muddy Waters a reușit altceva: să trăiască în eternitatea culturii, unde doar cei aleși ajung!

M.V. Pop

P.S. Mulțumiri tradiționale lui Sorin Dorneanu și Ștefan Neagu.

Împreună cu Elton John, în 1972

Nu i se pare că își asumă riscul de a părea ca orice alt turist bogat, venit să studieze culturi inferioare?

"În primul rînd, bogăția mea nu e în sumele de bani pe care le am, ci în ce mi-a oferit experiența. Aș putea deveni profesor; evident, cînd o să obțin cetățenia, o să mă implic și în politica locală, și dacă sînt domenii unde pot da o mîină de ajutor, am s-o fac. M-am născut în Statele Unite și mare parte din familia mea se află acolo, așa că asta nu înseamnă că o să-mi abandonez familia sau cultura doar pentru că mi se pare cultura afro-americană absolut unică; și nu vreau să las nimănui impresia că am hotărît eu că nu-i așa."

În biografia sa despre Marlon Brando, Peter Manso pune o întrebare simplă: oare un geniu care a depășit limitele cunoscute și a sondat adîncurile psihicului nostru nu e obligat, ca datorie culturală, să-și continue căutarea? În timp ce Brando a abandonat căutarea cu zece de ani în urmă, Stevie Wonder încă se mai consideră purtătorul ștafetei. Dacă îl provoci puțin, va recunoaște că discurile lui mai noi nu sînt chiar atât de bune pe cît ar putea fi, dar e perfect convins că încă mai creează artă. Cu toate astea, la fel ca Paul McCartney sau Brian Wilson de la Beach Boys, cele mai recente albume ale lui Wonder s-au axat pe chestii sentimentale, iar în ultimii 10 ani, s-a concentrat, se pare, asupra poezioarelor pentru copii. Lucru glorificat de piese de enorm succes și totuși banale în esență, ca "I Just Called To Say I Love You" (care l-a adus un Oscar datorită prezenței în sound-track-ul filmului "The Woman in Red") și "Ebony and Ivory" (duet cu McCartney). A scos cîteva albume grozave la începutul anilor '80, "Lately", "Happy Birthday", "That Girl", "Do I Do" etc., dar spre sfîrșitul deceniului a părăsit și pierde întrucîtva direcția. Sînt cîteva cîntece draguțe pe noul lui album, dar, sincer, doar afită sînt - draguțe. Au tendința de a fi prea elaborate. Mai includ și probleme de polemica referitoare la restrîngerea dreptului de port-armă sau a copiilor străzii, dar sînt mediocre.

Gîndurile lui par adesea confuze, iar el tinde să facă divagații metaforice oricînd prinde ocazia. Se întrece pe sine atunci cînd îl întreb ce părere are

despre criticii care insistă că nimic din ce a făcut el nu a mai egalat "Songs In The Key Of Life". "E ca atunci cînd ești mic și spui: «la te uită, asta e dormitorul meu, asta e patul meu și nicidecum n-am dormit în alt pat mai bine decît în asta.» Cele mai frumoase amintiri sînt legate de patul ăsta, deci o să fie cel mai bun pat din cîte s-au făcut vreodată. Și apoi treci mai departe, te muți și dormi în alt pat. Dar, bineînțeles, te gîndești că patul tău cel nou nu e la fel de bun. Și tu nu vrei să renunți la ceea ce a fost atît de important pentru tine. Chiar dacă te căsătorești și chiar dacă tu și soția ta aveți un pat minunat - singura diferență dintre patul tău vechi și cel nou este că în cel nou faci alte lucruri minunate. Toată viața este despre paturi. Paturile înseamnă mult pentru mine. Nu înseamnă că patul tău vechi sau patul tău nou nu e valabil... Toate paturile au importanța lor..."

Nu neg faptul că îmi place «Songs In The Key Of Life». Este albumul meu preferat. Cu cît trăiesc mai mult și cu cît durează el mai mult, cu atît simt că e preferatul meu. Rezistă timpului... Dar dacă și «Conversation Peace» o să devină un mare, mare succes, atunci o să existe oameni care o să-l trateze ca pe patul lor preferat."

Dacă pui sub semnul întrebării gradul lui de implicare, devine foarte agitat: "În mod cert, nu sînt mai puțin interesat de muzică decît am fost", spune el. "Pe atunci, însă, nu avem copii, pe atunci nu trebuia să mă confrunt cu atîtea chestii administrative ca acum. În anii '70, trăiam într-un cu totul alt ritm. Vreau să realizez din ce în ce mai

Cu Diana Ross și Marvin Gaye, în 1979

mult. Ador muzica și următorul lucru pe care aș vrea să-l fac este să compun un musical, o chestie care să dureze la fel de mult, în timp, ca Hair sau Jesus Christ Superstar sau West Side Story.

Nicidecum nu sînt "departe" de muzică. Nicidecum nu mă așez pe scaun și încep să

compun, sînt prea activ pentru asta, dar întotdeauna meșteresc, scriu piese, cînt la keyboard, încercînd să găsesc o nouă idee. Mi s-a întîmplat și să mă așez pe scaun și să scriu ceva cap-coadă, dar rareori. Uneori mă blochez și nu sînt în stare să termin un cîntec..., dar nicidecum nu am întors muzicii spatelui. Nicidecum. Cele mai multe cîntece pentru albumul ăsta le-am scris în Ghana, dar multe dintre versuri au fost scrise în mașini, în avioane, pe aeroporturi, acasă la mama... În principiu, cam asta fac, și dau tot ce am mai bun în mine!"

Te întreb, la un moment dat, în ce măsură poate fi scutit de critici. Probabil că nu este foarte greu să-i ascunzi articolele nefavorabile și atacurile otrăvite ale jurnaliștilor. (Îmi amintesc cum a comentat odată Joan Rivers apariția lui Wonder: "Cine o să-i spună că are pe cap un mileu de macrame de pus sub ghivecele cu flori?"). Dacă în ziare apare o cronică distrugătoare, pur și simplu nu-i este arătată? El spune că nu-i așa: "În general, nu cred că nu se ascunde ceva. Aud ce se întîmplă, știu, simt cînd ceva nu merge. Nu-mi scapă prea multe."

În cîrînd, binevoitoria mea enigmă va trebui să plece. Dar înainte, îl rog să-mi spună cea mai hazoasă glumă pe care a auzit-o vreodată despre propria persoană. Se uită la mine, sau în direcția mea, îmi zîmbește cu toți dinții și spune: "Glume? A, au fost tot felul de prostii. Stai să mă gîndesc, cred că una sună cam așa: Hei, Jose, l-ai văzut pe Stevie Wonder? Nu, eu nu, spune Jose. De ce nu-l întreb pe Ray Charles?"

Poate că glumele, ca și discurile, erau mai bune odinioară. Dar Wonder este tot cel mai iubit muzician din lume, un geniu muzical de 44 de ani (deși cam trecut), care generează mai multă afecțiune decît Prince, Michael Jackson, Whitney Houston și James Brown la un loc. S-ar putea ca Jackson să fi vîndut mai multe discuri, Prince și James Brown să fie mai funky, dar Stevie Wonder e, de comun acord, mai aproape de Dumnezeu decît oricare din ei.

Eddie Murphy a rezumat perfect toate aceste idei, într-un show ("Delirious") din 1983: "O dată l-am imitat pe Stevie Wonder în timpul spectacolului (Saturday Night Live), și negrii și-au ieșit total din minți, au venit cu grămada la mine, spunînd: «Hey, c... ce ești, tu l-ai imitat pe Stevie Wonder? Rahatul ăsta nu e caraghios! Să nu te mai prind vreodată că mai faci rahatul ăsta! Te... de nu te vezi! Stevie Wonder e un geniu muzical. E îngrozitor, e absolut îngrozitor. Maică-ta te-a educat geșit, asta e problema ta..."

Mai este important pentru Stevie Wonder să placă?

"Mi-ar plăcea să plac și cred că nu este greu să mă plac", spune el, începînd să-și lege capul dintr-o parte într-alta, "dar dacă cineva nu mă place, eu ce să fac? De cerșit, n-am să cerșesc."

Traducere și adaptare după "Sunday Times Magazine" Manuela Boata

Din arhiva VPR

1.06 - 15.06
Zile de naștere
la ai noștri

1.06 Monica Anghel, 3.06 Aurelian Temișan, 4.06 Cătălin Onoio (Direcția 5), 5.06 Tino Furtună (Holograf), 10.06 Loredana Groza și Răzvan Mirică (Direcția 5), 12.05 Adrian Enache, 14.06 Vasile V. Vasilache, 15.06. Levy (Altar).

Aniversări și
comemorări la ei

1.06. Graham Russell (Air Supply) împlinește 45, Simon Gallup (The Cure) la 35. 2.06. Tony Hadley (Spandau Ballet) la 35. 3.06. Suzi Quatro are 45. 4.06. Gordon Waller (Peter And Gordon) la 45. 5.06. Don Reid (Statler Brothers) are 50, Laurie Anderson, 45. 6.06. David White (Brother Beyond) împlinește 30. 7.06 Tom Jones la 55 de ani! 8.06 Alex Van Halen la 45, Mick Hucknall (Simply Red) la 35. 10.06 Howlin' Wolf (Chester Burnett) s-a născut în 1910, Don Costa în 1925. 11.06 Lynsey De Paul are 45. 13.06. Bobby Freeman la 55. 14.06 Rod Argent (Zombies/Argent) la 50 de ani.

Topurile trecutului
1960

SUA. Cathy's Clown - Everly Brothers (s) și Sold Out - Kingston Trio (L.P.).

M.B. Cathy's Clown - Everly Brothers și coloana sonoră South Pacific.

1969
SUA. Get Back - The Beatles (s) și Hair - Original Cast (L.P.).

M.B. Dizzy - Tommy Roe (s) și Nashville Skyline - Bob Dylan (L.P.).

1975
SUA. Thank God I'm A Country Boy - John Denver și Sister Golden Hair - America (s). Captain Fantastic & The Brown Dirt Cowboy - Elton John (L.P.).

M.B. Whispering Grass - Windsor Davies & Don Estelle și Three Steps To Heaven - Showaddywaddy (s); Once Upon A Star - Bay City Rollers și Elton John (cu albumul de mai sus).

1985
SUA. Everything She Wants - Wham! și Everybody Wants To Rule The World - Tears For Fears (s), Around The World In A Day - Prince (două ediții la L.P.s).

M.B. 19 - Paul Hardcastle (două ediții) și Brothers In Arms - Dire Straits (L.P.).

1990
SUA. Vogue - Madonna și Hold On - Wilson Phillips (s) și I Do Not Want What I Haven't Got - Sinead O'Connor, Please Hammer Don't Hurt Em - M.C. Hammer (L.P.).

M.B. Killer - Adamski, World In Motion - England New Order (s), Vol II (1990 A New Decade) - Soul II Soul (două săptămîni la albume).

VIDEO-FILM ÎN V.P.R.

De acum încolo vom încerca să vă informăm cum se cuvine și din acest domeniu. Încă nu ne-am decis asupra priorităților, așa că opiniile voastre ne vor prinde bine. Relația muzică-film va fi categoric abordată. Nici spațiul acordat nu e bătut în cuie. Ne gândim să ajungem la o pagină întreagă (pentru formatul 16) și pentru două (când vom avea 24 de pagini). Revoltați-vă, enervați-vă, bucurați-vă, scrieți-ne!

FLASH

În curând, probabil că Michael Keaton va fi acuzat de megalomanie crasă. Acest Münchhausen al platourilor de filmare va juca rolul principal în filmul *Multiplicity*, un science-thriller, în care Keaton va fi un om de afaceri foarte ocupat. În dorința sa de a putea fi în mai multe locuri deodată, el apelează la soluția care dă titlul filmului: multiplicarea. Și uite-așa rezultă cete-cete de băieți care seamănă perfect și care vor culeșera Pământu-n lung și-n lat. Fază tare, ce mail? Pamela Anderson, actrița-android, vedeta subproducțiilor americane, își va face debutul la Hollywood în *Barb Wire*. Este povestea - bazată pe o carte umoristică, cu același titlu - a unei femei ambițioase, care încearcă să-și facă o carieră, într-o lume distrusă de un război civil. "Îi distruge pe toți ala răi, evident, fără nici un fel de remușcări, spune Pammy. Ah, ce misto! Intotdeauna mi-au plăcut filmele în care sunt scene cu capete sparte!" ★ Iminența apariției a peliculei *Johnny Mnemonic* (cu Ice-T și Keanu Reeves) va umple buzunarele regelui science-fiction, *William Gibson*. La sfârșitul anului va mai apărea un film de care tot el răspunde, *Neuromancer*. Oho, și mai sunt încă multe: *New Rose Hotel*, *The Zen Differential* (după cartea lui Gibson, "Count Zero") și *Virtual Light*. Toate se află în stadiul de embrion pe platourile de filmare din SUA, asta în timp ce Channel 4 muncește la adaptarea pentru tv a unei alte povești, *The Gernsback Continuum*.

Culese din NME de Ana Calin

HĂRTUIRE SEXUALĂ

grafice (așa cum se întâmplă în cazul testării de către studiourile americane a unor probleme sociale stringente) este datorat regizorului Barry Levinson (a fost scenaristul lui Mel Brooks la "Comedia scurtă" - 1977 și s-a impus ca realizator cu "Good Morning Vietnam" - 1987 și "Rain Man" - 1988), dar și interpretării deosebite a actorilor

Michael Douglas (agresat) și Demi Moore (agresată).

Muzica este semnată de Ennio Morricone, un nume des întâlnit pe afișele cinematografice. Nu există nici un pasaj care îți poate reține atenția, avem de-a face cu acea uniformizare aproape

"Jurassic Park" și "Răsărit de soare" sunt filme de succes ale căror scenarii au fost inspirate de best-seller-uri ale lui Michael Crichton. Rețeta a fost adaptată și în cazul peliculei "Hărțuire sexuală".

Problema utilizării puterii (în cazul nostru, hărțuirea sexuală), între relațiile dintre șefi și angajații sau angajatele lor, fiind de o stringentă actualitate, Hollywood-ul nu putea scăpa prilejul de a o transpune pe ecran.

În acest film avem de-a face cu un bărbat agresat sexual de către o femeie care îi fusese iubită în trecut și care devine șefa lui.

Decorul, scenografia modernă sugerează stratificarea ierarhică, toate personajele depinzând de informația recentă care te poate face puternic.

Scenariul păcătuiește puțin prin faptul că folosește un limbaj informatic care nu este pe înțelesul întregului public. Faptul că nu am asistat la vizionarea unei subproducții cinema-

totală a muzicii de film, Morricone putând face mult mai mult, dar, cînd este vorba de interesele comerciale, merge orice, nu?

Pe scurt, nu pierdeți mare lucru dacă nu mergeți să vizionați "Hărțuire sexuală" și rămâneți acasă și citiți o carte, eventual despre mișcarea feministă (feministe aducînd critici virulente filmului lui Levinson).

T. M. Optița

ULTIMA... CREATIE

Fanii peliculelor cinematografice cu bătaie, explozii și mușchi au ocazia să vadă un nou film cu bine cunoscutul actor Jean Claude Van Damme - "Street Fighter - The Ultimate Battle". "Ultima bătălie" (în traducere) are toate ingredientele necesare filmelor americane cu un mare succes de casă, dar care, să mă scuze adepții lor, nu cred că fac nici un bine omenirii. Van Damme nu se dezmințe nici de această dată, făcînd un rol care îmbină fazele de bătaie, unele promovînd chiar o serie de scheme noi, cu un număr de replici hazoase, e adevărat. Din păcate, asta nu e suficient. Nimic care să-i solicite cu adevărat ceea ce ar putea fi talentul său actoricesc. La fel ca în toate filmele în care a jucat pînă acum, actorul de origine belgiană (pe numele său adevărat Jean Claude Van Varenberg) apare unde și cînd trebuie, nu face compromisuri și rezolvă în final totul. Dacă îmi este permisă comparația, aș putea chiar spune că Van Damme face parte din "trilogia modernă" a lumii cinematografice contemporane alături de Arnold Schwarzenegger și Sylvester Stallone. Ca și în "Rambo 2", Van Damme (Colonelul William Guile) nu acceptă să fie pusă în primejdie viața unor ostatici și, deși este demis din funcție, pornește în căutarea lor; de data asta nu prin jungla vietnameză, ci printre dărîmăturile orașului Shandalo - oraș imaginar din Asia Centrală distrus de războiul civil dintre un fanatic care dorește să cucerească întîi orașul și apoi întreaga lume, și forțele binelui, trupele Națiunilor Aliate (variantă a căștilor

albastre). Acest alt Hitler îmbunătățit de posibilitățile puse la îndemînă de "noile cuceriri ale tehnicii și științei", Bison, este interpretat cu deosebit talent de Raul Julia (tăticul din "Familia Addams"). Fizionomia actorului îl face după cum se vede să

fi preferat în roluri ale căror personaje au ceva în comun cu suspansul.

Revenind la forțele aliate, trebuie spus că aliată și chiar îndrăgostită de colonelul Guile este și o locotenentă frumuseală, cu codițe blonde, care nu este alta decît cîntăreața Kylie Minogue. Rolul în care joacă ea îmbină imaginea sa de femeie-copil, foarte fragilă, dar în același timp sexi, cu idealul aproape unanim al femeilor de a putea "administra" din cînd în cînd, atunci cînd se simte nevoia, cite o lovitură cu adevărat bărbătească. Se pare că, de la un timp, asemenea duble specializări (muzică - film) încep să le

priască vedetelor muzicii. După Whitney Houston, și Kylie Minogue dorește ca înțînirea, în această manieră, dintre muzică și film, să fie un succes; pentru a putea afirma cu tărie că așa este, trebuie să o vedem pe Kylie într-un rol mult mai substanțial, care ar putea poate scoate adevărul la suprafață.

Explorînd în continuare relația muzică - film, sint convinsă că ultimul lucru la care v-ați aștepta într-un film, cum am spus la început, cu bătaie, explozii și mușchi, ești să auziți o arie dintr-o bine cunoscută operă. O alegere neobișnuită a semnatărilor muzicii - Graene Revele -, dar pot spune inspirată.

Fragmentul din această bine cunoscută arie vine să susțină o scenă în care se înfruntă, în ring, doi luptători reprezentînd cele două forțe antagoniste: binele și răul.

Precum taurul și toradorul se pîndesc reciproc în arenă, tot așa și cei doi luptători se examinează pe sub sprîncene, încercînd fiecare să anticipeze mișcarea următoare. Nimic original în scena în sine, dar fondul muzical este cu siguranță nou.

În rest, tot ce ați mai văzut și prin alte filme. Efecte speciale din abundență, care dau filmului chiar și o tentă science-fiction, mult zgomot și mult fum. Finalul este bineînțeles cu happy-end (fericit), binele repurtînd încă o victorie asupra răului. Ar fi bine ca totul să fie la fel de simplu și în lumea reală, la fel ca în aceste variante moderne ale filmelor western de altă dată. Poate că nu este chiar atât de simplu totuși pentru că printre colonelii reali nu este nici unul care nesocotește ordinele "diplomatice" ale superiorilor și riscă totul pe o singură carte.

Și ca să nu rămîn datoare: regia și scenariul: Steven E. de Souza

Olivia Podobeia

CU OCHII LA STELE

Datorită nenumăratelor fluctuații termice, hidrografice, astronomice ș.a.m.d., sfatul astrologului este ca nativii să nu se ia după vorbele lui de duh planetar, decît așa, pe jumătate, fiindcă altfel nimeni nu răspunde de nimic. O știre de ultimă oră ar fi că nu trebuie să vă luați nici după zodiacele arboricole sau floricele, asta din cauză că, în țara noastră, atît cultura unora, cît și cea a altora sînt în constantă, permanentă și galopantă scădere.

GEMENI

Nu-i mai socoti pe (toți?) ceilalți niște inculți, prost-crescuți, indiscreți și superficiali, fiindcă asta te împiedică să receptezi mesajele pe care ei/ele ți le transmit. Mai bine-ai ciuli gîtul și-ai întinde urechile (ori vîiteversa) la toate semnalele și propunerile care ți se fac, că unele sînt chiar interesante. Bunăoară, cine ți-a propus mai acum cîteva zile un Roxette - "Sleeping In My Car"?

RAC

Vezi c-am intrat în sezon de nu știu cînd și tu continui să oferi imortele la femei și sefi. Te sfătuiesc să treci imediat pe produse floricele (legumicole, piscicole și tot așa), că intră oamenii la idei. Despre sefi, ce să mai zic, le-ai putea cumpăra cîte-un dram de înțelegere și bun-simț. Dar s-ar putea să te coste o avere, așa că mai bine le-ai material de-o ușă capionată... "Silent Night".

LEU

Mindria și încăpățînarea te vor pierde. Înțelege că nu poți pretinde de la alții ceea ce tu însuți/însăți dai cu greutate și nu le poți sugera să facă ce tu n-ai făcut în viața ta. E drept, însă, că dacă le ceri eficiență și disciplină la locul de muncă le faci, într-adevăr, un bine, lăra ca tu să fi știut vreodată ce-s alea. Ce-ai să te apuci de treabă cot la cot cu ei, dacă nu vrei ca, într-un final (ne)așteptat, să vă dați cap în cap? "Pride (In The Name Of Love) - U2.

FECIOARĂ

În această perioadă Fecioarele sînt fie în viaja peste, fie date dispărute, fie cîntăreind circumi și bombe... fără neuroni. Baftă în aceste ramuri, fetelor (că asta v-a zodia, nu?), și nu uitați că: a) vama română nu e tocmai gentilă la întoarcere, b) se poate locui, la o adică, și în gară (am văzut eu la televizor) și c) mai agățați pe cîte ceva, dacă vreți s-ajungeți cu bine acasă. În rest, toate bune și dea planetele să fie într-un ceas sau "Intr-un cer violet" - Sfinx.

BALANTA

Am primit nenumărate "atenționări" de la nativi și native precum că "dom'le, nu-i așa, n-ai dreptate, lasă-te de meserie!". Să clarificăm. În primul rînd, nu sînt numai eu, ci un întreg colectiv de astrologi serioși (nevoile mare), nu ne luăm după "cazuri particulare", ci după stele și, uite, n-o să-ți spunem precum că traversezi o perioadă roză, plină de amor și vino-nco-a, și mai ales, de mîncăruri arse, datorate sărutărilor (mult prea) îndelungate. Gata, "No More I Love You's" - Annie Lennox.

SCORPION

Al căpătat unele ușoare obiceiuri snoabe și răsuflăte, pentru epoca în care ne aflăm și vîrsta la care te situezi. Mai pe-nțeles, fumezi pe stradă, porți bluze cu floricele, mergi cu minile-n buzunare (ai grîia la țigara aprinsă) și nu mai cunoști pe nimeni, oricît ți s-ar fi pe sub nas. Urgent la oftalmolog și la piață. Primul, pentru defectele de vedere. Al doilea, pentru un detergent serios, care să-ți scoată aerele, floricele și frumurile de pe unde se află ele cazate. "Chill Out" - John Lee Hooker.

SĂGETĂTOR

Cea mai nedreptățită zodie. Fără bani, fără noroc, fără liniște... Noroc cu celulița, că altfel ar fi o plictiseală totală, iar plictiseala, se știe, naște monștri! Beți cea de păpădie (care pute!) sau, dacă nu, mergeți cu bicicleta prin parcuri și pe șosele, poate că veți lua vreun BMW cu bani și frumos(oasă) în virful ghidonului. Dacă nu, oricum vine poliția și v-ați scos de-un concediu la umbră... "I Cried" - Robert Plant

CAPRICORN

O perioadă ștearsă, plicticoasă. Urmple-o cu ceva! Fă alpinism pe antena Tele 7 abc sau sesizări repetate la gunoieri sau măcar crize de nervi la programele stupide, fie ele de televiziune națională sau de calculator. Fă ceva, nu te lăsa așa, cu una cu două. Mergi cu licitația mai sus, spre cincizeci, cincizeci și ceva de mii. Cu cît valuta e mai foarte... "Happiness" - Roger Taylor.

VĂRSĂTOR

Copii norocoși ai aerului. Vărsătorii au parte de o perioadă liniștită, blîndă și de consens, mai ceva ca-n Cecenia, după plecarea (?) trupelor știute. Asta după ce o perioadă ați avut parte, dragii astrologului, numai de miș-maș-uri și siciliei, femei/bărbați crampon și vorbe rele, cum n-a văzut nici tenisul lui Toma Caragiu. Vă sfătuiesc să trăiți din plin această perioadă, căci altele mai rele vor urma, vorba lui Murphy. Așa că, săriți într-un picior (de preferință dreptul) și cîntați ca Mirabela Dauer - "E bine, bine".

PEȘTI

Nu ești bun(ă) de făcut afaceri. Te trag toți pe sfoară cu țigări înseriate, alune depreciate și răcoritoare răsuflăte. Și tu, candid(ă) cum ești, te alegi cu tot felul de amenzi, "Cînd vine seara" - Sanda Ladoși, și odată cu ea, Garda, c-așa se fac, mai nou, operațiunile, pe întinerite. Te rog să te întorci la nivelul de bugetar fără cine știe ce responsabilități că altfel o s-ajungi să lași familia îndoliată de datorii.

BERBEC

Toate vă merg bine, ca-n basme sau ca-n happy end-ul filmelor americane cu iz de western. Toată lumea se poartă frumos cu voi, vă mîngîie pe creștetele bandajate și vi se va pune și apă-n piscină săptămîna viitoare, dacă veți fi la fel de cumînței sau cumînțele. Bani aveți, dar nu și pe ce să-i cheltuiți că de, circuitul e închis. Bunicul și bunica vă pupă, vă trimit portocale și vă promit că fac tot ce pot ei ca să luați bacul cu pile, că altfel înnebuniți de-alta liniște (învață copilul) în domiciliul părintesc. "High Hopes" - Pink Floyd.

TAUR

Nervii nu se potolesc trîntind ușa (cade tencuiala) sau îmbrăcîndu-vă cu mișcări smucite (vi se rup ciorapii sau pantaloni, după caz), mai ales dacă cel/cea pe care vi s-a pus pata, nu știe să deslușească semnele exteroare ale turtunii voastre interioare. Nu așa! Trebuie țipete, amenințări ("Plec de-acasă"/"Plec la mama", după caz) și măsuri coercitive. Altfel, singurul(a) neîmpăcat(ă) va fi cel care n-a știut s-arate lumii bine ce vrea. "Tears" - The Nightlosers.

Lina Cană

CU 8 CÂȘTIGAȚI!

®

În interiorul fiecărui

capac *Coca-Cola*

al sticlei de 0.250 L

veți găsi o literă din

cuvântul "COCA COLA"

Alcătuiți din

8 capace

acest cuvânt și

trimiteti setul la :

**OFICIUL POȘTAL 27
CĂSUȚA POȘTALĂ 1
BUCUREȘTI**

DATA LIMITĂ 27 Iunie 1995

TRAGEREA LA SORTI TELEVIZATA VA
AVEA LOC PE 1 IULIE 1995.
LISTA CÂȘTIGATORILOR VA FI
PUBLICATA ÎN ZIARUL "ROMANIA
LIBERA" ÎN SAPTAMANA URMATOARE.

1

LINIE AUDIO
PHILIPS SERIA 900

100

DUBLUCASETOFOANE
PORTABILE CU CD
PHILIPS AZ 5348

500

MINICASETOFOANE CU CASE PHILIPS AQ 5421

500

BILETE LA CONCERTUL
COCA-COLA LIVE

